

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

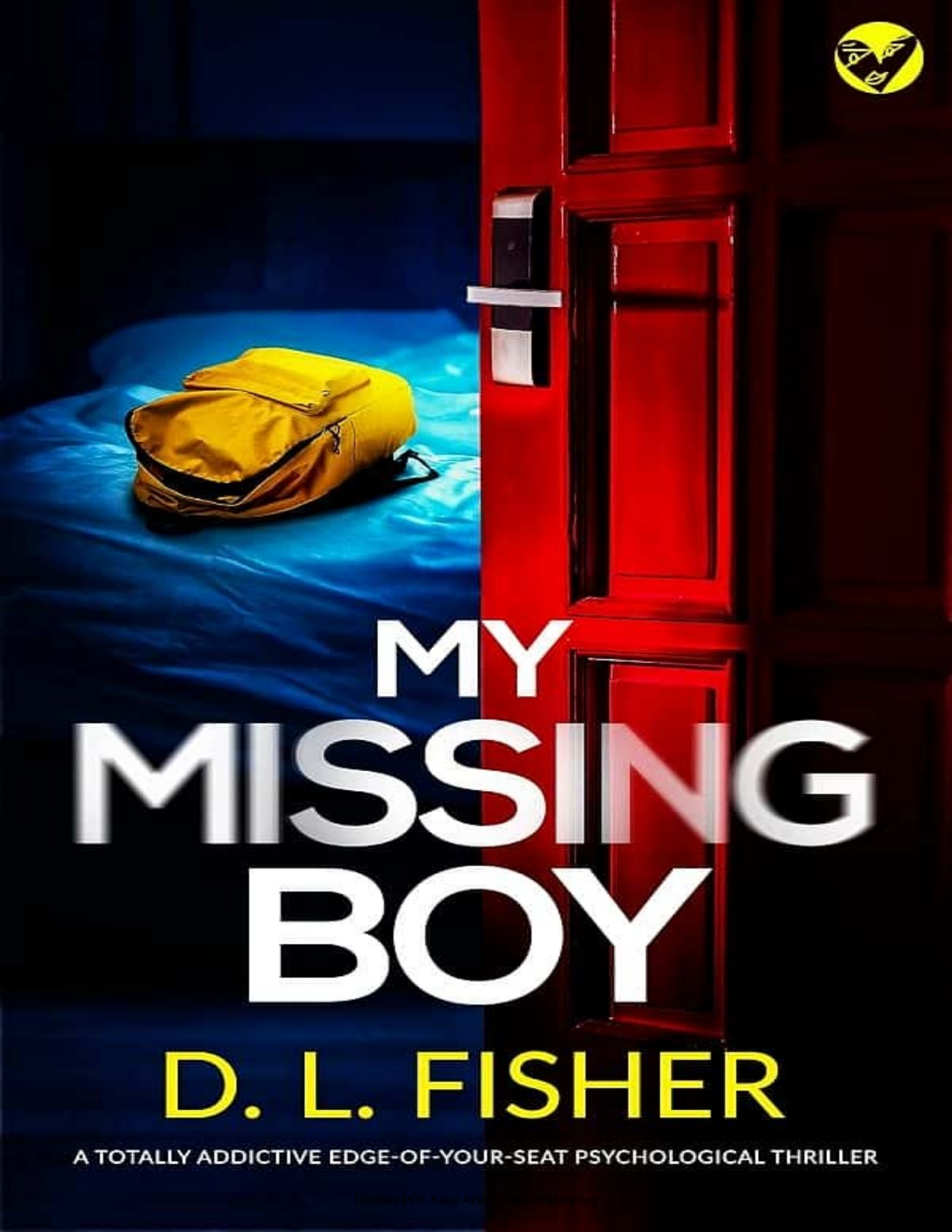
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY MISSING BOY

D. L. FISHER

A TOTALLY ADDICTIVE EDGE-OF-YOUR-SEAT PSYCHOLOGICAL THRILLER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BENİM KAYIP ÇOCUK

Son derece bağımlılık yaratan bir psikolojik gerilim

D.L. FISHER

İlk olarak *Win, Lose or Die* adıyla yayımlanmıştır

Gözden geçirilmiş
baskı 2025 Joffe
Books, Londra
www.joffebooks.com

İlk olarak 2023 yılında ABD'de *Win, Lose or Die* adıyla yayımlandı

© D.L. Fisher 2023, 2025

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfi. Kullanılan yazım Amerikan İngilizcesidir.

Yazarın aksan veya lehçe yorumuna sadakat bunun yerine geçer. D.L. Fisher'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. Dijital Tek Pazar Direktifi Madde 4(3) uyarınca 2019/790, Joffe Books bu çalışmayı metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça saklı tutar.

Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz! Lütfen geri bildirimlerinizi şu adrese e-posta ile gönderin: feedback@joffebooks.com

Kapak resmi Dee Dee Books tarafından
yapılmıştır Kapaklar ISBN: 978-1-80573-

097-2

İÇİNDEKİLER

[Ücretsiz Çok Satan Kurguları Sever
misiniz? Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[D.L. Fisher Yazarına Ait Daha Fazla](#)

[Kitap Keşfedin Ayrıca D.L. Fisher](#)

[Joffe Books Hikayesi](#)

Ücretsiz Çok Satan Romanları Sever misiniz?

Bu kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederim.

E-posta listemize katılın ve her hafta en çok satan yazarlarımızdan

ÜCRETSİZ Kindle kitapları alın!

www.joffebooks.com/freebooks

*Çocuklarıma (beşinize de),
Böylesine harika insanlar olduğunuz ve bitmek bilmeyen ders dışı
etkinlikleriniz ve turnuvalarınızla bu kitaba ilham verdiğiniz için teşekkür
ederim. Arada birkaç bölüme gizlice girdiğim için suçlu olabilirim, ama
her zaman sizi destekliyorum.*

Bölüm 1

Bu kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. E-posta listemize katılın ve her hafta en çok satan yazarlarımızdan ÜCRETSİZ Kindle kitapları alın!

www.joffebooks.com/freebooks

GABBY RIZZO

Kendimi zar zor uyanık bir halde evimizin içinde sürüklerken beni neyin durdurduğunu size söyleyemem. Belki de kocam ya da oğlum son dakika paniğiyle üst katta sağa sola çarpıyordu. Belki de sadece içimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı.

Her neyse, buzlu kahve bardağımı düşürdüm ve her yere patlayarak mermer fayanslarımızın üzerine kahve ve krema püskürttü.

Ne berbat bir durum.

Günün ters gitmesi için biraz erken. "*Gabby?*"

Ne yapıyorsun?"

"Tanrım, Greg." Kocamın sesiyle sıçradım, tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. "Nereden çıktın sen? Ödümü kopardın!" Bir elimi kalçama götürdüm, sinirlenmiştim. Telaşlandım.

"Son kontrol ettiğimde burada yaşıyordum. Başka birini mi bekliyordun?" Greg bir kaşını kaldırır.

"Evet, kesinlikle," diyorum hafifçe gevşeyerek. Hayır, başka birini beklemiyordum. Ama onu da beklemiyordum. En azından pek beklemiyordum.

Benim iki metre üç santimlik, iki yüz yirmi kiloluk iri yarı kocamın **hiç** beklemediğiniz bir anda yanınıza sokulmak gibi kötü bir huyu var. Bu

Sanki başından beri orada duruyormuş gibi. Geldiğini duyabilmem için cebine bir paket koymasını umarak Greg'e şekerleme almaya devam ediyorum. Acaba nefesinin kötü koktuğundan mı endişeleniyor?

"Seni kalp krizine sokmaya çalışmıyordum Gabby. Sadece toparlanma konusunda ne durumda olduğunu görmek istedim. Cam'in bazı eşyalarını üst katta bir araya getiriyor ve kendi eşyalarını yerleştiriyordum. Futures tişörtünü bulamıyorum. Yıkıyor mu?"

Şaka yapıyor olmalı. Bazen kocam ve oğlumun gözleri kapalı bir şeyler aradıklarını düşünüyorum. "Takımın verdiği mi? Yatağının üzerinde katlanmış halde duruyor Greg."

"Oh." Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Sanırım seni yalnız bırakacağım."

Bakışlarımı indiriyorum, sonra aşırı tepki verdiğim için özür dilemek için başımı kaldırıyorum. Ama artık çok geç. Greg artık orada durmuyor, Houdini'yi andıran, hiç ses çıkarmadan bir görünüp bir kaybolma becerisi sayesinde.

Ve *hayır*, pisliği temizlemeye yardım etmeyi teklif etmedi. Kabul bile etmedi.

Eşofmanımı başıma geçirip fayansları kurulamak için geçici bir havlu olarak kullanıyorum ama işe yaramıyor. Görünüşe göre fayanslar tamir edilemeyecek kadar hasar görmüş.

Korkarım evliliğimiz gibi.

Oğlum Cameron'ı göz ucuyla yakalıyorum, ben çözülürken beni izliyor.

"Hey dostum, neredeyse hazırım." Elimi cebime attım ve bavul listemizi çıkardım. Parmaklıyorum, jilet gibi keskin kenarı işaret parmağımın derisini kesiyor ve beni geri getiren hızlı bir acı veriyor. Sanki biri burnumun altında bir şişe kokulu tuz kırmış gibi.

"Göğüs koruyucusu, kramponlar, kasık koruması ..."

Cameron ergenlik dönemine özgü eğlence ve kızgınlık karışımıyla bana bakarken ben de gerekli şeyleri sıralıyorum.

"Mooooommm . . ." - "oooooooo" - kopana kadar lastik bir bant gibi geriliyor, sesi ergenlikten çatlıyor. "Tanrım, bana zaten yüz kere sordun."

Öyle mi?

Gözlerini deviriyor ve kapüşonlu Futures sweatshirt'ünü taşan beyzbol çantasının üstüne atıyor.

"İlk olarak, Tanrı'nın adını boş yere kullanmayız.

Anlaşıldı mı?" "Evet, efendim."

"İkincisi, hepsi çantada, değil mi? Paketlemem için yatağın üzerine bıraktığın gibi değil mi?"

Cam öfkeyle ellerini havaya kaldırır, sonra da yatak odasına doğru yürür. Birkaç dakika süren sessizliğin ardından yeri sarsan bir çarpma sesi geliyor. Karnıma öyle bir kramp giriyor ki bir an için yan tarafımı tutuyorum.

Gençler.

Kendime *Cam'in gergin olduğunu* söylüyorum. Kısa bir süre içinde (umarım), Georgia'daki Startown sahalarındaki beyzbol turnuvası için yola çıkacağız. Startown'a sadece seçkinler katılabiliyor - ülkedeki on üç yaşındaki en iyi beyzbol oyuncularını. Ve benim oğlum Cameron da onlardan biri. Sadece biri değil, izlenmesi gereken biri.

Cam, kendi yaş grubunda kısa mesafede ve vuruşta ülke birincisi, atıcılıkta ise ikinci sırada yer alıyor. Onun üstündeki çocuğun sekiz yaşında steroid almaya başladığından şüpheleniyorum. Futures'ın kapalı olduğu nadir hafta sonlarında telefonlarımız sürekli çalıyor ve eyaletteki diğer beyzbol organizasyonları Cam'in yerini doldurmak istiyor. Her zaman beyzbol.

Telefonum cebimde titreyerek beni çılgın düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Elime alıyorum ve başparmağımı ekranda kaydırıyorum. Futures'ın ebeveyn grubu sohbeti. Mesajları tarıyorum - *saat kaçta gidiyorsunuz; kuramızı gördünüz mü; kim 13U'nun kışını tekmelemeye hazır?* - Gözlerimi deviriyorum ve telefonu pantolonumun içine sokuyorum.

Başımı ağrıtmadan düşünebileceğim çok fazla şey var. Şimdiden migrenimin parmaklarının şakaklarıma dokunduğunu hissediyorum.

Dün gece, deplasmanda karşılaşabileceğimiz her olası senaryoya karşı oyun teorisi geliştirmek zorunda kaldım. Cam bu hafta sonu Drop-5'i mi yoksa Drop-3'ü mü tercih edecek? Ya DeMarini Voodoo'su günün ilk sayı vuruşunu parkın dışına yaptığında çatlarsa? O zaman hangi sopa - Meta BBCOR, Cat 9, Nexus, Mashup, Green Zen? Çocuk dört yüz dolarlık sopaları dudak nemlendiricisi gibi topluyor.

Başparmağımı çeneme vurup düşünüyorum. Dahası da var. Saha içi eldivenine, atıcı eldivenine ve yakalayıcı eldivenine ihtiyacı var. Dirsek

koruma, kol bandı, kayan eldiven, sopa ağırlığı. Serinletici havlular, Gatorade kapsülleri ve baş ağrısı bantları. Her ihtimale karşı çim ayakkabılar.

Liste uzayıp gidiyor.

Yani karar verildi - bu çocuğun sahip olduğu her beyzbol sopasını ve ekipman parçasını yanımızda sürüklememiz gerekecek. Eğer şanslıysam, kamyonda küçük bavulumu yetecek kadar yer olmalı.

Midem gurulduyor ve üst dudağımdaki boncuk boncuk teri yalıyorum. Henüz bunun için yeterince kahve içmedim ve dökmeden önce içtiğim çeyrek fincan içimde bir tuğla gibi duruyor. Bir şeyler atıştırmak için mutfağa gidiyorum. Şelale adamızın üzerindeki kristal kaseden bir kurabiye alıyorum. Ama tam dişlerim yapışkan bitter çikolata parçasına batarken, yüksek bir patlama sesi ve ardından bir dizi küfür duyuyorum. Suçüstü yakalanmış gibi irkildim.

"Gabby!!!"

Greg'in yakışıklı yüzünde acı dolu bir ifadeyle ayağını tuttuğu antremize koşarak geri dönüyorum.

"Bir dahaki sefere her şeyi odanın ortasına atmasanız iyi olur. Eşyaları düzenli tutmak bu *kadar* zor mu? Az önce Cameron'ın beyzbol çantasına takıldım. Sanırım ayak parmağımı kırmış olabilirim."

"Ciddi misin? Bir bakayım. Çok özür dilerim," dedim, ciddi dim.

"Hayır, hayır." Beni başından savdı. "Geride bıraktığım bazı evrakları almak için ofise gitmem gerekiyor. Geri kalan eşyalarımızı topla, otuz dakika sonra seni alırım."

"Gidiyor musun? Ama, ama . . ."

"Ama birinin faturaları ödemesi gerekiyor, Gabby. Hatırladın mı?" Bunu söylerken gözlerini lekeli zemine indiriyor. Demek fark etmiş.

Greg kapıya doğru yürümeye başlıyor ama sonra aniden yüzünü bana dönüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve sanki eskiden yaptığı gibi öpmek için eğilecekmiş gibi bir elini yüzüme götürüyor. Tenim karıncalanıyor. Başparmağını yanağımda yavaşça gezdirip *silerken* gözlerimin içine derin derin bakıyor.

"Gerçekten mi, Gabby? Kahvaltıda kurabiye mi?"

Ne diyebilirim ki? Kocam duygusuzca çekilip beni çenem sarkık bir şekilde bıraktığında yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Çiğniyorum

Dudağımı ısırıp gözyaşlarımı tutuyorum.

Greg'in ofisi beş dakika uzaklıkta ama bir saat boyunca ondan haber alamadım. Bir mesaj ya da cevapsız arama için telefonumu kontrol ediyorum. Takımdaki bir babadan bir mesaj var - *heyecanlanıyor*, ardından bir emoji göz kırptıyor - ama kocamdan radyo sessizliği.

Kendimi işe yarar hale getirmeliyim - Greg döndüğünde zaman kazanmak için bavullarımızı dışarı çıkarmaya başlamalıyım. Uzanıp kolumu Cameron'ın spor ayakkabılarımdan iki kat daha pahalı ve köpeğimizden on kat daha ağır olan beyzbol çantasının askısına sokuyorum. Çantayı yukarı kaldırıyorum, homurdanıyorum.

Arkamı döndüm ve Greg orada duruyordu. *Tekrar*. Kalbim bas davul gibi atıyor, nabzım parmak uçlarımda zonkluyor. Çanta kayıyor, duvarlarımızda ve on sekiz metrelik tavanda yankılanan metalik bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Onu geri almak için eğildim - kocama bakmak zorunda kalmamak için her şeyi yapardım.

Onunla konuşabilecek kadar nefesimi yavaşlatmak için birkaç derin, yıpranmış da olsa nefes almam gerekiyor.

"Cidden Greg, bana böyle sinsice yaklaşmayı bırak," diye azarlıyorum onu, başımı bariz bir hoşnutsuzlukla sallayarak. "Bir gün beni ölesiye korkutacaksın!" Cam'in beyzbol çantasını sanki arkasına saklanacakmışım gibi göğsüme yakın tutuyorum.

Greg'in dudakları yukarı kalkıyor ve yeşilimsi gri gözlerinin kenarları kırışıyor. "İşte, bunu ben alıyorum," diyor, bana endişeyle bakarken yumuşuyor. Yemin ederim, kocam kahraman olmak için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor.

Yine de takdirle gülümsüyorum. "Her zaman bir centilmen," diyorum.

Gerçi, sanırım ikimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz.

Greg, Cam'in seksen kiloluk çantasını omzuna atıyor. Bronzlaşmış ön kolundaki damarlar kabarıyor ve içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. İçgüdüsel olarak omzumdaki yanık, çilli derinin soyulan pembe lekesini kaşıyorum.

"Cam, tatlım, gitmemiz gerek!" Sesim bir köpek düdüğünün oktavına yükseliyor.

On iki yaşındaki chihuahua köpeğimiz Teddy, Burberry desenli köpek yatağına geri yerleşmeden önce başını salladı ve sabah uykusunu böldüğüm için bana sert bir bakış fırlattı. Onu tuvalete götürmeyi düşündüm.

turnuva, ama bizim her şeye hazır yavrumuz endişelenecek başka bir şey olurdu. Komşumuza çişini değiştirmesi ve sabah ve öğleden sonra arka bahçeye çıkmasına izin vermesi için günde on dolar veriyorum.

"Pek iyi görünmüyorsun, Gabby. İyi olduğuna emin misin?" Greg beni incelerken gözlerinin kenarları kırışıyor.

İyi olmadığımı mı söyledim?

"Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum. "Yola çıktığımızda daha iyi hissedeceğim."

"Neden sen arabada oturmuyorsun, ben de hepimizi toplayıp kapıdan çıkarayım? Tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyorum çünkü başka seçeneğim yok. Her neyse, pek değil. Yerde dağınık bir su birikintisine yığılmadan fiziksel olarak burada daha fazla durabileceğimden emin değilim. Bugün için yeterince zarar verdim zaten.

Cameron sanki bir işaretmiş gibi ortaya çıkar, vücudu kapı çerçevesindeki boşluğu her zamankinden daha fazla doldurur. Cam bir gecede kavgacı bir çocuktan babasının karbon kopyasına dönüşmüştür. Aynı dalgalı sarı-açık kahverengi saçlar. Gömleğinin rengine göre soğuk ya da sıcak olabilen aynı gözler. Bugün üzerinde lacivert antrenman forması var ve bakışlarıyla beni dondurabilir. Ya da belki de takındığı ifadedir - *acıma* ile bağlanmış kızgınlık mı? Durum ne olursa olsun, çok geçmeden Cameron artık bana yukarıdan değil, aşağıdan bakacak. Mecazi anlamda, sanırım bu çoktan gerçekleşmeye başladı.

"Hazır mısın?" diye soruyor, sanki sevgi dolu annesi değil de bir yabancıymışım gibi hastalıklı bir merakla beni süzüyor. Bakışları bıçak gibi kesiyor.

"Annenin arabaya binmesine yardım et, Cam. Ben çantaları alacağım."

"Her neyse." Omuz silkiyor, kumral saçları ela gözlerinin üzerine düşüyor.

Yüzünden itme dürtüsüne direniyorum.

Göz kapaklarım ağır battaniyeler gibi hissediyor ve hiçbir şey Escalade'imizin ön koltuğuna yığılmaktan daha iyi gelmiyor. Cam'i arabaya kadar takip ediyorum, yolda sallanan bedenimin farkındayım. Çoktan AirPods'una takılmış, beni duymazdan geliyor. Yürüyüş yolumuzda devrilmediğimden emin olmak için bir kez omzunun üzerinden arkasına bakması dışında, görünmez de olabilirdim.

Cam arka kapıyı açıyor ve koltuğuna kayarak uzun bacaklarını uzatıyor. Kapı kolumla oynuyorum, mandalı çekmekte zorlanıyorum. Birkaç beceriksiz denemeden sonra nihayet klik sesi geliyor; kapıyı açıp yolcu koltuğunun esnek siyah derisine gömülüyorum. Greg siyah deride ısrar etti çünkü en üst sınıf. Ne yazık ki, aynı zamanda aşırı sıcak.

Yine de koltuğa Tempur-Pedic yatak gibi gömülüyorum. Sandığımdan daha da yorgunum. Bu yolculuğu planlamak için çok fazla zaman ve enerji harcadım. Greg'in dokuz saatlik yolculuk için gönüllü olmasına minnettarım.

Tüm stres ve yorgunluğa rağmen, bu uzak zamanı dört gözle bekliyorum. Bu hafta sonu çaba göstereceğime, kendimi serbest bırakacağıma ve biraz eğleneceğime dair kendime söz verdim. Sadece birazcık. Yarın çift kale maç, akşam yemeği ve yetişkinler için mesai sonrası kokteyl partisi var. Çocuklar çift kişilik odalarda, bir refakatçiyle birlikte bitişik bir süitte kalacaklar. Neyse ki Greg ve ben değiliz.

Valizimdeki askıya asılı, vücudu saran siyah elbiseyi düşündüğümde dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Kırmızı dantel tanga. Brezilya bikini ağdası.

Ne yanlış gidebilir ki?

Son bir yavaş, derin nefes alıyorum ve kendimi uykuya teslim ediyorum. Gözlerim kapanırken aklımdaki son şey ölüm oluyor.

Bölüm 2

GREG RIZZO

Çocuklarınız üzerinden yaşamamalısınız derler. Bence onların Cameron gibi bir oğulları yok. İki yaşındayken, tee'den vuruşlar yapıyordu ve geniş bahçemizdeki beyaz çitlerde ateşli girintiler bırakacak elli yardalık çizgi vuruşları yapıyordu. Dört yaşına geldiğinde falsolu, değişken ve kaydırıcı atışlar yapabiliyordu. Altı yaşına geldiğinde, oyunun her hassas nüansını anlıyor, hakemlerden önce vuruşları söylüyor ve benim bile fark etmediğim gözlemler yapıyordu.

Ve şimdi, on üç yaşında, hayatının fırsatını yakaladı. Karımın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

En iyi ihtimalle Gabby Georgia'ya dokuz saatlik araba yolculuğu boyunca uyuyacak. O zaman, onun şu ya da bu konuda endişelenmesini ve gergin enerjisini oğluma aktarmasını dinlemek zorunda kalmayacağım. Son zamanlarda ne kadar yorgun olduğunu düşünürsek, bu senaryoyu uzak bir ihtimal olarak nitelendirebilirim.

Özellikle de dün gecedan sonra.

Beni derin bir uykudan uyandırma şeklinden, eve birinin girdiğinden ya da öldüğünden emindim.

"Greg, uyan artık," diye yalvardı, sesi panikle karıştı.

Tek gözümü açtım, sadece yarı bilinçliydim. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve saatin sabahın iki buçuğu olduğunu fark ettim.

Sabahın iki buçuğu! "Ne oldu Gabby?

Neyin var?"

Gecenin bir yarısı beni uyandırması için bir şeylerin çok yanlış gitmesi gerekiyordu.

"Bence yarın gitmemeliyiz Greg." "Nereye gitmeyelim? Turnuvaya mı?"

"Evet, turnuvaya."

Bu beni uyandırdı. Odadaki hava anında değişti ve sesimdeki rahatsızlığı gizleyemedim.

"Cam on iki yaşına bastığından beri gün saydığımız turnuvaya gitmememiz gerektiğini söylemek için mi uyandırdın beni?"

"Lütfen, beni dinle Greg. Sadece çok fazla baskı var. Bu konuda içimde kötü bir his var. Bana güvenmeni istiyorum. Bunu açıklayamam."

"Açıklanacak bir şey yok, Gabby. Saçmalıyorsun. Biz gidiyoruz." Sırtım ona dönük olacak şekilde yuvarlandım. *Gitmemek mi? Çok fazla baskı mı?* Aklını kaçırmıştı. Konuşma bitmişti.

Cehennem gibi, gitmiyoruz.

Cameron bunun için yaratılmış. Bu turnuvanın ne anlama geldiğini biliyor; neyin tehlikede olduğunu anlıyor. Başarılı olması için elimden geleni yaparım. Oğlum için her şeyi yaparım.

Bu Gabby'nin açıklanamayan duygularını görmezden gelmek anlamına gelse bile.

Beni yanlış anlamayın, karımı hala seviyorum ama aramızdaki şeyler artık farklı. Bir bakışıyla içimin kıpır kıpır olduğu ve onu gülümsetmek için elimden geleni yaptığım günler çoktan geride kaldı. O günler ve aşık olduğum Gabby, başka birinin hayatından uzak anılar gibi görünüyor.

Sanırım bu her evlilikte olur - tutku yerini rahatlığa bırakır. Ve güvene. Ta ki o da aşınana kadar.

Bunu asla yüksek sesle söylemem ama Cameron ailemizin başına gelen hem en iyi hem de en kötü şeydi. Çocuğunuz bizimki gibi bir dahi olduğunda, tüm zamanınızı ve enerjinizi ona harcarsınız ve hayatta eskiden önemli olan diğer tüm büyük ve küçük şeylere çok az yer bırakırsınız.

Birbirimizi seviyoruz.

Bugünlerde Cam söz konusu olduğunda hiçbir konuda anlaşamıyoruz. Beyzbol turnuvası bile.

Cameron'un bizi bir arada tutan yapıştırıcı olduğundan kuvvetle şüpheleniyorum; o olmadan tamamen çözüleceğiz. Ve son zamanlarda, bu bir "eğer" sorusu değil, "ne zaman" sorusu gibi görünüyor.

Karıma bakıyorum, üzerinde joggers ve tişörtten oluşan üniforması, spor ayakkabıları ve yarı sarı, yarı kahverengi saçları dağınık bir şekilde toplanmış. Günün yarısını arabada geçireceğimizi kabul ediyorum. Ama yine de kendini toparlamak için evliliğimiz için harcadığı kadar çaba harcıyor.

Bazen karıma yaptıklarımı düşünüyorum ve onun ruhunun ezilmesinden sorumlu olup olmadığımı merak ediyorum.

Sonra onun bana yaptıklarını düşündüm.

Sevdiğiniz birinin size yalan söylediğini bilmenize rağmen onun bunu bilmemesi çok garip. Yumurta kabuklarıyla dolu bir evde yürümek hassas bir denge. Bir gün yalanlarını yüzüne vuracağım ama bugün değil.

Bugün, Cameron'ımızı desteklemek için Startown'da birleşik bir cephe olarak boy göstereceğiz.

Cameron'ın koçu, onun yaşında bir çocuk için kariyeri boyunca gördüğünden daha fazla ham yeteneğe sahip olduğunu söylüyor.

Entire. Kariyer.

Oğlumun saatte yetmiş beş mil hızında bir topu, .350 vuruş ortalaması ve bu sezon ikisi grand slam olmak üzere yedi sayı turu var ve henüz *içinden* çıkamayacağı bir düşüşle karşılaşmadı. Tanrı vergisi yeteneğinden faydalanmamak günah olur.

Cam'in sıra dışı olduğu ortaya çıktığında Gabby beni, savurgan oğlumuzun etrafında dönen birçok konuşmadan biri olan samimi bir konuşma için oturttu.

"Greg, onun iyi olduğunu biliyorum," dedi.

"O sadece iyi değil," diye araya girdim. "O profesyonel-iyi ve sadece sekiz yaşında, Gabby. Bu yeteneğini geliştirirsek neler başarabileceğini hayal edebiliyor musun?"

"Ama bu yeteneği beslemesi gereken kişi *benim* Greg. Onu tüm bu derslere ve antrenmanlara götürmek ve sonra da evde onunla birlikte gece gündüz çalışmak zorundayım. Sen çoğu zaman *çalışmıyorsun*." Sanki başka işlerle meşgul olduğumdan şüpheleniyormuş gibi çalışma sözcüğünü söylerken neredeyse boğuluyordu.

"İkimizin de işi var, Gabby."

Yüzü parçalandı. Bu planladığımdan daha sert vurdu.

"Bak," dedi, darbemin etkisinden kurtulduktan sonra, "Cameron'ın mümkün olduğunca normal bir çocukluk geçirmesini istiyorum - matematik öğretmenleri, oyun arkadaşları ve doğum günü partileri. Çocukluğunu kaçırmış gibi hissetmesini istemiyorum."

"Gerçekten mi Gabby? Beyzbolla ilgili her şeyi sevmekten daha normal ne olabilir? Büyükanne ve elmalı turta kadar Amerikan tarzı. Cameron bunu en az bizim onun için istediğimiz kadar, hatta daha fazla istiyor. Anlamıyorsunuz."

Sorun da burada zaten. Asla anlamayacak.

Kalan çantaları omzuma atıp dışarı çıkıyorum. Güneş çoktan kırmızılar, turuncular ve sarılardan oluşan öfkeli bir girdap gibi parılıyor ve hava sadece 72 derece. Hava tahmini bulutsuz bir gökyüzü ve en yüksek 97 dereceyi işaret ediyor, nemi hesaba katmazsak 105 derece gibi hissettiriyor. Cameron için fazladan bir kol Gatorade almak üzere eve geri dönüyorum.

Cam'in son iki gündür önceden sıvı alması gerekiyordu ama Gabby'nin sözüne inanamıyorum. Özellikle son zamanlarda kafasının içinde kaybolmuş gibi görünüyor ve bizim ihtiyaçlarımız bazen arka planda kalıyor.

Geçen gün kendi kendine konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim. Ve birden fazla kez, spor ayakkabılarını ters giydiğini ya da Cameron'la antrenmandan kapıdan girerken yüzünde salyangoz izi gibi rimel kalıntıları olduğunu fark ettim.

Cidden, nasıl böyle insan içine çıkabiliyorsun?

Terapi için harcadığım onca paranın nereye gittiğinden emin değilim. Eğer bir şey varsa, Gabby daha da kötüleşiyor. Ama Dr. Green'in ne yaptığını bildiğini varsaymak zorundayım. Yöntemleri biraz tartışmalı olsa da şiddetle tavsiye edildi.

Mutfaktan çıkmadan önce, hayatımızdaki uygun bir yeri olmayan tüm rastgele şeylere ev sahipliği yapan çeşitli çekmecemizi açıyorum. Çok önemli olmadıkça bu çekmeceyi asla açmam, karıştırmam bile. Rastgele dağınıklık bende yetişkinlere özgü bir ürperti hissi uyandırıyor, sanki orada yaşayan bir şey dışarı fırlayıp parmaklarımı ısıracaktı gibi. Elimi Gabby'nin çantasına soktuğumda da aynı hissi yaşıyorum. İşte karım kısaca böyle biri; bir şeyleri bakmak ya da düşünmek zorunda kalmayacağı, kimsenin bulamayacağını düşündüğü yerlere saklamayı seviyor.

Yolculuk sırasında ağzımı meşgul etmesi için bir kutu Tic Tacs alıyorum. Gabby yol boyunca horlayacak ve eminim Cam'den sadece acıktığında ya da tualete gitmesi gerektiğinde haber alacağım.

Burada yirmi kutu olmalı. Karımın Tic Tacs'a karşı anormal bir takıntısı var. Kilo verme meselesi mi? Gabby'nin fiziği konusunda bilinçli olduğunu biliyorum. Geçen ay açelya ve gül bahçemizden daha fazla çiçek açmış gibi görünüyor.

Gözüme bir şey çarpıyor ve isteksizce elimi çekmecenin derinliklerine doğru itiyorum. Nazikçe çekiştiriyorum ve plastik bir asa çıkarıyorum. Ellerimin arasında çevirip inceliyorum.

Hamilelik testi.

Sadece bir hamilelik testi değil, pozitif bir hamilelik testi.

Kafam karışmış, biraz da şok olmuş bir halde başımı kaşıyorum ve testi haki şortumun cebine sokuyorum. Gabby'nin bir süredir bir şeyler sakladığını biliyordum. Ama bu? Bu mümkün değil.

Mümkün değil. Mümkün.

Cameron bir genç. Nasıl baştan başlayabiliriz ki? Özellikle de ilk seferimizde buraya kadar zar zor gelebilmişken. Ama test cebimde, şimdiden bir delik açmış, kalçamdaki tüyleri yakıyor. Gabby'nin hamile olduğuna inanamıyorum.

Ve bunu ona soramıyorum bile. Eminim çoktan arabada sızmıştır. Ayrıca, Cameron'ın önünde bu kadar büyük bir şey hakkında konuşamayız. Biz yokmuşuz gibi davranabilir ama her zaman dinliyor - sanırım tek çocuk sahibi olmanın dezavantajlarından biri.

Tek çocuk sahibi olmanın geçmişte kalıp kalmayacağını merak ederken içimi bir bulantı dalgası kaplıyor. *Cam'in tek çocuk olduğu zamanları hatırlıyor musun?*

Yine, mümkün değil.

Testi zihnimde dönüp duran diğer düşünceler ve sorularla birlikte bir kenara koyuyorum. Sessiz, nane yeşili kapıyı arkamdan kilitleyerek kendimi evden dışarı attım. Daha cesur bir şey istiyordum - kobalt ya da bordo - ama Gabby evimizin göze batmasını istemiyordu. Dikkatleri üzerine çekmekten kesinlikle nefret eder. İnternete bir aile fotoğrafı koymama bile izin vermiyor. Her nasılsa karım 21. yüzyılda olduğumuzu unutmuş. Tam olarak 2022. Otuz iki yaşında olup da en azından bir Facebook sayfası olmayan var mı? Bu çok tuhaf. Seksen altı yaşındaki büyükbabamın bile bir Facebook sayfası var. Ama o benim karım. Parlamaktan hoşlandığı tek şey oğlumuz.

Ve, bir zamanlar, bir ömür önce, ben.

"Hey, Greg." Bir ses beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve yan komşum Matt Baker'ın arabasını yüklediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Matt

ve eşi Susie en iyi çift arkadaşlarımızdır, ancak çocuklarımız arasında ağır bir rekabet vardır. Cam'in sağ, Jake'in solak olması ve dolayısıyla sahada çoğunlukla farklı pozisyonlarda oynamaları gerçeği olmasaydı, bu ilişki savunulamaz olurdu. Çünkü çoğu çocuk gibi Jake de oğlumuz kadar yetenekli değil. Yine de, rekabetçi doğalarına - ve bizimkilere - rağmen Cam ve Jake kardeş kadar yakınlar.

"Hey, Matt," diye karşılık veriyorum çantalarımızı bagaja yerleştirirken.

Susie arabalarının yolcu tarafından dışarı fırlıyor ve bakışlarım biraz fazla uzun sürüyor. Çok dar, çok düşük kesimli Futures V yaka bir elbise giyiyor, çift D implantları ince kumaş tarafından zar zor yerinde tutuluyor. Meme uçlarının dış hatlarını görebiliyorum ve sütyen giymediğinden oldukça eminim.

Susie ve karım çok *farklılar*. Gabby doğal olarak güzel, baş döndürücü bir şekilde değil ama yine de çekici. Susie Baker ise gittiği her yerde bakışları üzerinde toplayan bir kadın. Sahte saçları, göğüsleri ve dişleri var ve bunların hiçbirisi gerçek olmasa da yine de dokunmak istiyorsunuz. Dokunmayan heteroseksüel bir erkekle tanışmak için para verirdim.

Tüm bu çalışmalardan önce bakılacak bir şey olduğunu hayal ediyorum. Onu tanıdıkça Barbie bebeklere daha çok benziyor. Manzaradan şikayetçi olduğumdan değil.

Küçülen menekşem ve mahallemizin yerleşik sosyetesini en iyi arkadaşlar haline geldi. Nasıl ve neden olduğunu henüz çözmemiş olsam da bir şekilde yürütüyorlar.

Ya da buna bir son vermenin bir yolu.

"*Komşuna göz dikmeyeceksin*" sözü aklımdan geçiyor ve gülmekten kendimi alamıyorum. Matt ve Susie, Jake birkaç aylıkken ve Gabby Cam'e hamileyken taşındılar. Gabby onlara bizimkinin hemen yanındaki havuzlu, jakuzili ve gömme dolaplı evi sattı.

Yerleşik en iyi arkadaşlar.

Göz dikmeyeceksin gemisi çok uzun zaman önce yelken açtı.

"Cam heyecanlı mı?" Matt gözlerimin aldığı yönden etkilenmemiş bir şekilde soruyor. Bu gerçekten de iyi gidilmiş bir yol. Sık sık yaptığım gibi, gözlerimi ondan çekmekte zorlanıyorum.

"Kesinlikle öyle," diyorum kendimi başka tarafa bakmaya zorlayarak.

"Jake?"

"Ben derim ki. Sabah beğten beri duvarlarda zıplıyor." Matt abartılı bir şekilde esnedi. Jake küçük bir çocukken beşiğinden nasıl atlayacağını öğrendiğinden beri, gözleri açılır açılmaz anne babasının yatağına atlamayı alışkanlık haline getirmişti.

"Susie ve senin için ne büyük şans." Sempatik bir şekilde göz kırpmıyorum.

Hiç özlemediğim bir şey var, küçük bir çocukla sabahın köründe kalkmak. O günler kötü bir rüya gibiydi, Van Gogh'un bulanık günleri ve uykusuz geceleri gibiydi. Cam prematüreydi ve ilk doğum gününe kadar gece boyunca uyumadı. Ama ondan sonra programa ayak uydurdu ve sabaha kadar tok kalmasını sağlayacak kadar kilo aldı. Sadece yetişmekle kalmadı; lanet programı parçaladı ve yeni bir program yazdı.

Jake, Cam'den daha büyük ama görünüşe göre on üç yaşındayken, on dört yaşına girmek üzereyken, uyuyamadığında anne babanı **uyandırmama** gerek olmadığı mesajını almamış. *Kitap oku. Televizyonu aç. Kendine bir kase Captain Crunch koy.* Belki de Gabby ve ben Cameron konusunda şanslıyızdır.

Tabii ki şanslıyız. *Şurada.*

"Peki, orada görüşürüz," diyorum ve kendimi arabaya bırakıyorum. Matt Suburban'ına binerken beni selamlıyor.

Bagajı kapattım ve arabamızın sürücü tarafına doğru ilerledim. Düşüncelerimi toplamak için duraklayarak koltuğuma geçiyorum. Gabby yumuşak bir inilti çıkarıyor ve ben de kontağı çalıştırmak için anahtara basıyorum. Havayı açıyorum ve bir zamanlar çok sevimli bulduğum uykulu sesleri bastırmak umuduyla radyoyu açıyorum. Bırakın sesini duymayı, şu anda karıma bakamıyorum bile. Rüyasında ne gördüğünü merak ediyorum. Belki de sırtıma sapladığı bıçağı? Taşındığını söylemeyi unuttuğu çocuğu mu?

Bu kadar yorgun olmasına şaşmamalı. Koltuğumda kayıyorum ve hamilelik testi bir ünlem işareti gibi uyluğumun etine saplanıyor.

Sonunda arabaya yerleştiğimde Cameron irkilmiyor; ellerim deri kaplı direksiyon simidinin etrafında sımsıkı kenetlenmiş. Onu bu kadar mest eden şeyin ne olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Beyzbol videoları. Cameron, Küçükler Ligi Dünya Serisi şampiyonasının beyzbol özetlerini izliyor. Çünkü tabii ki öyle.

Spora olan bağılılığı gözlerimi yaşartıyor. Dudaklarım hafifçe yukarı kalkıyor ama karıma baktığımda kısa kesiliyor.

Matt ve Susie Georgia'ya birlikte gitmek istediler ama yanımızda götürmemiz gereken onca bavul ve teçhizatla çok sıkışık olacaktı. Ve şimdi, mutfaktaki bu ani ifşaatla, ayrı arabalara binmeyi tercih ettiğimiz için minnettarım çünkü havada hepimize yetecek kadar oksijen olmayacaktı.

Finansal yönetim alanındaki kariyerim her zaman "açık" olmamı gerektiriyor ve yaptığım işte son derece iyiyim. Müşterilerimin çoğu paralarına çocuklarından daha çok değer verir. İnsanları nasıl yatıştıracağımı ve onlara duymak istediklerini nasıl söyleyeceğimi biliyorum. Her şeye gülümseyerek yaklaşabilirim.

Ama *bu*? Karım hamileliğini benden ıvır zıvır çekmecesinde mi saklıyor?

Bu haberi dokuz saat boyunca patlamadan gündelik bir sohbette içime atabileceğimden şüpheliyim çünkü bir şeyleri içinize attığınızda böyle olur. Eninde sonunda patlarsın.

Pitoresk beyaz panjurları, çıplak kırmızı tuğlaları ve özenle bakımlı, geniş çimenleriyle güzel evimize son bir kez bakıyorum. Dışarıdan mükemmel görünüyor.

Görünüş aldatıcı olabilir.

Emniyet kemerimi takıyorum, yerine oturduğunda omurgamda bir ürperti yayılıyor. İçimden bir ses sarsıntılı bir yolculuğa çıkacağımızı söylüyor.

ON ÜÇ YIL ÖNCE GABBY'NİN GÜNLÜĞÜ

Dün gece rüyamda düşüyordum - sonsuza dek sürecekmış gibi görünen uzun, derin bir düşüş. Yere çarpmadan hemen önce soğuk terler içinde, titreyerek ve çığlık atarak uyandım. Greg koruyucu kollarını etrafıma doladı ve kulağıma bana sahip olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı. Bana her zaman söylediği şey buydu - her şey yoluna girecek.

Ona inanmak istiyorum ama kocam berbat bir yalancıdır.

Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyorum, ama sanki daha fazlasıymış gibi geliyor - bir uyarı gibi. İçimde dünyayı sarsacak bir felakete doğru gittiğimize dair kaçınılmaz bir korku var.

Birkaç yıl boyunca, o acil kıyamet ve kasvet hissi neredeyse tamamen yok olmuştu. Ailem öldüğünden beri mücadele ettiğim kâbuslar Greg'le tanıştıktan sonra büyük ölçüde azalmıştı. Uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Ama şimdi? Yüce Tanrım, intikamla geri geldi. Ve berrak rüyalar bir daha asla gözlerimi kapatmak istemememe yetiyor.

Alevler o kadar yoğun ki onları uykumda hissediyorum. Yorganı üzerimden atıyorum, ter küçük yangınlar gibi üzerime yapışıyor. Bazen ailemle birlikte arabadayım. Diğer zamanlarda, onlar yanarak ölürken yerimde sabitlenmiş bir şekilde izliyorum.

Sonra uyanıyorum ve bunun bir rüyadan ziyade bir anı olduğunu fark ediyorum. Annemi ve babamı düşünüyorum, ancak annemi ve babamı ya da onları anında öldüren ve beni on altı yaşında yetim bırakan ateşli araba kazasını asla düşünmemeyi alışkanlık haline getirdim. Bu rüyalardan birinden uyandıktan sonra, ailemin yanan etinin düşüncesi günlerce aklımdan çıkmıyor.

Sanki yeterince endişelenecek şeyim yokmuş gibi, hayatın neden bu kadar adaletsiz olduğunu düşünmek zorunda kalıyorum.

En azından Greg var.

Altı ay önce üniversiteden mezun olduk ve geleceğimiz için büyük planlarımız vardı. Greg, Richmond Flying Squirrels ile ikinci lig sözleşmesi imzaladı (yaşasın!). Ve ben de ilk yetişkin işim için bir

prestijli emlak acentesi (çifte yaşasın!). Üniversitenin son döneminde emlakçılık kursuna gittim ve lisansımı aldım. Mezun olduğumda parlak bir kartvizitin üzerinde adımla gitmeye hazırdım. Gabby Reynolds, Emlakçı, Houlihan Lawrence. Her sabah şık bir kıyafet giyip, elimde kahve bardağıyla gerçek dünyaya adım atmak gerçeküstü bir duyguydu.

Onunla ilgili her şeyi seviyordum - aksiyonu, evleri, insanları. Bu işte de iyiydim. Patronum, yeni bir emlakçının bu kadar çabuk kendi işini kurduğunu hiç görmediğini söyledi. Kendime bunun uzun, kazançlı ve tatmin edici bir kariyerin sadece başlangıcı olduğunu söyledim. Kendimi sonsuza kadar ev alıp satarken, kendi programımı belirlerken ve böylece kocama yollarda eşlik ederken hayal ettim.

Böylece onu izleyebilirdim.

Ama sonra, sürpriz! Birkaç hafta geciktim ve bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl olduğunu size anlatmama gerek yok. Birdenbire her şey değişti. Henüz burada bile olmayan birinin hayatımızın yönünü tamamen değiştirmesi ne kadar komik.

Hamile kalmadan önce - ilk etapta asla çocuk sahibi olmak istemediğimden oldukça emindim. Yani kocamı tüm kalbimle seviyordum. Ebeveynlik yolunu izlersek genetik, atletik ve akademik olarak en kutsanmış çocuklara sahip olacağımızı biliyordum. Ama ailemin bana yaptığı gibi başka bir insanı mahvetmekten ölesiye korkuyordum. Eninde sonunda anne babanıza dönüştüğünüzü söylerler. Tanrım, umarım yanılıyorlar.

Planım Greg ve kariyerimle birlikte hayatın içinde süzölmek ve umarım boş zamanlarımda beni meşgul edecek arkadaşlar ve hobiler bulmaktı. Hatta gönüllü işlerle bile uğraşabilirdim. Hapishanede uyuşturucu bağımlısı bebekleri, hapisteki annelerinin rahminde aldıkları uyuşturucuyu bırakmalarına yardımcı olmak için kucağınıza alabileceğinizi duymuştum. Ben de belki böyle bir şey yaparım diye düşündüm. Ayda birkaç saat çalışarak ne kadar zarar verebilirdim?

Ancak, şimdi kendi çocuğuma hamileyim ve onu birkaç saatliğine kucağıma alıp hapishane kreşine geri veremeyeceğim. Karnım o kadar büyüdü ki artık hala ayaklarım ve bileklerim olduğundan emin değilim. Orada olmalılar, vücudumun geri kalanı gibi delicesine şişmiş olmalılar.

Greg en iyi hayatını yaşarken, hayallerini gerçekleştirirken beni geride bırakmayı çok kolay kabul etti.

Peki ya rüyalarım?

Birkaç gün önce Carytown'da bir Cape Cod'u gösterirken yere düştüm. Yeni bir ilan almıştım ve evi gösteren ilk temsilci bendim. Yani o eve benden başka kimsenin adım atmaması gerekiyordu. Yine de her nasılsa, antrede bir su birikintisi vardı, sadece bacaklarımı altımdan uçurmaya yetecek kadar, beni şiddetle sırt üstü fırlattı.

Birkaç gün oldu ve hâlâ birinin o kayganlığı bulmam için oraya bıraktığı hissinden kurtulamıyorum. Greg paranoyaklaştığımı söylüyor. Sağlık görevlileri yerde herhangi bir nem ya da düştüğüm yerde şüpheli görünen herhangi bir şey gözlemlediklerini rapor etmediler. Greg'e ambulansın gelmesinin yirmi dakika sürdüğünü ve içinde yattığımı, bu yüzden belki de pamuklu hamile elbiseme işlemiş olabileceğini açıkladım. Bana en kibirli gülümsemesini takındı. "Saçmalama. Temizlikçiler muhtemelen bir noktayı gözden kaçırmışlardır. Kimse sana ya da bebeğimize zarar vermeye çalışmıyor."

Ama ya öyleyse? Greg nasıl bu kadar emin olabiliyor?

Çocuğumuzu kaybedebilecekken nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Çünkü bu çocuğu daha önce istememiş olsam bile, şimdi istiyorum. İçimde büyüyen bu bebeği bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Belki kocamdan bile daha çok. Belki de sadece hormonlar konuşuyordur.

Anne ve bebeğin yirmi dört saatlik gözleminden sonra, hamileliğimin geri kalanında yatak istirahatinde kalmam için açık talimatlarla taburcu edildim. Doktor ayrıca Greg'i ruhsal durumumu takip etmesi konusunda uyardı çünkü görünüşe göre şimdiden hamilelik paranoyası belirtileri göstermeye başlamışım. Doğum sonrası depresyon ya da daha kötüsü psikoz potansiyeli var.

Doğum sonrası psikozu Google'da arattım ve vay anasını, bu çok korkutucu. Birinin kendim ya da doğmamış çocuğum için risk oluşturabileceğime inanmasına neyin yol açabileceğini hayal bile edemiyorum.

Kabul ediyorum, keyfim yerinde değil. Ama bu beni paranoyak ya da deli yapmaz. Bu teşhisi koyma işini kocama ve erkek bir doktora bırakın. Hamile kotumu giyenler onlar olsaydı nasıl tepki vereceklerini görmek isterdim. Eminim benim iyiliğimi düşünüyorlardır,

Ama hayal etmediğimi de biliyorum. O katta su vardı. Temizlik ekibi iki gün önce oradaydı. Düz ayakkabı giyiyordum. Hamile olabilirim ama palyaço değilim. Kendi ayaklarıma takılıp düşmedim.

Yine de buradayım.

Kocanız yollarda en iyi hayatını yaşarken, balina gibi şişmiş bir halde yatakta yatmak kolay değil. Birbirimizden başka ailemiz yok, ben yetimim ve Greg benimle evlenmeyi seçtiğinde ailesiyle ilişkisini kesti. Torunlarını taşıdığımı bildiklerinden bile şüpheliyim.

Komşum ve en iyi arkadaşım Susie Baker için Tanrı'ya şükürler olsun. Bazen hayatta insanlarla tanışırsınız ve bilirsiniz. Ona yanımızdaki evi gösterdiğim andan itibaren sonsuza kadar arkadaş olacağımızı biliyordum.

Kendisi harika bir aşçı ve fırıncı (ha-ha) - çikolata parçacıklı kurabiyeleri kelimenin tam anlamıyla ölmek üzere! Tamam, belki tam anlamıyla değil, ama yine de ölmek için. Bahse girerim gizli malzemesini satsaydı küçük bir servet kazanabilirdi.

Her gün beni kontrol ediyor, sadık bir köpek gibi ayaklarımdan dibinde oturuyor ve komşularımız hakkında neredeyse yatağıma işetecek kadar güldüğüm hikayeler anlatıyor. Susie gibi bir dostu hak etmek için ne yaptım ben? Önümüzdeki üç ayı onsuz geçirmem mümkün değil.

Bölüm 3

GREG RIZZO

Dokuz saatlik araba yolculuğumuzun sadece iki saatinde Cam acıktığından şikâyet etmeye başladı bile. Ne yazık ki Gabby'nin atıştırmalıkları nereye koyduğunu bilmiyorum ve tampon tampona trafikte Escalade'imize manevra yaptırmakla meşgulüm.

Navigasyon, kendine özgü İngiliz aksanıyla "İki mil ileride trafik kazası var" diye anons ediyor. Navigasyonumuzun neden bir İngiliz aksanına sahip olduğundan emin değilim. Arabamız Arlington, Texas'ta üretildi ve biz Richmond, Virginia'da yaşıyoruz. Sanırım biraz çekici hale geldi - yani trafiği tamamen durma noktasına getiren bir kaza olmadığına ve arka koltukta sürekli şikayet eden aç bir genç olmadığına.

"Baba, beni duydun mu? Açlıktan ölüyorum. Sanki içim içimi yiyor. Umurunda değil mi?"

"Biraz dramatik, Cam. Ve iç organların kendi kendini yiyemez. Tam anlamıyla değil, her neyse."

Cameron'ın dikiz aynasından gözlerini devirmesini izliyorum.

Bir kaya ve sert bir yer arasında sıkışıp kaldım, daha doğrusu bir Fiat ve bir karavan, ama aynı şey. Gabby'nin uyumasına izin vermek istiyorum - yani, *gerçekten, gerçekten* uyumasına izin vermek istiyorum - ama büyüyen oğlumun aç kalmasına izin veremem. Cam saniyeler içinde sıfırdan açlığa geçiyor. İhtiyacım olan son şey, Georgia'ya vardığımızda oğlumun kötü bir ruh hali içinde olması.

Hepimiz en iyi şekilde davranmalıyız.

Gabby'yi nazikçe dürtüyorum. Uykulu bir iç geçiriyor ama gözleri kapalı kalıyor. "Gabby," diye fısıldıyorum, bu kez biraz daha güçlü bir şekilde dürtüyorum, ama yerinden kıpırdamıyor. Kendinde değil. Göğsünün hafifçe inip kalkması ve ara sıra hayvani inilti çıkarması olmasaydı, öldüğünden endişelenebilirdim.

Aklından bile geçirme.

Direksiyonu öyle bir sıkıyorum ki ellerim acıyor. Parmaklarımın rengini kaybetmesi sadece birkaç saniye sürüyor.

Umutsuz zamanlar için .. .

Kırmızı bir BMW'nin önünü kesiyorum, sürücü kornaya basıp orta parmağını camdan dışarı çıkarırken ve bana bir Urban Dictionary değerinde küfürler savururken sinirleniyorum. Özür dilemek için elimi kaldırıyorum, kendi orta parmağım acı içinde seğiriyor, cevap vermek için çaresizim. Kendime Cam'in arabada olduğunu hatırlatıyorum. Elimden geldiğince oğluma iyi örnek olmaya çalışıyorum.

Mükemmel değilim. Ama kim mükemmel ki? Eminim Gabby'ye sorsanız, en iyi arkadaşı Susie Baker'ın mükemmel olduğunu söyleyecektir. Direksiyona bakıp tırnaklarımın pahalı deride bıraktığı çentiklere lanet okuyorum.

Sonra bir sonraki çıkışta bir dinlenme tesisine çekiyorum. Şimdi depoyu doldurmak, işlemek ve biraz yiyecek almak için iyi bir zaman. Umarım bu bana şikayet etmeden en azından birkaç saat kazandırır. Tabii Gabby'nin kıpırdamayacağını varsayarsak. Son zamanlarda çok yorgun; kıpırdamayacağına bahse girerim.

Bip sesi başladığında cipimizi bir noktaya yerleştiriyordum. Kesintisiz, Frère Jacques'ın araba kornası yorumu gibi.

Kırmızı BMW bizi çıkışa kadar takip mi etti? Şu anda ihtiyacım olan son şey bir yol öfkesi olayına karışmak. Biz dururken trafiğin açıldığını varsayarsak, daha yedi saatimiz var. Derin bir nefes alıyorum ve o pisliğin yolunu kestiğim için bolca özür dilemeye hazırım.

Dikiz aynasından bakıyorum, parmaklarım kapı kolunda titriyor ve iki çift elin çılgınca sallandığını görüyorum. Kırmızı BMW yok, sadece beyaz Suburban'larıyla komşularımız var. Uzun bir oh çektim. Bizden yaklaşık on dakika önce çıktıklarını düşünürsek, arkamıza nasıl geldiklerinden emin değilim ama işte buradalar. En azından yumruk yumruğa bir kavga için endişelenmeme gerek yok.

Cam heyecanla arkamızı işaret ederek "Jake burada," diyor, hayati tehlikesi olan açlığı anında unutuluyor. Ben daha arabayı park etmeye fırsat bulamadan o arabadan atlıyor.

Matt arabayı yanımızdaki yere çekti ve Susie yolcu tarafından atladı. Kollarını başının üzerine doğru uzatarak karnındaki bronzlaşmış teni ortaya çıkarıyor. Bakmamaya çalışıyorum. Her zaman bakmamaya çalışırım. Ama hayattaki çoğu şey gibi, söylemesi yapmaktan daha kolay.

Matt arabadan çıkar, yüzünde rahat bir gülümseme vardır.

"Süslü toplantı sen Burada, Komşu. I Yani, ne vardır şansımız var mı?" Göz kırıyor ve bir an için merak ediyorum, şansımız *nedir?* Aptalca bir düşünce. Aynı yere gidiyoruz. Bizi hiçliğin ortasında terk edilmiş bir lokantaya kadar rastgele takip etmiş olamazlar. Burası I-95'te popüler bir mola yeri. Durmak için mantıklı bir yer, özellikle de şu anki trafik durumumuz göz önüne alındığında. Bazen Gabby'nin bitmek bilmeyen paranoyasının Ben.

Yine de kimseyle konuşmamayı umuyordum, özellikle Matt ve Susie, düşüncelerimi toparlayana ve hamilelik testini düzgün bir şekilde değerlendirene kadar olmaz. Ama, tabii ki, ben pek dışarı çıkamam ve söyle o için bizim en iyi Arkadaşlar. Her ne kadarl Susie'nin zaten bilip bilmediğini merak ediyorum. Gabby bana söylemeden önce *ona* mı söyledi? Şaşırmazdım. Karım en iyi arkadaşına her şeyi anlatır. Omuzlarımı silkerek, "Cam açlıktan ölüyordu," diyorum. "Biliyorsun

Nasıl olduğunu. Açlıktan ölmesine izin veremezdim, değil mi?"

Matt bilerek başını sallıyor. "Bizim arabada yaptığımız konuşmanın aynısını yapmışsınız gibi görünüyor."

Yemin ederim, bu çocuklar birbirlerine o kadar benziyorlar ki gerçek dışı. Ama on üç yaşındaki hangi çocuk iki saatte bir açlıktan şikayet etmez ki? Ergen bir çocukla yolculuk yapmak, hamile bir kadınla yolculuk yapmaktan daha kötü. Boğazımda yükselen safranın tadını alıyorum. Sanki bir işaretmış gibi, hamilelik testi bacağıma sert bir darbe indiriyor.

"Gabby ne olacak?" Susie bir elini gözlerinin üzerine kapatıp ağır camlı pencerelerimizden Gabby'yi arayarak soruyor.

"İçeride uyuyor. Muhtemelen onu göremezsin." *Tam da bu yüzden camlarımızı Virginia Eyalet yasalarına göre yasal olan en koyu renk tonuna yükselttim.*

Susie gözlerini devirir. "O zavallı kadına ne yapıyorsun Greg? Son zamanlarda sabahları çok yorgun oluyor." *Öğleden sonraları ve geceleri de.*

Dişlerimi sıkıyorum. Susie'nin ne ima ettiğini biliyorum. Ve hayır, Gabby dün gece yapmadığımız akıllara durgunluk veren seks yüzünden kendinden geçmedi. Ve evet, kendime aynı soruyu tekrar tekrar sordum. Neden bu kadar yorgun? Dr. Green'i bile aradım ve hasta mahremiyeti nedeniyle karımın ona anlattıklarını

En azından endişelerimi dile getirmeme izin verdi. Hatta bu endişeler üzerinde birlikte çalışmak için bir çift seansı bile önerdi.

En azından şimdi cevabımı aldım.

Acaba karımın hamile olduğunu biliyor *mu*?

Bunları Susie ile paylaşmayı planladığımdan değil. Zaten hayatımız hakkında çok fazla şey biliyor. Susie ve eşim çene çalma, dedikodu yapma ve iç dökme konusunda altmış yaşındaki Yentalar gibiler. Gizli kalmamam gereken pek çok konuşmaya kulak misafiri oldum - duyduklarım her zaman hoşuma gitmiyor.

Cam, Jake ve Matt'le birlikte dinlenme tesisinde kayboldu bile. Gabby'yi araba çalışır halde park yerinde baygın bırakmayı düşünüyorum. Ya da motoru durdurup penceresini açabilirdim. Ama sıcaklık son iki saat içinde en az on beş derece artmış, nem bir aura gibi etrafımızda dolaşıyor. Ter boncukları şortumun bel bandını kaplıyor ve tişörtümün koltuk altlarında ıslak izler oluşmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Klimanın açık olmasına rağmen Gabby'nin saçları alnına kadar keçeleşmiş.

Onu bırakabilir miyim?

Birinin sürücü tarafına atlayıp arabamı, karımı ve Cameron'ın beyzbol malzemelerini alıp kaçması için bir saniye yeter. Trafikte çok uzağa gidemezler ama yine de. Gabby içerideyken kapıları kilitleyebilirim ama ya bizi içeri alması için onu uyandıramazsak?

Karım neden bu kadar zor olmak zorunda?

Susie ve ben otoparkta eriyerek garip bir şekilde dururken, düşüncelere dalmış, neredeyse ölesiye terliyorum. Cüzdanıma uzanıp Cam'e atıştırmalık bir şeyler alması için ona bir yirmilik atmayı düşünüyorum ama fırsatım varken tuvaleti kullanmam gerekiyor. Tekrar durmamayı tercih ederim. Bugün bir ara Georgia'ya varırsak iyi olur.

"Ben içeri girerken arabanın yanında bekleyebilir misin?"

Susie başını arkaya yatırır ve güler. Güneş sarı saçlarında parıltıyor ve melekler şarkı söylüyor. Müzik var - kesinlikle müzik duyuyorum. Gabby uyanık mı? *Hayır*, sanırım. Gabby olamaz. İçeride dünya için ölü sayılır.

Yine de, radyosu sonuna kadar açık bir Mustang'in yanımdan hızla geçtiğini fark edene kadar kalbim bir an için göğsümde zıplıyor. Sonra biraz rahatlamış bir halde, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi gözlerim endişeyle arabaya kayıyor. Susie söz konusu olduğunda bu tanıdık bir his.

Komşunun karısına göz dikmeyeceksin.

Bakmamaya, Gabby'ye en iyi arkadaşından ne kadar etkilendiğimi belli etmemeye çalışıyorum. Ama belli olup olmadığını merak ediyorum. Yani, kim Susie Baker'dan çılgınca etkilenmez ki?

Karım lezbiyen olsaydı, beni yıllar önce en iyi arkadaşı için terk edeceğinden hiç şüphem yok. Elbette bunu Gabby'ye asla söylemem ama Susie'ye karşı sınırdan bir saplantısı olduğundan endişeleniyorum. Kadın arkadaşlıklarının iç işleyişi hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama karım hakkında bir iki şey biliyorum.

Susie, beni ortaokula geri götüren kız gibi bir kıkırdamayla, "Dur, şunu bir anlayayım," diyor. "Karına bakıcılık yapmamı mı istiyorsun? Saatlik ücreti ne kadar?"

"Sen böyle söyleyince ..." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, yanaklarıma yayılan rengin farkındayım. Susie anlam vermekte zorlandığım bir şekilde beni sinirlendiriyor.

"Şaka yapıyorum. Sen içeri gir. Ben Gabby ile bekleyeceğim." "Emin misin?"

"Evet, Greg, eminim. Şimdi fikrimi değiştirmeden git. Burası fırın gibi sıcak."

"Teşekkürler, Susie. Sen en iyisisin."

Ben uzaklaşırken gözlerini sırtımda hissediyorum. Gabby'nin arabada baygın olmasına sevindim. Çünkü en iyi arkadaşının kocasını gözleriyle yemesini izlerken ne düşünürdü? Ya bundan ne kadar zevk aldığı bilseydi? Ya Matt? Böyle görünen bir eşe sahip olmak kolay olmasa gerek.

Senin sorunun değil, kendime hatırlatıyorum. Belli ki benim de kendi sorunlarım var.

Bölüm 4

GABBY RIZZO

Motorumuzun alçak uğultusu ve sağ gözümün arkasındaki buz gibi baş ağrısıyla irkilerek uyanıyorum. Yüzüm emniyet kemerine yapışmış, ağzımın kenarından salyalar akıyor ve çenemden aşağı süzülüyor. Ne kadar berbat görüldüğümü anlamak için aynaya ihtiyacım yok. Eğer hissettiklerimin yarısı kadar bile kötüyse, muhtemelen turnuanın sonuna kadar kendimi otel odamıza kilitlemeliyim.

Gözlerimin öğleden sonrasının parlak ışığına alışması birkaç dakika alıyor. Uykunun kalıntılarını dışarı atmak için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum ve Greg'in bir otoparkta durduğunu görüyorum. Göstergedeki saate bakıyorum ve otelde olmamız gerektiğini fark ediyorum. Lanet olsun, yol boyunca uyumuş olmalıyım. Yine de, yola çıkmadan önceki halimden daha dinlenmiş hissetmiyorum. Greg, Matt ve Susie'yle konuşuyor, duruşu rahat ve yüzü sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahat. Yemin ederim bu adam hiç heyecanlanmıyor, hem de hiç. Terlememesi normal değil. Bir elimle alnımı siliyorum. Uyurken bile endişeliyim. Uyurken bile terliyorum.

Sanırım benim kocamdan daha fazla endişelenmem gerekiyor.

Gömleğimi yelpazeleyerek göğüslerimin altında oluşan yüzme havuzlarını kurutmaya çalışıyorum. Sonra, tüm sağduyuma rağmen, yansımama bir göz atmak için yolcu tarafındaki aynayı indiriyorum. Kocamın düşündüğünün aksine -ki böyle düşündüğünü biliyorum- görünüşüme gerçekten önem veriyorum. Sadece bu konuda bir şey yapacak zamanım ya da enerjim yok. Görünüşe göre sürekli bir yerden diğerine koşturuyorum, onun ve Cam'in ihtiyaçlarını karşılıyorum, sadece ara sıra kendiminkileri. Yine de bir parçam sürekli hareket halinde olmayı seviyor çünkü karanlık düşünceler bu durgunlukta ortaya çıkıyor.

Karanlık düşünceler, alev parıltılarıyla dolu. Görüntüleri fiziksel olarak silkeliyorum. Bu hafta sonu ailemi düşünmeyi göze alamam.

Bir parmağımı yalıyorum ve her iki gözümün altında gezdirerek günlük maskara kalıntılarını yakalıyorum. Kirpik uzatma için para harcamalıyım.

Susie, bunaltıcı yaz sıcağında rakundan çok insan gibi görünüyorum. Yanaklarıma birer çimdik atıyorum ve bir kat şeffaf dudak parlatıcısı sürüyorum. Şimdilik bu kadar yeter.

Çantamdaki telefonum çalıyor. Elimi içeri kaydırıp zil sesini susturuyorum. Gözlerim bir an için ekrana kayıyor. Ebeveyn grubu sohbeti çalkalanıyor. Colton Miller'ın babası Steven'dan bir mesaj var.

- *Carla kendini iyi hissetmiyor. Turnuvaya gelemeyecek.* Cevaplamaya hiç niyetim olmayan on kadar mesaj daha kaydediyorum. Elimi gevşetiyorum ve telefonu çantamın dibine, düşünmek zorunda kalmayacağım bir yere bırakıyorum.

Derin bir nefes alıp arabanın kapısını açıyorum. Susie'nin lazer bakışları hemen bana yöneliyor. Her zaman nerede olduğumu biliyor gibi görünüyor, sanki üzerimde bir radarı varmış gibi. Gabby radarı. *Gabdar.* Kendi kendime kıkırdıyorum. Eve gittiğimizde bunu yazmalıyım. Yatağımızın şiltesi ve bazasının arasına güvenli bir şekilde sıkıştırılmış, son bir yıldır yazmaya vakit bulamadığım günlüğümü özlemle düşünüyorum.

Çünkü asla yeterli zaman yoktur.

Susie yanıma sokuluyor, kalçaları bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyor. Onun 1.80'lik boyuna bakıyorum ve daha fazla çaba göstermediğim için içimden lanet okuyorum. Susie o kadar sarışın ve bronz ki, şortu o kadar kısa ve bacakları o kadar uzun ki. Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmadım, ama aynı zamanda hızlı arama listesinde estetik cerrahı olan ve kendinden emin bir kadınla en iyi arkadaş da olmadım.

"Daaarliin," diyor, sesli harflerini uzatıyor ve yavaş, kasıtlı bir hareketle her bir yanağımı öpüyor. Anlaşılan, ben Georgia'ya dokuz saatlik yolculuk boyunca uyurken, Susie Güneyli ağzını kapmakla meşguldü. Çünkü tabii ki öyleydi. O Susie.

"Uyanman gerektiğini düşündük."

Peki biz kimiz? Alt dudağımı, yüzeyden bir damla kan sızdığını hissedecek kadar uzun süre çiğniyorum. Susie, Matt ve Greg'in rahat sohbetinin kaynağının ben olup olmadığımı merak ederek yalayarak uzaklaştırıyorum. Demek istediğim, Gabby'nin pahasına arkadaşlar arasında küçük bir kahkaha nedir ki, değil mi?

Dişlerimi sıkarken çenemde keskin bir acı hissediyorum. Ve sonra sıkı bir gülümsemeye zorluyorum çünkü uyanmış olmama rağmen, hala büyük bir alem yapıyormuşum gibi hissediyorum.

"Evet," dedim. "Sanırım biraz yorgundum." *Yüzyılın yetersiz ifadesi.* Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve iyi bir önlem için bir esnemeyi yarı bastırıyorum.

Uzuvlarım jelatin gibi ve gözlerimi açık tutamıyorum, ekleyebilirdim ama eklemiyorum. Susie'nin son zamanlarda yaşadığım kemik kıran yorgunluk dalgalarını bilmesine gerek yok. Pilleri yeni bitmiş Energizer Tavşanı gibi bir o yana bir bu yana gidip gelirken olmaz. Acaba bende bir sorun mu var ve dahiliye uzmanımı bir kez daha ziyaret etmemin zamanı geldi mi? Yoksa Dr. Green milyonuncu kez her şeyin kafamda olduğunu mu söyleyecek?

Yolculuktan sonra endişelenmek için bolca vaktimiz olacak.

Yolculuktan sonra endişelenecek şeyler listeme sağlıkla ilgili endişelerimi de ekliyorum. Sonra derin bir nefes daha alıyorum ve bedenime bir çift Spanx gibi yapışan abartılı kıyamet duygusundan kurtulmaya çalışıyorum.

Dr. Green'e bu gibi durumlarda onun 3-3-3 stratejisini kullanacağıma söz verdim. Gördüğüm üç şeyi, duyduğum üç şeyi ve hissettiğim üç şeyi söyle. Çoğu zaman *neden* bahsettiğini bildiğinden emin değilim, *ama ne olursa olsun*, bir deneyeceğim. Bir palmiye ağacı görüyorum, Susie'nin Tory Burch sandaletleri, onları aldığından beri popüleritesi patladı ve -gözlerim yukarı gidiyor- onun doğal olmayan büyüklükteki göğüsleri. Kuş cıvıltıları, bir motor sesi ve son olarak kulağımda en iyi arkadaşımın sesini duyuyorum.

"Hadi, Gabby." Kolumu tutuyor ve ben daha hissettiğim üç şeye gelemeden iç diyalogumu paramparça ediyor. Kendime bok gibi hissettiğimi hatırlatmama gerek yok.

Susie beni sanki onun Bichon Frise'iymişim ve tasmamdan tutmuş gibi çekiyor. Çoğu zaman öyle hissediyorum - bu Susie'nin dünyası ve ben sadece onun içinde yaşıyorum, beni götürmeyi seçtiği her yolculuğa eşlik ediyorum. Yine de çoğu zaman buna çok aldırımıyorum. Beni böyle hissettirmek için elinden geleni ardına koymuyor. Tüm zamanımı ve enerjimi Cam'e harcadığım için kendi ilgi alanlarıma sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu çoğunlukla unuttum. En iyi arkadaşımın bir sürü ilgi alanı var.

benimle paylaşmaktan mutluluk duyuyor. Hayat onsuz yarısı kadar bile ilginç olmazdı.

"Dünyadan Gabby'ye." Susie yeni manikürlenmiş tırnaklarını yüzümün önünde şıklatarak beni şimdiki zamana geri getiriyor. Tırnaklar soluk pembe - sanırım *Arkadaş Olalım* - ve sanki kana batırılmış gibi üst kısımlarında parlak kırmızı bir şerit var. Daha önce hiç böyle bir Fransız manikürü görmemiştim ama eminim bir sonraki turnuvaya kadar tüm beyzbol anneleri bu manikürü yaptıracak. "Gaaaabyyyy, beni dinliyor musun? Burayı görmelisin. Kesinlikle aaaamaaaaziing."

Elbette burası kesinlikle harika bir yer; burayı seçen Susie'ydi. Yani turnuvada yarışan diğer tüm takımlar sahalara çok daha yakın olan yerel han ve motellerde kalırken bizim takımımız burada kalıyor. Şikayet edecek değilim. Yapmak isteyeceğim son şey Susie'nin duygularını incitmek olur. Ayrıca, burası diğerlerinde olmayan tüm zil ve ısıklara sahip - kapalı ve açık havuzlar, kaliteli yemek ve spa hizmetleri. Ayrıca, Susie konaklama için gülünç derecede düşük bir fiyat aldı. Tek bir bakış yeter ve Susie Baker'a hayır demek imkansızdır. Çok ikna edici olabiliyor.

Greg'i bulmak için boynumu çeviriyorum ama artık Matt'le sohbet etmiyor. Cam de ortalıkta yok, bu yüzden bizi içeri almak için resepsiyona gittiklerini varsayıyorum. Böylesi daha iyi, böylece kendimi toparlama şansım olur.

Susie'nin beni gerçek bir kırmızı halıdan aşağıya, girişe doğru sürüklemesine izin veriyorum, ta ki *Foxcroft* yazan bir tabelanın önünde durana kadar.

"Vay canına" diyorum çünkü tesisin ana binasını tarif edecek başka bir kelime bulamıyorum. Oldukça çarpıcı ama ürkütücü bir yanı da var. Yolculuktan önce burayı araştırdım - bina kum kadar eski, yüzyıllar önce zengin bir plantasyon sahibi için inşa edilmiş. Beyaz badanalı taşları ve üçgen girişiyle dev bir anıt mezar gibi. İç Savaş ve kölelik döneminden sağ kurtulmuş ve buraya kaç ceset gömüldüğünü merak etmeden duramıyorum.

Düşüncemi yutuyorum ve Susie'yi kemerli kapıdan geçerek önümüzdeki beş gün boyunca kalacağımız evin lobisine kadar takip ediyorum. I

Hiçbir mahzen ya da mezarla karşılaşmayınca rahat bir nefes alıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde içerisi modernize edilmiş, parlak kırmızı harflerle Foxcroft logosuyla süslenmiş parlak ahşap zeminler ve çeşitli soyut resimler, karışık medya tabloları ve siyah-beyaz baskılarla süslenmiş parlak duvarlar.

Asırlık bir Güney tatil beldesi için beklediğim gibi değil. Sorunumun bir parçası da bu, ya da bana öyle söylendi - çok fazla beklenti. Beklentilerim ve gerçekler sık sık çarpışıyor. Yine de Foxcroft'un web sitesini güncellemesi gerektiğini söylemek yanlış olmaz.

Personelden bahsetmeye başlamayayım bile. Çalışanların hepsi baştan aşağı siyah giyinmiş - ojelerine ve saç bağlarına kadar. Bence *hiç Güneyli* değiller. Bir cenazeye girmişim hissinden kurtulamıyorum.

Bir el omzuma girdiğinde midemde bir endişe duygusu belirliyor. Dönüp bakıyorum ve kalbim göğsümde yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Yüzüm Foxcroft logosunun tam tonuna dönüyor ve ağlamak istiyorum.

Gerçekten ağlamak istiyorum.

"Greg, sana kaç kere daha bana sinsice yaklaşmayı bırakmanı söylemem gerekiyor?" Sesim de neredeyse ellerim kadar titriyor.

Tırnaklarımı avuç içlerime gömüyorum ve derin, bilinçli bir nefes alıyorum. *Aşırı tepki vermeyi bırak*, diyorum kendime. Greg'in bugün ikinci kez beni korkutması ve Susie'nin yanımda durup buna tanık olması beni telaşlandırıyor. Evliliğimizde çatlaklar olması yeterince kötü zaten; başkalarının bunları görmesine ihtiyacım yok. Özellikle de köpekbalığı akvaryumunda bile soğukkanlılığını koruyacağına şüphe olmayan en iyi arkadaşım Susie'nin.

Sık sık bunu nasıl başardığını merak etmişimdir - bir Buckingham Sarayı muhafızının çelik gibi özdenetimiyle hayatla yüzleşiyor. Sonra en iyi arkadaşım söz konusu olduğunda her zaman su yüzüne çıkan o rahatsız edici düşünceler devreye girer. Acaba ben de onun kadar güzel görünebilecek miyim, onun kadar iyi yemek yapabilecek miyim ya da Cameron'a Jake'e olduğu kadar iyi bir anne olabilecek miyim?

Acaba kocam bir daha bana baktığı gibi bakacak mı?

Onu.

Birini aynı anda hem bu kadar sevip hem de nefret edebilmek çok garip.

"Çok üzgünüm bebeğim. Sadece hepimizin kontrol edildiğini bilmeni istedim. Her şey yolunda mı? Bugün çok sinirlisin." Parmaklarını omzuma sapladı, irkildim.

"Tanrım, kesinlikle öyle." Susie bir elini sıkıca kalçasına koyuyor ve sarışın başını gönülden onaylarcasına sallıyor. Uсталıkla boyanmış saçları doğal güneş ışıltıları varmış gibi görünüyor. Hiç toner görmemiş gibi görünen altın sarısı-turuncu renk tonuna batırılmış faremsi kahverengi köklerimden dolayı aniden kendimden utanıyorum. Susie'nin saçından bir tutamı elime almak istiyorum. Arkadaşımı seviyorum, ama bazen beni öyle bir seçiyor ki; sanki ortaokula geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve çenemin izin verdiği kadar geniş bir şekilde gülümsüyorum. Dişlerim o kadar sıkılı ve yanaklarım o kadar gergin ki, bir vantrilok kuklasına benziyor olmalıyım. Bugün tam da istediğim görünüm.

Tamamen.

Bakışlarım Greg'in elindeki anahtar kartına, sonra da arkasındaki cesede kayıyor. Cameron orada duruyor, ayakkabılarına bakıyor, yüzünde tuhaf bir ifade var. Eriyişimi izlemesinden nefret ediyorum, ter bir mumun sıcak mumu gibi yüzümden aşağı damlıyor.

Kendimi toparlamalı ve oğlum için hasar kontrolü yapmalıyım.

"Merhaba tatlım," diyorum, sesim o kadar hastalıklı bir tatlılıkta ki midem bulanıyor. "Baban beni biraz korkuttu."

"Her neyse," diye cevap veriyor, bakışlarımla buluşmayı reddederek. *Her neyse.* Tatlı oğlumun yeni favori kelimesi. Kalbim sıkışıyor, bu kelimenin *anne* olduğu zamanları hatırlıyorum.

Keşke biri beni, sevgi dolu çocuğumun, onu anaokuluna bıraktığımda bir yıl boyunca her sabah ağlayan küçük çocuğun, on yıl sonra benimle kesinlikle hiçbir şey yapmak istemeyeceği konusunda uyardıydı. Kalbim acıyor ama yine de onun için her şeyi yaparım. *Her şeyi.* Sanırım ebeveynlik özetle böyle bir şey.

Sesime biraz ışık katmaya çalışıyorum. "Odanı gördün mü Cam?"

"Hayır, henüz değil."

"Hadi," diyorum, Greg'in ve Susie'nin değerlendiren bakışlarından kurtulmak için aniden umutsuzluğa kapılıyorum. İkisinin de benim için endişelendiğini biliyorum ama yine de. Sanki bir lamin üzerine yatırılmış ve mikroskop altında sıkıştırılmış gibiyim.

"Gidip Jake'i bulmaya ve sizi yerleştirmeye ne dersiniz?"

Cam başını sallıyor, kumral saçları bir kez daha alnını dalgalandırıyor. Bu sefer dayanamıyorum. Bir elimi yüzüne götürüp saçlarını itiyorum.

"Mooooooooommm," diye yakınıyor. Onu utandırmak istemediğim için elimi hızla geri çekiyorum ama dudaklarının kenarlarının hafifçe seğirdiğini fark etmeden önce değil. Ergenlik yıllarının hassas bir dans olduğunu öğreniyorum, koreografi karmaşık ve sürekli değişiyor. Ya ona ayak uydurur, adımları olabildiğince iyi takip edersiniz ya da sahneden yuhalanma riskini göze alırsınız. Annelikte rehavete yer yoktur. Tam çocuğunuzu tanıdığınızı ve her şeyi çözdüğünüzde, senaryoyu tersine çevirir ve sizi bir döngüye sokarlar.

Yine de bu gibi küçük anlar büyük zaferler gibi hissettiriyor. Bu anlar geldikçe tadını çıkarmaya çalışıyorum çünkü son zamanlarda pek fazla olmadı. Cam ile değil. Greg'le de olmadı.

Matt ve Jake'i lobinin diğer tarafında Cam'in koçuyla sohbet ederken görüyorum.

"Gidelim," diyorum, elimi uzatıyorum ama daha iyi düşünüp geri çekiyorum. *Dans et Gabby, dans et.* Son zamanlarda dans etmekten çok kâğıttan ince bir ipin üzerinde dengede durmaya benziyor.

Onlardan uzaklaşırken Greg ve Susie'nin gözlerini sırtımda hissediyorum. Bir kez daha yanaklarım kıpkırmızı oluyor. En iyi arkadaşım ve kocam beni ne zaman bu kadar rahatsız etmeye başladı, emin değilim. Bunu düşünmemeye çalışmalıyım çünkü Alice'in tavşan deliğinden yüzüstü yuvarlanacak ne zamanım ne de enerjim var.

En azından bu hafta sonu.

Lobide yolumuza devam ederken Cameron kocaman sırıtıyor. Tüm gün boyunca onu ilk kez gülümserken görüyorum, bu da şu anda ne kadar berbat hissetsem de en azından bir an için bu yolculuğun her şeye değdiğini düşünmemi sağlıyor.

"Selam, boksör." Koç Bob elini kaldırır ve Cam hemen tokat atar. Bob, sanki Cam insanüstü gücüyle bütün parmaklarını kırmış gibi acı çekiyormuş gibi yaparak elini silkeliyor. Koç Bob'un bu çocuklarla iyi anlaştığını inkar etmek mümkün değil. Ebeveynler olarak dokunamadığımız bir şeye dokunuyor.

Senden hoşlanmadığı sürece. O zaman onu tanımak istemezsin. Neyse ki, bu şimdiye kadar karşılaştığımız bir sorun değil.

"Hey, Koç Bob." Cam'in sırtışı kulaktan kulağa yayılıyor, yüzü güneş gibi parlıyor.

"Kolun nasıl, as?"

"Başka bir sıfır vuruş yapmaya hazır gibi hissediyorum."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor. Şampiyonluk yüzüklerini eve getirmen için hepimizin sana güvendiğini biliyorsun."

Oğlum ve koçu konuşurken içimde bir mutluluk ve gurur kabarması hissediyorum. *Harika bir hafta sonu olacak* diye düşünüyorum. Ta ki omzumun üzerinden kocama ve en iyi arkadaşıma bakana kadar. Susie manikürlü bir elini Greg'in omzuna atmış, yakut kırmızısı dudaklarını da onun kulağına bastırmış.

Bölüm 5

GREG RIZZO

Gabby'nin beni izlediğini anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok. Bu, birlikte geçirdiğimiz on yılı aşkın süre boyunca geliştirdiğim bir altıncı his. Eskiden onun bakışlarından zevk alırdım - sahaya çıkarken ya da tümseğe tırmanırken - ama şimdi suçlayıcı ve müdahaleci geliyor. Dolu bir silah gibi.

Susie'den kendimi nazikçe kurtarıyorum. Çok yakınımnda duruyor, kulağıma fısıldıyor. Normalde bu ilginin tadını çıkarırdım, ama karımın beni izlediğini bildiğim halde değil.

"Sence Gabby garip davranıyor mu Greg? Onun için gerçekten endişeleniyorum. Son zamanlarda her yerdeydi."

Belki de bilmiyordur.

Küçük bir gülümsemeye zorladım. "Gabby sadece yorgun, Susie. Uzun bir yolculuktu." Yol boyunca tam anlamıyla uyuduğu kısmı atlıyorum. Çünkü yetişkin bir insanın dokuz saat kestirmesi gayet normal, değil mi? "Gidip çocukları kontrol edeceğim," diye teklif ediyorum onun yerine yanından uzaklaşırken.

Bazen Susie'nin karımı gerçekten önemseyip önemsemediğini ya da tüm bunların yeni dolmuş dudaklarını yüzüme yaklaştırmak için bir numara olup olmadığını merak ediyorum. Her iki durumda da, ilgiyi umursadığımı söyleyemem. Ne de olsa ben sıcak kanlı bir erkeğim. Tek istediğim Gabby'nin ilgisi ve şefkatiydi, ama şimdi bu Cam'e kaldı.

Bir elimi cebime sokup parmaklarımı pozitif hamilelik testinin etrafına sıkıca sarıyorum. Bunun mümkün olmadığından eminim, ama işte buradayım, o kadar sıkı kavıyorum ki kopma tehlikesi var.

Gabby'yle bu gece yüzleşmeye karar verdim. Düşüncelerimi ve kelimelerimi gevşetmek için alkole ihtiyacım var. Gabby'nin kokteyl içip içmeyeceğini merak ediyorum. Muhtemelen içmemeli ama o zaman ben de bir şey söylememeliyim çünkü bilmemem gerekiyor.

Çünkü bana söylemedi.

Koç Bob'un etrafında sanki lanet olası bir ünlüymüş gibi toplanan insan kümesine yaklaşırken toplayabildiğim en inandırıcı gülümsemeyi takınıyorum. Matt'i kalabalığın arasında görünce şaşırmadım.

hayranları var. Mümkün olsa seve seve Bob'un kçina taşınırdı. Sanırım vasat bir çocuğunuz olduğunda böyle oluyor; onları gündemde tutmak için yalakalık yapmak zorundasınız. Cam'imizin ne kadar ilgili olduğunu kimseye hatırlatmamıza gerek yok; performansı her şeyi anlatıyor.

Hep yleydi.

Her zaman
da olacak.

Matt, Bob ile strateji konuşmakla meşgul, elleri hareketli, her yöne hareket ediyor. Gözlerimi deviriyorum. Bilgisayar programcılığı ya da her ne yapıyorsa onunla uğraşmalı. Bir keresinde Susie'nin Gabby'ye kocasının bilgisayarlarla insanlardan daha iyi anlaştığını söylediğini duymuştum. Bunun gerçek olup olmadığından emin değilim ama beyzbol sporu hakkında daha az şey bilen bir adamla hiç tanışmadığımı söyleyebilirim. Konuşmanın z, Jake'in yarınki ilk maçta atıcı olarak başlaması gerektiği, böylece son maçta tekrar atabileceği. Ama bu bir eleme turnuvası, yani bu riskli bir hamle. Jake'in hızı var, ama dengesiz ve vahşi. Cam gibi emin bir oyuncuyu oyuna almak daha mantıklı.

Sanki düşüncelerimi anlamış gibi, Koç Bob da aynı fikirde. "Seni anlıyorum Matt, gerçekten anlıyorum ama Jake'i turnuvanın ilerleyen zamanlarına saklayacağım. Cam yarın başlıyor." İçimden gülümsüyorum. Koç Bob, o kadar ileri giderlerse şampiyonluk maçında Cam'i sahaya sürmek istediğini söylemiyor. Jake'i değil.

Hayatta bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir.

Matt'in kaşları havaya kalktı ve ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. "En iyisini sen bilirsin, Koç." Sesinde hoşuma gitmeyen bir keskinlik var. Fark ettiyse de Koç Bob belli etmiyor. Konu oyuncu politikasına geldiğinde o İsviçre'dir. Ebeveynlerin ona işini nasıl yapacağını söylemesine alışkın, özellikle de söz konusu kendi çocukları olduğunda. Çünkü her ebeveyn kendi çocuğunun en iyisi olduğunu düşünür. Özel. Bizi onlardan ayıran da bu. Biz düşünmeyiz; biliriz.

Yedi yaşından bu yana, Cam'in koçları ve eğitmenlerinin her biri bize (buraya herhangi bir büyük lig oyuncusu adı girin) o zamandan beri bir çocukta bu düzeyde ham yetenek ve potansiyel görmediklerini söyledi. Oyuncular değişebilir, ancak ima aynı kalır - oğlumuz Cameron Rizzo'nun kaderi büyük lig yıldıızlığıdır.

Bir zamanlar Greg Rizzo için de aynı şeyi söylemişlerdi. Hala açık bir yaraya dökülen alkol gibi acıtıyor.

Matt'in sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Bu işi hallettiğimize göre, sanırım çocukları odalarına götürmeliyim." Bir koruyucu kolunu Jake'e, diğerini Cameron'a dolamasını izliyorum; Cam'in Jake'in yerine geçmesinden duyduğu hoşnutsuzluk unutulmuş gibi görünüyor. Çocukların aynı odada kalmasına şaşırmadım. Çok yakınlar; sanki aynı rahmi paylaşıyorlar. Matt'in Cam'e kendi çocuğuymuş gibi davrandığından şüpheleniyorum, kısmen de öyle olmasını istediği için.

Bu sabahki sürpriz gelişmeyi düşününce, Matt'in benimle değil de onlarla kalmasına şükrediyorum. Cam'in ne yapacağını görmesini istemezdim, eğer ... Kafamı sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum. Gerçek şu ki, ne yapacağımı bilmiyorum. İlk defa, bir planım ya da son oyunum yok. *Gabby ile aramı düzeltmek mi? Hamile karımı terk mi edeyim?*

Bakışlarım Gabby'yi diğer ebeveynlerle birlikte gülümserken ve gülerken buluyor. Kocasından bu kadar büyük bir şey saklarken nasıl her şey yolundaymış gibi davranabildiğini merak ediyorum. Sonra karımın bir şeyleri saklamakta iyi olduğunu hatırlıyorum.

Bu turnuva içimdeki en kötüyü ortaya çıkarmış gibi görünüyor. Ve yine de, daha kötüsünün geleceği hissinden kurtulamıyorum. Sıcak bir yaz gününde pamuklu bir tişört gibi üzerime yapışıyor.

Paranoyaklaşıyorum. Muhtemelen sadece maç öncesi gerginliğidir. Daha fazlası değil.

Mutfak çekmecemizin arkasındaki pozitif hamilelik testi dışında tabii ki.

Gabby'ye dönüyorum. "Ben çocuklarla birlikte sütlerine bakmaya gidiyorum. Neden sen yerleşmiyorsun, ben de seninle odamızda buluşurum, tamam mı?" Anahtar kartını almak için cebime uzanıyorum, parmaklarım bir an için hamilelik testinin üzerinde geziniyor.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyor ve kartı eline alıyor.

Matt, Jake ve Cam'i takip etmek için dönerken ona "Oda 2-0-0-2," diyorum.

"Oda 2-0-0-2," diye tekrarlıyor, sanki numaraları kaybetmemek için sıkıca kavramaya çalışıyormuş gibi. Acaba tekrar odaya dönecek mi?

On dakika sonra resepsiyona gidip oda numaramızı soracağım. Karım son zamanlarda inanılmaz unutkan oldu.

Benim sorunum değil.

Benim sorunum Cam.

Hamilelik testi benim sorunum. Onun yalanları benim sorunum.

Ve sorunlarla ilgili olan şey, bir noktada düzeltilmeleri gerektirir.

ON İKİ YIL ÖNCE GABBY'NİN GÜNLÜĞÜ

Greg son zamanlarda çok garip davranıyor. Mesafeli. Yardım edemem ama yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Ama neyi yanlış yapmış olabilirim ki?

Muhtemelen paranoyaklaşıyorum.

Bu itiraf etmek istediğimden çok daha fazla oluyor. Kesinlikle, Greg'e itiraf edeceğimden daha fazla. Susie hamilelik sonrası hormonlar yüzünden olduğunu söylüyor. O da bu durumdan muzdaripti ve neredeyse Matt'i terk ediyordu. Sonunda, onun için daha iyi oldu. Ben hâlâ kendim için düzelmesini bekliyorum.

Son zamanlarda Greg için zor olduğunu biliyorum.

Tek istediği top oynamaktı. Küçükler Ligi kasetlerini ilk kez birlikte izlediğimizde nasıl gururla kabardığını hatırlıyorum. Lise. Üniversite. Elbette her kolej maçındaydım, ama muhteşem, yetenekli kocanızın oynadığı en iyi anların önemli anlarını izlemek kadar güzel bir şey yok.

Ama yalan söylemeyeceğim; kocamın evde oğlumuzla ve benimle kalmasını istiyordum. Sanırım onun bu kadar mutsuz olacağını beklemiyordum. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, sanki biri hayatımızın ileri sarma düğmesine basmış gibiydi. Bir karede Greg hiç vuruş yapmıyordu. Bir sonraki karede, kolunu kaldıramıyordu. Sonra ameliyat. Sonra beyzboldan beklenmedik emeklilik. Beni suçluyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Belki de kendinden başka suçlayacak birini arıyordur.

Onu destekliyorum; elbette destekliyorum, ancak yaptığı şeyi yapmamalıydı - hikayenin sonu.

Ve şimdi, sonuçlarına katlanıyor.

Greg'i her ihtimale karşı bir özgeçmiş hazırlayıp bazı bankalara ve Fortune 500 şirketlerine göndermesi için teşvik ettim. Ya ameliyat başarılı geçmezse? Ya eskisi gibi atış yapamazsa? Ya büyük lig takımları sakatlıktan ve ameliyattan çıkan bir ikinci lig oyuncusuna şans vermemeye karar verirse?

Greg böyle bir olasılığı düşünmek istemiyordu ama kulağına yedek bir plana ihtiyacı olduğunu söylememden bıkmıştı. Neyse ki sonunda razı oldu. Greg elmasa geri dönmek için var gücüyle çalışırken, bir yandan da yüksek profilli şirketlerden teklifler alıyordu.

İyi de oldu, çünkü oraya bir daha geri dönemedi.

Babam hayattayken beni hep "Ne dilediğine dikkat et" diye uyarırdı. Haklıydı; haklı olmasından nefret ediyorum. Greg'in evde bizimle olmasını isterken, onun burada olması zor oldu. Her şeyin farklı olmasını beklerdim - Greg'in günlük hayatımıza daha fazla el atmasını, duygusal olarak daha fazla yatırım yapmasını beklerdim. Ama bunun yerine benden tamamen uzaklaştı.

Yeni kariyerine balıklama atladı, sanırım bu iyi bir şey ama beklediğim bu değildi. Kendimi hazırladığım şey.

Susie, erkeklerin kimliklerini ve öz değerlerini kariyerleri etrafında inşa ettiklerini, kadınların ise sadece aileleriyle tatmin olabileceklerini söylüyor. Biraz cinsiyetçi ve tamamen modası geçmiş bir görüş ama ben ona asla böyle bir şey söylemem. Susie kesinlikle karşı cinsi benden daha iyi tanıyor gibi görünüyor. Birlikte toplum içine çıktığımızda nasıl olduğunu görmelisin - tüm bakışlar, fısıltılar ve laf atmalar. Sokakta bizi durduran yüz erkekten belki birinin bana baktığını düşünmek istiyorum. Ama bakmıyor olma ihtimallerinin de farkındayım.

Sonra kendime nefes kesici derecede yakışıklı ve başarılı bir kocam olduğunu hatırlatıyorum. Greg istediği her kadına sahip olabilirdi. Ama o beni seçti. Neden beni seçtiğinden emin değilim ama seçti.

Susie

değil.

Benim.

Bölüm 6

GABBY RIZZO

Koridorlar, karanlık duvarlara stratejik olarak yerleştirilmiş dekoratif meşaleler tarafından zar zor aydınlatılan alçak bir ışıkla örtülü. Siyah, dövme demir - bana ortaçağı hatırlatıyorlar. Eksik olan tek şey şövalye zırhı heykelleri. Halılar parlak kırmızı renkte ve ekip kesimi gibi alçak kesilmiş. Nasıl bir hava yaratmaya çalıştıklarından emin değilim ama şu anda bir suç mahalline girmişim hissine kapılıyorum.

Neyin "moda" olduğu konusunda inanılmaz derecede bilgisiz olduğumun farkındayım ve belki de ben evde oğlumu büyütmeyle meşgulken gotik şıklığın geri dönüş yaptığını düşünüyorum. Susie'nin mutfak adasında dün bize mimoza hazırlarken göz gezdirdiğim parlak dergi kapağını hayal ediyorum - yarı traşlı kafaları ve beyazlatılmış kaşlarıyla Gigi ve Bella Hadid.

Evet, bu olmalı.

Yeni tarifler, yüz maskeleri, Mahjong, tırnak boyama, bol miktarda şarap ve kız arkadaşların yaptığı diğer her şeyle dolu olağan günlerimizden biriydi. Lüks semtimizdeki son dedikodular hakkında beni bilgilendiriyordu.

"İddiaya göre," dedi, şarap kadehini büyük bir yudumda boşalttı ve sanki komşularımız dinliyormuş gibi yakınımıza eğildi. "Edens ve Lees eş değiştiriyor."

"Dur, asla olmaz. Bunu tamamen uyduruyorsun."

"Öyle miyim?" Bir kaşını kaldırdı ve göğsüne bir çarpı işareti çizdi.

"Vay canına! Hiçbir fikrim yoktu. Bunu asla aramazdım. Edens, belki. Ama Lees? Aklım resmen uçtu. Senin istihbaratın olmasaydı ne yapardım Susie?"

Güldü. "Sallanmaktan bahsetmişken, beyzbol gezisi için bavulunu hazırladın mı?"

"Evin her tarafına dağılmış eşyalarımıza 'toplanmış' diyebiliyorsanız, evet, sanırım öyle yaptım."

"Peki, ziyafette ne giyeceksin?"

"Küçük siyah bir elbise. Sen?"

"Giyecek hiçbir şeyim yok," dedi başını omzuna atıp bir elini alnına götürerek.

"Şanslısınız ki Neiman Marcus'un yeni koleksiyonu elimin altında."

Susie ellerini çırpıp ve küçük bir kız gibi ciyakladı.

Yan taraftaki evime yürüdük, böylece o da benim pahalı elbiselerimi karıştırıp ziyafette giyecek bir şeyler arayabilecekti. Dolabım baştan aşağı tasarım kıyafetler, son moda ayakkabılar ve asla giymeyeceğim son moda aksesuarlarla dolu. Susie bu tür şeylerle çok daha fazla ilgileniyor ve belki de on sekiz yaşındaki bir yoga eğitmeninin fiziğine sahip olsaydım ben de ilgilenirdim. Ama ne yazık ki hamilelik benim vücuduma onunki gibi uyum sağlamadı. Elbiseler gülünç göğüslerini çok sıkısa bile, her şey onun üzerinde harika görünüyor. Bazen elimi taşın altına koyup estetik cerrahının numarasını istesem mi diye düşünüyorum.

"Beyaz olanı tercih etmelisin," diye önerdim. "Belki Stewart Weitzman kristal sandaletlerle eşleştirirsin? Seni melek gibi gösterir. Bakire gibi." Komplocu bir tavırla göz kırptım. Susie'nin pek çok özelliği vardı ama bakire olmak bunlardan biri değildi.

Kıkırdadı. "Ne kadar da Kanye West'çisin. Ama ben bununla devam edeceğim."

Daha yeni edindiğim kırmızı straplez bir elbiseyi uzattı. Striptiz elbisesine benziyor ama fiyatı bin doların üzerinde. Ona bu elbiseyle büyük bir gardırop arızasına derin bir nefes uzakta olacağını söyleme zahmetine girmedim. İkimiz de bu yüzden onu seçtiğini biliyorduk.

Kırmızı tango La Perla tangamı onunla giymek için vermeyi düşündüm. Susie'nin üzerinde benden çok daha iyi dururdu. Saten ve dantelden oluşuyor ve her cilt tonunu tamamlayacak mükemmel bir ton; en azından web sitesinde böyle yazıyordu. Susie bu tangayla kesinlikle bir Victoria's Secret podyum modeli gibi görünecektir.

Ama o iç çamaşırına ihtiyacım var. Kocamın dikkatini çekecek bir şeye ihtiyacım var. Uzun zamandır yakınlaşmadık, o yüzden bunu beklemeyeceğini biliyorum.

2002'yi bulana kadar kapılardaki numaraları kontrol ettim. Greg sanki bana ne söylediğini anlayamıyormuşum gibi rakamları fazla telaffuz ediyordu. Bana ne zaman eşi gibi değil de engelli bir çocuk gibi davranmaya başladığını bilmiyorum. Belki de her zaman böyleydi ve ben onun ilgisinden fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar büyülenmiştim. Eskiden her zaman beni kollamasını sevimli bulurdum. Şimdi sanki elleri boynuma sıkıca sarılmış gibi baskıcı buluyorum.

Üç şey hissediyorum. Hâlâ yapabildiğimi kanıtlamak için yutkunuyorum, işaret parmağımı sallıyorum ve kan gelene kadar alt dudağımı çiğniyorum. Sonra gri plastik kartı manyetik hazneye bastırıyorum. Mekanizma bip sesi çıkarıyor ve bir ışık yeşil renkte yanıp sönüyor. Derin bir nefes alıyorum ve kapı kolunu çeviriyorum.

Kendimi yeni kesilmiş gül kokan kral boy odaya bırakıyorum. Burada aydınlatma daha güçlü, batmakta olan güneşin morumsu pembe girdapları içeri süzülüyor. Odaya göz gezdirirken dudaklarıma yayılan gülümsemeyi zorlamama gerek yok. Dantelli beyaz perdeleri, kabarık kuşgözü yorganı ve kuğu gibi katlanmış havlu ailesinin üstündeki yastıklarda altın sarısı çikolataları gördükçe vücudumdaki gerginlik azalıyor.

Seyahat için rezervasyon yaptırdığımda aklımda olan *buydu*. Sanki kayıp bir çiftin Paris'te bir otel odasında yeniden bir araya geldiği ve bir zamanlar tutku dolu olan aşklarını yeniden alevlendirdiği bir aşk romanının sayfalarına adım atmış *gibiyim*. Tamam, Fransa'da değil Georgia'nın küçük bir kasabasıdayız ve birbirimizi gerçek anlamda kaybetmedik ama yine de. Bu oda aşk ve mutluluk için ikinci bir şans vaatleriyle dolu. Evliliğimi daha iyi hale getirebileceğim umuduyla doluyorum. Onu kurtarabilirim.

Yerdeki bir şey dikkatimi çekiyor. Ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimi kaçırıyorum. Odanın tam ortasında, kırmızıdan çok tozlu bir gül renginde olan halıya karşı koyu bir leke. Belki temizlik görevlisi bir temizlik bezini düşürmüştür ya da başıboş bir çorap gözden kaçmıştır. Dört yıldızlı bir tatil köyü için biraz dikkatsizce ama sanırım böyle şeyler olabiliyor.

İnsan hatası.

Geçici olarak yaklaşıyorum.

Neye baktığımı anlayamıyorum. Ya da belki, bilinçaltımda, anlamamaya çalışıyorum. Bacaklarım beynimi dinlemiyor, "Dur Gabby, dur" diye bağıyor ve nesnenin üzerinde asılı kalana kadar beni ileri itmeye devam ediyorlar. İşte bu noktada keşke on saniye geri sarabilsem ve ne olduğunu bilmediğim zamana geri dönebilsem diyorum. Belki de bu odaya girmeden tam bir dakika öncesine. Bu yolculuk için evden ayrılmadan yarım gün öncesine ne dersin?

Ölü bir fareye bakıyorum.

Yaklaşık yarım ayak uzunluğunda, biyoloji dersi için kesilmiş gibi tam ortadan kesilmiş. Ve kesinlikle ölmüş. İç organları yere yayılmış, kan damlıyor ve haliya sızıyor.

Elimi ağzıma götürüyorum ve öğürüyorum.

Ve sonra deli bir insan gibi avazım çıktığı kadar bağıyorum. İçimde var olduğunu bilmediğim bir sestir bu - derin ve içgüdüsel - lüks bir otel odasında öldürülmüş bir kemirgene rastlayan birinin sesi. Çok sık görebileceğiniz ya da şanslıysanız *hiç görebileceğiniz* bir şey değil.

Ve evet, öldürüldü dedim.

Ne oluyor lan?

Odadan kaçmak istiyorum ama ayaklarım çimentoya batırılmış gibi hissediyorum. Bu yüzden yerimde sabit bir şekilde duruyorum, ölü fareyle arama mesafe koyamıyorum ya da gözlerimi cesedinden kaçırıyorum. Acımasız, kasıtlı bir ölümle karşılaşan fare. Sadece birinin, benim ya da Greg'in bulması için buraya bıraktığını hayal edebildiğim fare.

Greg.

Greg'in lobide anahtar kartını bana verip odamıza yalnız gitmem için nasıl ısrar ettiğini düşünüyorum. Matt çocuklarımıza tamamen eşlik edebilecek olsa da Cam'i odasına yerleştirmesi gerekiyordu. Greg bu odaya benden önce mi gelmişti? Tökezlemem için buraya ölü bir fare mi bırakmıştı? Dokuz saatten fazla süren Georgia yolculuğunu bavulunda pahalı boxer şortları ve kırıışmayan tişörtlerinin arasına sıkıştırılmış ölü bir fareyle mi yaptı?

Saçma düşüncelerim için kendimi azarlayarak başımı sallıyorum. Kocam bazen düşüncesiz olabiliyor ve son zamanlarda sevgiliden çok Craigslist'te eşleşmiş ev arkadaşları gibi yaşıyor olabiliriz. Ama yine de biliyorum ki

Greg asla böyle sapıkça bir şey yapmaz. Kocam bir psikopat değil.

Ama birileri öyle.

Bazı insanlar kazanmak için *her şeyi* yapar. Konu bu mu?

Acaba diğer ebeveynlerden biri odamıza zorla mı girdi? Bizi korkutmak için mi bunu buraya bıraktılar? Cameron'la birlikte turnuvayı terk edeceğimizi mi umuyorlardı? Birileri çocuklarının oynama süresi kazanması ve Cam'in dikkat çekmemesi için bu kadar ileri gider miydi?

Bu olasılık neredeyse Greg'in odamıza ölü bir fare yerleştirmesi kadar imkânsız görünüyor. Yine de başka bir açıklama bulmakta zorlanıyorum. Çünkü yine odamızda ölü bir fareye bakıyorum.

Başka ne yapacağımı bilmediğim için çığlık atmaya devam ediyorum. Kapı açılıyor ve siyah temizlikçi elbisesi giymiş zayıf bir kadın temizlik arabasıyla kapıyı açık bırakarak odaya giriyor. Dikkatle bana doğru ilerliyor.

Hayatımdaki diğer herkes gibi, onun da beni değerlendirdiğini hayal ediyorum. Kendine soruyor: *Bu kadın delirdi mi? Bir tıbbi sağlık uzmanı tarafından değerlendirilmesi gerekiyor mu? Acaba yönetimi aramalı mıyım? 911?*

Ama gözleri yere kayınca benimle birlikte çığlık atmaya başladı. Ben deli değilim. Ayaklarımızın **d i b i n e** yayılmış öldürülmüş bir fare var.

İki yetişkin yabancı, teneffüste kaydırakta bir örümcek gören küçük çocuklar gibi hep bir ağızdan bağıarak donup kaldık. Sonunda, beni kolumdan tutup koridora, ölen kemirgenden uzağa sürükleyecek kadar kendini topladı.

Minnettarlık yüzyılın en hafif ifadesidir.

Destek almak için koridora yaslanmaya çalışıyorum ama sonunda aşağı kayıyorum ve bir yığın halinde yere yığılıyorum. Hiperventilasyon yaptığımı fark ediyorum, bu yüzden nefesimi on saniye tutuyorum ve sonra dudaklarımı büzerek nefes veriyorum. Nefesim yavaşça normale dönene kadar bu egzersizi tekrar tekrar yapıyorum. Sonra başımı göğsüme gömüyorum.

Ellerimi ovuşturup gözlerimi ovuşturarak, gümüş rengi kürkü koyu kırmızı lekelerle keçeleşmiş, ölmüş farenin görüntüsünü silmeye çalışıyorum.

Hiç şansım yok. İç göz kapaklarıma dövme olarak da yaptırabilirim.

Hizmetçi telsizinden İspanyolca konuşuyor. *Rata muerta, rata muerta, rata muerta*, tekrar tekrar söylüyor.

Birkaç dakika içinde tüm resepsiyon ve otel personeli koridora dolmuş, sırayla odama girip rata muerta'nın varlığını doğrulamaya çalışıyorlardı. İşte Tanrı biliyor ya, asla unutmayacağım bir İspanyolca deyim.

Bu ve: *asesinada*.

Öldürüldü.

Görünüşe göre, böyle düşünen tek kişi ben değilim.

Kan kırmızısı halının üzerindeki tüneğimden, uzun boylu, sert siyah takım elbiseli ve bir o kadar sert yüzlü bir adamın elinde bir Hefty torbasıyla odaya girişini izliyorum. Birkaç dakika sonra elinde fareyle çıkıyor. Onu sözsüz bir şekilde temizlik kovaasına bırakıyor ve birinin onu götürmesi için el arabasına doğru hareket ediyor.

Ve böylece, bir bilek hareketiyle gitti.

Acaba burada daha önce böyle bir şey oldu mu diye merak ediyorum ve eğer öyleyse kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissetmeliyim bilemiyorum. Belki daha iyi çünkü bu, benim bulmam için burada bırakılmadığı anlamına gelir. Ama cinayet burada kabul edilebilir bir faaliyetse belki de daha kötü çünkü bu burayı tehlikeli bir yer haline getirir.

Arabaya binip eve gitmek ve bu küçük gezi hiç olmamış gibi davranmak istiyorum. Ama belli ki bu bir seçenek değil. Cam için buradayız. Greg bunu bilmiyor ama biz de ilişkimizde sönen kıvılcımı yeniden alevlendirmek için buradayız.

Yeni oda, yeni yatak.

Yerde ölü fare.

Asesinada.

Günün bu hale geldiğine inanamıyorum.

"Madam?" Fare koleksiyoncusu kolunu uzatmış üzerimde geziniyor. Elimi onun elinin içine sokuyorum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Bileği gürültüyle çatırdıyor, sıçramama neden oluyor ve sonra o elin nerede olduğunu hatırlıyorum ve kusma dürtümle savaşıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, gözleri kocaman ve araştırıyor, ben de inandırıcı olmayan bir şekilde başımı sallıyorum çünkü açıkça görülüyor ki iyi değilim. İyi olup olamayacağımdan emin değilim. Karnının altında kanlı bir yara izi olan ölüm katılığı içindeki bir fareyi hayal etmeden başka bir odaya girip giremeyeceğimden emin değilim. "Yaşadığınız sıkıntılar için çok özür dilerim. Daha önce burada hiç böyle bir şey olmamıştı. Sizi temin ederim ki bir kemirgen sorunu var."

Bu yüzden benim için burada bırakıldı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. *Kemirgen sorununuz olduğu açık mı? Belli ki kemirgen sorunum mu var?* Çünkü belli ki hepimizin bir tür kemirgen sorunu var.

Ben fırsat bulamadan devam ediyor. "Eşyalarını başka bir odaya taşıtıyorum. Oda 2010 - koridorun hemen sonunda. Odanız bu gece için ücretsiz olacak ve ayrıca bu akşamki ücretsiz içkiler için size bu ücretsiz kartı sunmak istiyorum."

Bana bir kart uzatıyor ve ben de koşullar düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede doğal bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Sanki som altından bir külçe uzatmış gibi. Az önce olanlardan sonra, alkollü bir içecek elmas bir kolyeden daha iyi geliyor.

İçmemem gerektiği halde.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bedava içki kuponunu alıyorum. "Kocam beni aramak için resepsiyona gelirse - adı Greg Rizzo - lütfen beni barda bulabileceğini söyler misiniz?"

"Evet, hanımefendi, elbette. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Nereden başlasam ki? Başımı sallıyorum ve zayıf bir gülümseme sunuyorum.

Ondan uzaklaşıp asansöre doğru hızlı adımlarla yürürken ağzımda alkolün tadını şimdiden alabiliyorum. Peşimde fareler olmadığından emin olmak için kafamı iki kez çeviriyorum çünkü gerçekten endişelenecek başka bir şeye ihtiyacım var.

Dr. Green'in bu konuda ne diyeceğini merak ediyorum. Bana aşırı tepki verdiğimi mi söyleyecek? Hiç yoktan bir şey mi yaratıyorum? Kısa bir an için sorguluyorum, *öyle miyim?* Hayır, kesinlikle değilim. Öldürülen bir fare için aşırı tepki gösterilmez. Bir maket bıçağının izini yanlış yorumlamak yok.

Asansörün kapıları açılıyor ve Greg tam ben binmek üzereyken dışarı çıkıyor.

Beni görünce dudakları yukarı kalkıyor ama sonra gözleri koridorda, odamızın dışında toplanan işçi kalabalığına kayıyor. Yakışıklı yüzüne, güneşi örten kara bir bulut gibi endişeli bir ifade yayılıyor.

Greg'in bunu yapmış olması mümkün değil.

Koruyucu elini omzuma koyuyor ve yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Greg artık bana nadiren dokunuyor. Parmakları boynumdaki düğümlerin arasında ilerlemeye başladığında, ellerinin vücudumdaki hissini ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

Gözleri cevaplar için benimkileri ararken, tüylerim diken diken oluyor.

Derin bir nefes alıp kendimi dengeliyorum.

"Odamızda ölü bir fare vardı."

"Bekle, ne?"

"Biliyorum, bu çılgınca. Halının üzerinde öylece duruyordu."

Greg'in kaşları birbirine doğru eğiliyor. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Bu, ilişkimizin nasıl değiştiği hakkında çok şey söylüyor ve içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. Eskiden birbirimizin düşüncelerini daha biz düşünmeden bilirdik.

"Önce odayı kontrol etmediğim için özür dilerim Gabby. I . . . Burada seninle olmalıydım."

"Bu senin hatan değil," diyorum, ciddi bir şekilde. "Cam'le birlikteydin." Ne yazık ki, hayatlarımızın hikayesi.

"Artık buradayım. Beni aramaya mı geldin?" Greg'in ela gözleri yavru bir köpeğinki gibi geniş ve beklenti dolu; gözlerinde uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklık var.

"Aslında dürüst olmak gerekirse, bu odadan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim. Müdür bana bu içki kuponunu verdi. Gidip barda otururum diye düşündüm."

"Size katılabilir miyim, Bayan Rizzo?"

"Elbette, Bay Rizzo." Kendimi kocama kirpiklerimi kırptıştırırken buldum. *Flört ederken*. Aslında kocamla flört ediyorum.

Uzun zamandır bu kadar rahat ve aşk dolu bir şakalaşma yaşamamıştık. Ben neredeyse gibi davranabilirim ki biz daha fazla sorunumuz yok

Sports Illustrated'dan daha fazla.

Neredeyse.

Bir zamanlar ilişkimiz mükemmeldi, aşk romanlarından bir sayfa gibiydi. Üniversite oryantasyonunda tanıştık ve o günden sonra neredeyse birbirimize bağlıydık. Greg benim dünyamdı. Her maçta onu destekleyebilmek, her antrenmandan sonra onu besleyebilmek ve sezon dışında spor salonunda ona eşlik edebilmek için arkadaşlıklarımı feda ettim. Bunu onu sevdiğim için yaptım ama aynı zamanda ona inandığım için de yaptım. Bize inandığım için.

O zamanlar ilişkimizin bir gerilim filmine daha çok benzeyeceğini bilmiyordum.

Çünkü sonra beni aldattı.

Ve sonra onu affettim. Şey, onu affettim sayılır. Ama unutmadım.

Asansörün kapısı çoktan kapanmıştı ve Greg onu geri çağırmak için duvardaki düğmeye basıyor. Aramızda garip bir sessizlik uzanıyor, tıpkı bir satranç oyunu gibi karşınızdakinin bir sonraki hamlesini sadece tahmin edebildiğiniz o ilk flört günlerine benziyor. Kapı açıldığında, senkronize bir şekilde asansöre birlikte adım atıyoruz. Gerçi bunun her şeyden çok şartlanmadan kaynaklandığından şüpheleniyorum.

Asansör yalpaladıkça midem bulanıyor, sadece asansörün bir alt kata inmesinden dolayı değil. Greg'e doğru bakıyorum ve midemde kelebeklerin uçuştüğünü fark ediyorum. Bu, kocamla uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu. Ölü fareyi hayal edene kadar hoş ve harika bir duyguydu. Sonra, hissettiğim şeyin aslında bir uyarı sireni olup olmadığını merak ettim.

*ON İKİ YIL ÖNCE GABBY'NİN
GÜNLÜĞÜ*

*Richmond Times'ı elime aldığımda neredeyse kahvem boğazıma
kaçıyordu.*

Bu sabah.

Başlıkta şöyle yazıyordu: Rizzo - Ne Aptal.

*Başka bir Rizzo'dan bahsediyor olma ihtimalleri neydi? Kocamdan
başkası hakkında mı? Hızlıca okudum*

Greg duş alırken, önümde duran bombadan habersiz, üst kattaki şelalenin sesini dinlerken makaleyi okudum.

Çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü.

Minör Lig oyuncusu ve Birinci Lig adayı Greg Rizzo, uyuşturucu testini geçemeyen sporcular dizisinin sonuncusu oldu. Rizzo son üç aydır sakat yedek listesindeydi ve omzunu onaran başarılı bir ameliyatın ardından sahalara dönmesi planlanıyordu. şimdi ise performans artırıcı madde testinin pozitif çıkmasının ardından profesyonel beyzboldan kalıcı olarak men edilme ihtimaliyle karşı karşıya.

Gazeteyi buruşturdum ve geri dönüşüm kutusunun dibine gömdüm, Greg'in bunu görürse kesinlikle çılına döneceğini biliyordum. Belki de bu türden tek makaleydi. Greg yerel bir ünlüydü, bu yüzden Richmond Times'ın onunla ilgili bir haber yapması sürpriz olmadı. İlk sakatlandığında da yapmışlardı.

Belki de tüm bunlar korkunç bir hataydı.

Daha önce de kötü basının üstesinden gelmiştik - üniversitenin son yılında Greg Appalachian State'in bir numaralı oyuncusuna pervasızca vurmuş, elindeki ve bileğindeki tüm kemikler kırılmıştı - yine üstesinden gelebilirdik. Birlikte.

Kendime bunun tek olduğunu söylesem de, midemdeki çukur her geçen saniye büyüyordu. Tüm sağduyuma rağmen iPad'imi elime aldım ve kendimi hazırlayarak Greg Rizzo için bir Google araması yaptım. Ekran manşet üstüne manşetle doldu - Uyuşturucu Rizzo'nun Koşusunu Bitirdi, Başarısız Uyuşturucu Testleri Erken Emekliliğe Neden Oldu, Mükemmel Oyunlardan Kalıcı Yasağa - Bütün gün devam edebilirdim.

Oda dönüyordu ve destek almak için mutfak adasına tutundum. Sevgili kocam tüm bunların büyük bir hata olduğuna dair bana söz vermişti. Ve ben de aptalca ona inandım. Bana bu konuda yalan söyleyip söylemediğini merak etmekten kendimi alamıyordum; Greg başka ne konuda yalan söylüyordu? Başka neler yapabilirdi?

Bölüm 7

GREG RIZZO

Yüzümün endişemi ele vermesine izin vermiyorum. Duygularımı saklamakta iyiyimdir. Sanırım en iyisinden öğrendim.

Gabby'yi odamıza yalnız gönderdiğim için kendimi sorumlu hissediyorum. Yani, ben sorumluydum, değil mi? Evet, Cam'in yerleştikten emin olmak istedim ama bundan da öte, buraya geldiğimizden beri karımdan mümkün olduğunca kaçıyorum. Çünkü bir noktada hamilelik testinden bahsetmek zorunda kalacağımı biliyorum. Onun söyleyeceklerinden hoşlanacağım bir senaryo düşünemiyorum. Karşılaştığım muamma da burada yatıyor - ikiyüzlü eşimle ne zaman ve nasıl yüzleşeceğim.

Bir yanımda Gabby'ye içmemesi gerektiğini söylemek istiyor. Diğer bir yanımda ise bu konuşmayı turnuva sonrasına ertelemek istiyor. Hangi tarafın kazanacağından emin değilim.

"Belki de bir şey yoktur," diyorum kafamda her şeyi çözmeye çalışarak. "Bazen her yere başıboş bir fare ya da sıçan girer. Eminim lüks otellerde bile. Paris'te kaldığımız o lüks otelde nasıl tahtakurusu salgını olduğunu hatırlıyor musun?"

Gabby başını sallıyor ve bir daha asla konuşmamamız gereken tahtakurusu olayından bahsettiğimde kolunu kaşıyor. Balayımız, tüm valizlerimizi yakmamız ve onların gittiğinden emin olmak için cildimizi neredeyse ağartmamızla sona erdi. O yolculuk sırasında, kral boy yatakta oldukça fazla zaman geçirdik. Görünüşe göre biz ve tahtakuruları.

"Hatırlıyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Bu aynı şey değil. Fare öldürüldü, Greg."

Öldürüldü mü? Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında olmalı.

"Biraz melodramatik davranıyor olabilir misin - beni dinle -? Yani, gerçekten Gabby, biri neden bir fareyi öldürsün ki?"

"Bilmiyorum Greg. İnsanlar yaptıkları o boktan şeyleri neden yaparlar?"

Buna verecek bir cevabım yok. Yaptığımız o boktan şeyleri neden yapıyoruz?

Gabby bana sanki berbat bir şey yapmışım gibi bakıyor. Bir tartışmanın patlamasına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyoruz. İlişkimizde bir kırılma noktasına ulaştık ve sanki rayların üzerinde donmuş, yaklaşan bir treni izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Tamam, tamam." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Bana her şeyi anlat. Sana cinayet olduğunu düşündüren ne?"

Sanki aynı anda hem kendine gelmeye hem de görüntüden kurtulmaya çalışıyormuş gibi hızla göz kırpmıyor.

"Sırt üstü yatıyordu," diyor. "Karnı ..." Bir elini ağzına götürüyor.

"Peki ya midesi?"

Gabby zorlukla yutkunuyor ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Bunun kasıtlı olduğunu düşünmekte haklı olabilir mi? Neden biri odamıza ölü - pardon, öldürülmüş - bir fare yerleştirmek için bu kadar zahmete girsin? Bir fareyi öldürmenin, leşini taşımanın ve sonra odamıza girip onu yerleştirmenin lojistiği başımı döndürmeye yetiyor. Ya da cinayet tam burada, otelde, odamızda işlenmiş olabilir mi? Çok saçma.

Onu rahatlatmak için elimi uzattım ama kendi eliyle engelledi.

"Ben iyiyim," diyor. Ona iyi olmadığını söylemeye cesaret edemiyorum. "Sırt üstü uzanmıştı. Tam pozisyonunu açıklayamam ama doğal görünmüyordu. Karnının ortasında bir yara vardı. Tamamen düz bir çizgiydi Greg, sanki biri onu X-Acto bıçağıyla kesip açmış gibiydi."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içimde tanıdık bir korumacılık hissi uyanıyor. Kimse ailemle, karımla uğraşamaz.

Asansör çalışıyor, kapılar açılıyor ve ben cevap vermeye fırsat bulamadan iniyoruz. Yerimizi yaşlı bir çift alıyor ve bir gün biz mi olacağız yoksa hayat bizi o zamandan çok önce mi ayıracak merak ediyorum.

Ani bir aydınlanma yaşadım. "CCTV!" diye haykırdım.

"Ne?"

"Güvenlik kamerası görüntüleri. Bilirsin, Gabby, CCTV görüntüleri. Koridorlarda kameralar olmalı. Muhtemelen kasetleri geri sarabilir ve senin dışında odamıza kimin girip çıktığını görebilirler. Değil mi? O zaman oraya nasıl geldiğini öğreniriz."

Hmmm, belki duvarda bir delik açarak?

Gabby kendinden çok emin görünse de, birinin odamıza ölü bir fare yerleştirdiğine ikna olmadım. Kasetlerin farklı bir şey göstereceğine inanamıyorum. Karımın odamıza girmesinden başka.

"Aman Tanrım, Greg, bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor Gabby, gözleri umutla parlıyor. "Eminim haklısındır. Resepsiyona uğrayıp soralım."

Bir tutam gurur duyuyorum çünkü karım eskisi gibi bana boyun eğmiyor. Susie gelmeden önce her konuda bana güvenirdi ya da en azından ben öyle olduğunu sanırdım. Ama şimdi, onun kimyasal iniş çıkışlarına aktif bir katılımcı gibi değil, bir seyirci gibi katılıyorum.

Ve onun yalanları.

Resepsiyona yaklaşıyoruz ve müdürle konuşmak istiyorum. "Bir saniye efendim," diyor siyah saçlı ve daha koyu renk saçlı genç bir kadın.

Kırmızı kadife bir perdenin arkasında kaybolmadan önce kıyafetlerini söylüyor. Birkaç dakika sonra, benzer şekilde tepeden tırnağa siyah giyinmiş uzun boylu bir adamla birlikte ortaya çıkıyor. Düşündüm de, burada çalışan *herkes* baştan aşağı siyah giyiniyor. Profesyonelce, sanırım, ama asık suratlılık sınırında. Açıklayamadığım bir şekilde beni huzursuz ediyor. Belki de bu bir alamettir. Ya da belki de karımın otel odamızda bir farenin öldürüldüğünü düşünmesi beni bu kadar rahatsız ediyordur.

Yerimde kıpırdanıyorum ve tam da doğru anlarda kendini gösteren o keskin darbeyi hissediyorum. Çünkü dürüst olalım, beni asıl rahatsız eden şey bu. Öldürülmüş ya da öldürülmemiş ve odamızda bulmamız için bırakılmış fare değil. Hamilelik testi. Karımın bana hamile olduğunu söylememiş olması. En başta hamile olduğu gerçeği.

Adam yaklaştıkça bir ürperti çöküyor ve ürperiyorum. Yukarı bakıyorum ve üzerimizde çılgınca dönen bir vantilatör görüyorum.

Huzursuzluğumun kaynağı bu. Sanki her an menteşelerinden fırlayacakmış gibi mantıksız bir hızla dönmesini izliyorum bir an.

İroni kaybolmadı.

Gabby düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Tekrar merhaba," diye selamlıyor isim etiketinde Tomas yazan otel müdürünü. "Otel hakkında daha fazla bilginiz var mı diye soracaktım.

- "Daha da yaklaşıyor ve "Olay" diyor.

"Sağduyunuz için teşekkür ederim," diyor yüzünde ifade yokken. "Açıkçası, eğer bu haber duyulursa, burada büyük bir kargaşaya neden olabilir. Ancak, bu akıl almaz yaratığın odanıza nasıl girdiğini bilip bilmediğimi soruyorsanız, korkarım ki bu konuda daha fazla bilgiye sahip değilim. Umarım içki kuponunuzun tadını çıkarabilir ve bu konuyu aklınızdan çıkarabilirsiniz. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Eğer fare öldürüldüyse ve ikimizden birinin ya da ikimizin bulması için kasten bırakıldıysa, bir şişe Glenlivet'in onu unutturacağından şüpheliyim.

"Burada hiç kamera var mı?" diye soruyor. "Belki odamıza kimin girdiğini görmek için bakabiliriz."

Tomas tekrar boğazını temizler ve parmaklarını çenesinin altında birleştirir. "Bu çok yardımcı olurdu ama burada mahremiyete çok önem verilir, o yüzden ..."

"Ciddi misin? Yani kamera yok mu?" Gabby yüzünü bana dönüyor, umudun yerini yenilgi ifadesi alıyor. Buradan nereye gideceğiz?

Buradan nereye gideceğiz?

"Daha fazla yardımcı olamadığım için gerçekten üzgünüm. Burayı olabildiğince otantik tutmaya çalıştık." *Otantik mi?* Bu, korudukları kâğıt inceliğindeki duvarları ve ahşap kapıları açıklıyor, ama diğer her şeyi? Birisi Tomas'a bir tarih dersinden büyük fayda sağlayacağını söylemeli.

"Yine de teşekkürler," diye araya giriyorum, elimi karımın sırtına koyup onu rezervasyon masasından uzaklaştırırken. Onun da bunu hissedip hissetmediğinden emin değilim ama oradan yeterince hızlı uzaklaşamıyorum.

"Onda hoşlanmadığım bir şey var," diye fısıldıyor. "Çok ürkütücü."

"Katılıyorum."

"Gidip Cam'i kontrol edelim mi?" diye soruyor.

Bu çok tipik, masum bir soru, ancak beni eşimi oğlumuz kaptırmanın inatçı duygusuyla baş başa bırakan tanıdık bir soru. Başka bir çocukla rekabetin neye benzeyebileceğini hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Gerçek şu ki, evliliğimiz pamuk ipliğine bağlı ve başka bir insanın ağırlığına dayanabileceğinden şüpheliyim.

"Hayır," diyorum sesimi olabildiğince düzgün tutarak. "Cam, Matt ve Jake'le birlikte. İyi olduklarına eminim. Bu hafta sonu top oynamadan önce bunu bilmemesini tercih ederim. Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım haklısın. Cam'in endişelenmesini istemem."

Gabby endişeli görünüyor ve bunun için onu suçladığımı söyleyemem. Odamızdaki ölü fare, cebimdeki hamilelik testi ve ilişkimizin istikrarsız durumu bir yana, bu yerle ilgili bir şey beni de bağsız hissettiriyor.

Sessizce otelin barına doğru yürüyoruz ve karımın aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Belki biraz gevşeyebilirse Gabby benimle eskiden olduğu gibi paylaşımda bulunabilir. Kalbinin etrafına bir kale örmüş, aramızda aşılabilir gibi gelen gök yüksekliğinde bir duvar var.

Bara vardığımızda karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Susie bir tabureye tünemiş, elinde bardak, yirmili yaşlardaki barmenin az önce söylediği bir şeye gülüyor. Susie Baker yürüyen bir gösteri ve karımla nasıl bu kadar yakın arkadaş olduklarını yüzüncü kez merak ediyorum.

Gabby, Susie'nin kelebekler ve gökkuşakları gibi sıçtığına inanmak istiyor ama çocuklarımız bir yana, arkadaşlıklarında hoşuma gitmeyen bir alt akım var. Gabby'nin *her şey* için ona bu kadar bağımlı hale gelmesinden de hoşlanmıyorum. Susie ondan ne kadar çok şey alırsa, o da bana o kadar az şey vermek zorunda kalıyor. Gabby'nin hayatını doldurmak yerine, içini boşaltıyor. Ve onu düşünmeden, *hayal* etmeden duramamamın da *bir* faydası yok.

Susie aniden gülmeyi kesiyor ve sanki varlığımızı hissetmiş gibi bize doğru dönüyor. Bize el sallıyor ve Gabby'nin en iyi arkadaşına ayırdığı geniş gülümsemesini takınarak beni barın açık kemerinde tek başıma bırakmasını izliyorum.

Gabby onu takip edip etmediğimi görmek için arkasına bakmıyor. Sanki çoktan unutulmuş gibiyim. Şimdiye kadar buna alı mı  olmam gerekirdi. Ama hala her zamanki gibi keskin bir Şekilde acıtıyor.

Tıpkı karımın Susie Baker'ı bana tercih ettiği ilk seferde olduğu gibi.

Cameron'ı haftalarca YYBÜ'de kaldıktan sonra hastaneden eve getirmeden önceki geceydi. Gabby ve ben sezaryen ameliyatından beri yakınla mamı tık. Bu yüzden yatak odamıza girdiğimde onu yatakta dantelli kırmızı bir sabahlıkla bacaklarını açmış bir Şekilde bulduğumda yaşadığım Őa kınlıđı hayal edin.  enemin yere çarptığına eminim. Bir milisaniye donakaldım ve sonra karımın üzerine atladım.

Sevi tikten sonra komodine uzandım, çekmeceyi açtım ve küçük kırmızı bir kutu çıkardım. "Seni seviyorum Gabby Rizzo," dedim ve yatakta çırılçıplak, nefes nefese uzanırken kutuyu uzattım.

Açarken parmakları titriyordu. Gabby'nin sürprizlerle arası pek iyi değildir, bunu ili kimizin ba larında, bir dersten sonra çalıların arkasından çıkıp ona g llerle sürpriz yaptığımda zor yoldan  ğrenmi tim. Onu öldürmeye  alı madığıma ikna etmek birkaç günümü almıştı.

Ama bu iyi bir sürpriz oldu. Gabby'nin buna bayılacağını biliyordum. Kutunun içinde iki tane göz kamaştırıcı dört karatlık elmas küpe vardı. Neredeyse  ocuğumun annesi olan karım kadar g zellerdi ve Gabby onları asla çıkarmayacağını söyledi. "Bir gün onların içine gömülmek istiyorum," sözleri aynen böyleydi.

Maytapları kulak memelerine yerle tirdim ve bakabilmesi için telefonumu uzattım. "Vay canına, sadece vay canına" dedi. Küçük bir servete mal oldular ama her kuru una değdiler. Onun üzerinde büyüleyici görünüyorlardı. Gabby'ye hediye yağdırmayı seviyordum, Şimdi bana bir oğul verdiği için daha da çok seviyordum.

Gabby düşünceli ve cömert hediyem için bana minnettarlığını göstermek istediğini söyledi. Ben de yatağımızda arkama yaslandım, kollarımı ba ımın altındaki yastığa sıkı tırdım. Kapı zili çaldığında eli g vdemden aşağı kayıyor, kollarımı sarıyordu.

"Siktir." Yataktan fırladım, boxer külotumu yukarı çektim, bir şort giydim ve merdivenlerden aşağı koştum. Gabby hemen arkamdan geldi, bornozuna sarınmıştı, yüzü kızarmıştı, saçları Medusa'nınki gibi çılgındı.

Ön kapımızın gözetleme deliğinden baktığımda Susie Baker'ın bana baktığını gördüm. Berbat bir zamanlamadan bahsediyoruz. Kapıyı hafifçe araladım - yani, orada çıplak göğüslü, ateşli ve rahatsız bir şekilde duruyordum, az önce suçüstü yakalanmışız gibi hissediyordum. Susie'nin yüzünde bir seğirme fark ettim ama hemen toparlandı.

"Böldüğüm için çok özür dilerim," dedi, pembeleşmiş yanakları hâlâ dikkat çekiciydi. "Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim..." Sözleri kesildi ve sanki başımız beladaymış, bir okul gecesi bodrumda öpüşürken yakalandıktan sonra ailelerimiz tarafından cezalandırılmanın eşiğindeymişiz gibi hissettik.

Gabby beni iterek arkadaşına kapıyı sonuna kadar açtı. Susie bir buket canlı çiçek, küçük bir hediye kutusu ve Gabby'nin anlata anlata bitiremediği meşhur çikolatalı kurabiyeleriyle dolu bir Tupperware uzattı. Susie'nin ya kendini Martha Stewart sandığına ya da Gabby'nin en iyi arkadaşının onu şişmanlatmaya çalıştığına karar verdim.

"Çok teşekkür ederim, Susie. Bu nedir?" Gabby kutuyu parmaklayarak sordu.

"Göreceksin. Aç onu," dedi Susie heyecanla.

Gabby altın rengi, lame ambalaj kâğıdını yavaşça yırttı ve elmas küpelerinin bulunduğu kutunun aynısı olan kırmızı kutuyu inceledi. *Tuhaftı*. Şehirde en az yarım düzine mücevher dükkânı vardı. Tesadüfen benimle aynı dükkânı seçmiş olma ihtimali neydi? Susie hediyesini almak için beni kuyumcuya kadar takip mi etmişti?

Gabby'nin kutuyu açışını izledim, parmakları Gabby'ye özgü bir korkuyla titriyordu. Arkasında Cam'in adının kazılı olduğu parlak, som gümüş bir madalyonu yavaşça çıkardı. Susie de Gabby'ninkinin aynısı olan ama üzerinde *Jake* yazan kendi madalyonunu uzattı.

"Yeni anne olmuş en iyi arkadaşlar için en iyi arkadaş kolyeleri."

"Vay canına, ne diyeceğimi bilemiyorum Susie. Bu çok güzel. Bu çok fazla."

"En iyi arkadaşım için hiçbir şey çok fazla değildir."

Sanki orada değilmışım gibiydi ve birden kendimi özel bir ana izinsiz girmiş gibi hissettim. Sessizce merdivenlere doğru geri çekildim.

Karım tuhaf bir şekilde sessizdi, kafasının içinde sadece kendisinin bildiği bir yere gitmişti. Çok uzun süre sessiz kalmış olmalı ki Susie sordu: "Hoşuna gitmedi mi? Seni üzdüm mü?"

"Hayır, hayır, öyle değil," dedi Gabby. "Bu sadece, bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey."

Birinin onun için yaptığı en güzel şey mi? Kıskançlık, küçük sivri dişleriyle kemiklerimi parçaladı. Susie'nin kolyesi benim elmaslarım gibi camı kesebilir miydi? Bunun bir önemi var mıydı? Gabby'nin en iyi arkadaşının hediyesine verdiği tepki kalbimi delip geçti.

Gabby Susie'ye kocaman sarıldı ve hastaneden döner dönmez onu arayacağını, böylece Cameron'la tanışmaya gelebileceğini söyledi. Tabii ki arayacaktı.

Kıpırdamadan durdum ve merdiven boşluğundan onlara baktım. Gecenin geri kalanında Gabby ile konuşmadım. Sorunun ne olduğunu soracağını ya da kaldığımız yerden devam edeceğini düşünebilirsiniz ama hayır. Benden istediği tek şey zincirinin tokasını kapatmaktı, ben de istemeye istemeye yaptım. Fark etmedi bile. Mırıldanarak odanın içinde dans etti ve madalyonunu başparmağı ile işaret parmağı arasında ovuşturdu. Küpelerinin arkalıklarından biri tam olarak vidalanmamıştı. Dört karatlık parlaklığına rağmen kulağından acınası bir şekilde sarkıyordu.

Üçümüz arasında durum böyle - Gabby'nin dikkatini çekmek için her geçen gün, ay ve yıl daha da güçlenen sürekli bir manyetik çekim.

Ellerim yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor ve terlemeye başlıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve ona kadar sayıyorum. Hissettiğim şey her neyse hoşuma gitmiyor. Bir süre olduğum yerde durup onları izledikten sonra isteksizce karım ve en yakın arkadaşının yanına, bara gidiyorum.

Bölüm 8

GABBY RIZZO

Ölü fare olayından sonra ekşi elmalı martini gibi sarsıldım. Birdenbire, içimden geçen son şey Greg'le ciddi bir konuşma yapmak oldu. Çünkü bu işin sonu oraya varacaktı.

Susie'yi barda gördüğümde rahatladım, çünkü artık bir tamponumuz var. Tüm kartlarımı masaya koymaya hazır değilim. Greg'in elini zorlamaya.

Onu burada bulduğuma da şaşırmadım. Susie'nin olduğu yerde her zaman alkol vardır.

"Daaarliin!" Susie bana el sallıyor, beni gördüğüne her zaman olduğu gibi şimdi de çok seviniyor. Keşke aynı şeyi kocam ve oğlum için de söyleyebilseydim.

Susie'nin dostluğuna mazhar olduğum için minnettar olmam gerekirken, kıskançlık olarak adlandırabileceğim başka bir şey beni ele geçiriyor.

Susie'nin Güneyli ağzı hâlâ aynı, ama sesi artık votkayla karışmış, önündeki barda duran boş kadehlerin oluşturduğu karınca dizisi de bunu vurguluyor. Eğer görünüşü bir şey ifade ediyorsa, omzuna bir dokunuş ya da hafif bir esinti onu bar taburesinden düşürecektir.

"Ne kadar erken başladın?" Yarı şaka, yarı ciddi, yarı endişeli, yarı kıskanç bir şekilde soruyorum. Dört yarım olduğunu biliyorum ama kim sayıyor ki? Susie saymıyor.

"Oh, Chuckie ve ben sadece bir kaç atış yaptık."

"Chip," diyor barmen, gözlerini devirerek, gözle görülür bir şekilde kırılgan. "Benim adım Chip."

Chip yirmi bir yaşından bir gün bile büyük olamaz. Dar siyah bir tişört giyiyor, pazuları gergin kumaşın arasından kabarıyor. Ona saldırmaya hazır bir puma gibi alt dudağını çiğneyen Susie'ye bakıyorum. Sahte bir onaylamazlıkla başımı sallıyorum. Susie, Susie ne isterse onu yapar.

"Dediğim gibi, Chippy ve ben birkaç atış yaptık." Ona doğru göz kırpmıyor ve Chip'in tavrının anında rahatladığını görüyorum. Susie'nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi var; özellikle de erkekler üzerinde.

Görünüşe göre birkaç taneden fazla içmiş, ama onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Çünkü yine o tanıdık kıskançlık duygusunu hissediyorum. Ben omuzlarımda dünyanın yüküyle dolaşırken Susie çok kaygısız. Bir geceliğine onunla yer değiştirmeyi düşünmezdim. Ama o zaman da en iyi arkadaşımın ben olmasıyla uğraşmak zorunda kalırdım. Susie'nin benim için ne kadar çok şey yaptığı ve benim karşılığında ne kadar az şey sunduğum düşünülduğünde, kesinlikle çubuğun kısa ucunu çekmiş gibi hissediyorum.

Ağzım aniden bir çöl gibi kuruyor, dilim kuruyor ve yün gibi oluyor ve doyumsuz bir susuzluk hissini gidermek için büyük bir yudum su içiyorum.

Susie bana döndü, yüzü ciddi. "Levi Hertz'in yarın orta sahada başlayacağını duydun mu? Yani, *gerçekten*, o çocuk bir uçan topu bile takip cihazıyla donatılsa yakalayamaz."

Elimde olmadan gülüyorum ve ağzımdan bir fıskiye gibi su fışkırıyor. Susie çok sınırsız ve şiddetli bir rekabetçi. Ona Levi'nin aslında Jake'ten çok daha iyi bir orta saha oyuncusu olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Fazla dürüst olmak diye bir şey var. Kendime sırlarımı bu yüzden sakladığımı söylüyorum, çünkü günün sonunda bazen gerçek, söyleyebileceğin tüm yalanlardan daha çok acıtır.

"Eminim Koç Bob'un kendine göre sebepleri vardır," diyorum. "Belki Jake'i solda istiyordur? Ya da Jake'i yedek kulübesinde tutuyordur, böylece kolu yorulduğunda Cam'in yerine geçebilir?"

Oğlum sekiz yaşından beri tam maç atıyor, bu yüzden Jake'in yardımına ihtiyaç duyma ihtimali yok denecek kadar az.

"Bilmiyorum," diyor Susie, beyaz-sarı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürürken dudaklarını yalıyor ve barmene göz kırıyor. Kıpırmızı gözleri ensesinde geziniyor.

Taş suratlı bir şekilde bana döndü. "Açıkçası Sandy koçu patlatırsa hiç şaşırmam."

Bir an için Sandy Hertz'i düşündüm, şık saçları ve anne kot pantolonuyla Koç Bob'a oral seks yapması, Jake'in Cam yerine atıcı olarak başlaması kadar uzak bir ihtimal. Carla Miller, koçla evlilik dışı ilişkiye girme ihtimali daha düşük olan tek anne. Turnuvaya katılmadığı için hayal kırıklığına uğramadım. Öte yandan Susie, Miller'ları ya da

Oğulları Colton. Muhtemelen üçüncü kalede oynadığı ve son vuruşu yaptığı içindir.

Bir kıkırdamayı bastırıyorum ve omuzlarımı silkiyorum.

Bu kadar büyütülecek ne var anlamadım. En azından Jake oynuyor. Greg ve ben oğlumuzu faydalı bir oyuncu olarak yetiştirdik, her pozisyona en önemlisiymiş gibi davrandık. Çünkü topun nereye düşeceğini asla bilemezsiniz, her pozisyon en önemli pozisyonudur. Cam'in bir koça *"Bana nerede ihtiyacın olursa orada oynarım koç"* dediğini ilk duyduğumda gururla *şıştığımı* hatırlıyorum. Ama Matt ve Susie, Jake'i hak etmekten uzak bir hak duygusuyla yetiştirdiler.

Baker'larla neredeyse ensest ilişkimiz olmasaydı Jake'in takıma girebileceğinden bile şüpheliyim.

Greg *senin sorunun değil* derdi. Ama Susie gibi bir en iyi arkadaşa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. İnanılmaz derecede dışa dönük ve popüler ve oğlumuzun yaptığı her şeyi yapan aynı yaşta bir oğlu var. Greg çalışıyor ve iş için seyahat ediyor, bu yüzden günlük olaylardan uzak duruyor. Onu çok seviyorum, gerçekten, ama bazen ondan bir dakika bile uzaklaşamıyormuşum gibi geliyor. O her zaman orada, bana unlu mamulleri ve düşünceli jestleriyle ne kadar başarısız olduğumu hatırlatıyor.

Cam hariç.

Susie bir kadeh daha shot siparişi veriyor ve önüme bir bardak dolusu parıltılı sıvı koyuyor. Goldschläger, yanılmıyorsam, ama bu asla unutulacak bir likör değil. Ona bakarken bile midem bulanıyor. Üniversitede Goldschläger içtiğimiz birkaç geceyi hâlâ yarı yarıya hatırlıyorum, o zamanlar en büyük endişemiz ertesi gün ne kadar akşamdan kalma olacağımızdı. En azından Greg o gece eve gelmeyene kadar öyleydi.

O geceyi düşünmemeye çalışıyorum ama sık sık düşüncelerimin arasına giriyor. Bazen hamile kalmamış olsaydım Greg'i beni aldattığı için affedip affetmeyeceğimi merak ediyorum.

Eğer kalsaydım.

"Dostluğa," diyor Susie bardağını uzatarak ve düşünceyi yarıda keserek. Bu hoş bir kesinti.

"Arkadaşlığa."

Kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve benimkini dudaklarıma götürüyorum. Likr ılık ve boğazımdan aşağı kayarken yakıyor. Susie irkilmiyor. İçkisini tutuyor - benden daha iyi olduğu bir başka şey daha. Birkaç kez öksürüyorum ve Chip'in bizim için doldurduğu su bardaklarından biriyle hızlıca içkiyi kovalıyorum. Sanki lde bir vahaya rastlamışım gibi son damlasına kadar içiyorum.

Greg kafamın içinde. "Su i, Gabby."

Sık sık yaptığım gibi, bar taburemde dönüyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, orada birinin olduğunu hissediyorum. *Paranoyaka*. Acaba gerçek olsa paranoya olur muydu?

Çünkü Greg kafamın içinde değil. Arkamızda duruyor ve bana daha fazla su imemi söylüyor. Hem alkolden hem de tavsiyeden yanaklarıma ısı yayılıyor. Beni ocuk gibi hissettiriyor. Ve böylece, oluşmaya başlayan neşeli hava yok oluyor. Aklıma otel odamızda öldürülen fare geliyor.

Susie bir içki daha sipariş ederken, "Biraz gevşe Greg," diyor. "YOLO." Sanki Jersey Shore'da bir dans pistindeymişiz gibi yumruklarını havaya kaldırıyor.

"Bir kaz kadar gevşek," diye yanıtlıyor Greg, sözleri buz gibi ve çenesi gergin olsa da. Garip bir sessizlik oluyor ve ben yerin açılıp beni yutmasını diliyorum.

Ne olduğundan emin değilim ama son zamanlarda üçümüz bir odada yanan bir volkan gibi gerilim yaratmadan duramıyoruz gibi geliyor. Kocam ve en iyi arkadaşım. En iyi arkadaşım ve kocam. Anlamadığım bir aşk-nefret ilişkileri var gibi görünüyor. Aralarında olup bitenlerin ortasında kalmaya dayanamıyorum.

Bir yudum daha emiyorum, sıcaklık vücuduma küçük elektrik şokları gibi yayılıyor.

"Yavaşla," diye uyarıyor Greg.

Ona uyarısını nereye yapması gerektiğini söylemek isterdim ama dilimi ısırđım. Susie'nin önünde olmaz. Bu hafta sonu olmaz.

Onun yerine duvardaki saate bakıyorum, akrep ve yelkovanı kırmızı ışıklarla aydınlatılmış şık siyah bir daire. Akşam 8:03. Zamanın nereye gittiğinden emin değilim. Cam yarınki çift kale ma için zihnini ve bedenini dinlendirmek üzere birazdan yatacak. İçimde tarif edilemez bir

Bebeğimi kollarımda tutmaya, boynuna bir can simidi gibi sarılmaya ihtiyacım var. Sanırım bu, zamanın ya da yaşın silebileceği bir şey değil.

"Ben gidiyor için git söyle İyi geceler. için Cam,"
I karar vermek Yüksek sesle,
Onu görmek için çaresiz. Onlardan uzaklaşmak için çaresiz.

Konuştuğum kişinin Greg mi yoksa Susie mi olduğundan emin değilim ve ikisinin de beni dinlediğinden emin değilim. Bu sefer bensiz bir atış yapıyorlar ve ruh hallerinin gevşediğini hissediyorum.

Kalmalıyım.

Gitmeliyim.

Ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Bar taburesinden kalkıyorum ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Tanrım, Gabby," diyor Greg, düşmemi engellemek için kolumu tutarak. "Zil zurna sarhoşsun. Ne kadar içtin?"

Ona sarhoş olmadığımı söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra oda dönüyor ve belki de haklı olduğunu düşünüyorum. Çok fazla içmiştim. Sadece iki shot içmiştim. Peki neden tek elimle bir şişe Tito's içmişim gibi hissediyorum?

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," demeye başladım. Sonra her şey ortaya çıkıyor, bir alkol şelalesi ve Greg'in ayakkabılarının her yerinde ekstra hidrasyon. Hemen içtiğim için pişman oldum. Buraya geldiğim için pişmanım. Dürüst olmak gerekirse pek çok şeyden pişmanım.

"Ne oluyor, Gabby? Nerede olduğunu unuttun mu? Sana hatırlatayım, oğlunun beyzbol turnuvasındasın. Çocuğumuz burada. Senin neyin var böyle?" Greg beni kolumdan biraz fazla kuvvetle çektiştirdi. Oda şu anda dönüyor ve iki öfkeli kocam beni bardan çıkarmaya çalışıyor. Yerde bir noktaya odaklanmaya çalışıyorum, Greg'in gözlerine bakarsam kafasında dönen öfkeli düşünceleri göreçeğimden korkuyorum.

Son zamanlarda bana öyle bir sıcaklık ve yoğunlukla bakıyor ki, acaba benim içimde dönen düşünceleri görebiliyor mu diye merak ediyorum.

Susie'nin iyi olup olmadığımı soran endişeli sesini duyuyorum ve gözlerim onun yüzünü bir lunapark aynası gibi çarpık buluyor. Sanki sarhoşken bir sirkin orta halkasına düşmüşüm gibi. Ve sonra Chip'le flört etmeye devam ederken mükemmel şekilli kafasının arkasına bakıyorum. Greg bana en iyi arkadaşıma veda etme ve iyi geceler dileme fırsatı vermiyor.

Beni bardan çıkarıp lobiye doğru çekerken ona "Canımı yakıyorsun," diyorum. Bana dönüp bakmıyor bile. Gerçek bir pislik gibi davrandığını düşünüyorum, ama sonra kelimelerimin boğazıma takılmış olabileceğini düşünüyorum.

Yine o tanıdık hissi yaşıyorum, gözlerimi kapatıp bir daha hiç açamayacakmışım gibi geliyor. Ayaklarım ağaç gövdelerine tutturulmuş kül blokları gibi ve bir ayağımı diğerinin önünde hareket ettirmeyi bir şekilde başarsam da, yürümek gerektiği kadar akıcı değil. Zemin ayaklarımın altından kayıyor ve düz ahşap zeminde tökezliyorum.

"Cidden, Gabby. Bu haldeyken gerçekten oğlunu görmeye gidecek miydin? Aklını mı kaçırdın sen?"

Acaba var mı?

O zaman sırrımı biliyor mu diye merak ediyorum.

BİR YIL ÖNCE GABBY'NİN GÜNLÜĞÜ

Greg bunun bardağı taşıran son damla olduğunu söyledi. Belgeler için kendimi hazırladım, neden artık benimle evli kalamayacağına dair bir monolog için. En hafif tabiriyle aramız gergindi. Konuşmamızı tekrar tekrar gözden geçiriyor, farklı bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi ya da yapıp yapamayacağımı merak ediyorum.

"Senin için endişeleniyorum Gabby."

"Endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ettim. "Gerçekten, hiç yoktan büyük bir olay yaratıyorsun."

"Her gün bir şey, Gabby - anahtarların, cüzdanın, telefonun. Şimdi de bu. Son baktığımda bir şef bıçağını kaybetmek hiçbir şey değildi."

"Belki de temizlikçidir?" Ben teklif ettim.

"Bizim hizmetçimiz yok, Gabby." Şakam tutmadı - Greg gülümsemedi.

Sanırım haklı bir noktası vardı.

Portakalı dilimliydum ki yanlış yere koyduğumu fark ettim. Bu bir hafta önceydi. Yokluğunu fark etmeyeceğini ummuştum ama Greg ne zaman bir şey yerinde olmasa fark ediyor. 8,000 feet kare, takip edilmesi gereken çok büyük bir alan, ancak Greg bir şekilde tam zamanlı bir işte çalışırken bunu yapmayı başarıyor. Burada hiçbir şeyden kaçamıyorum. Bıçak için her yere baktım - bulaşık makinesine, lavaboya ve çöp kutusuna. Dışarıdaki çöpe. Dondurucuyu bile kontrol ettim.

Ona doğruyu söylemeliydim - son baktığımda bir şeyi yanlış yere koymak ağır bir suç değildi - ama korktum, bir şekilde sihirli bir şekilde tahta kesme bloğundaki yerine geri kayacağını ve kocam tarafından üçüncü derece cezadan kurtulacağımı umdum.

Ama yakalanmıştım.

Greg bana bir kartvizit uzattığında konuşmanın bittiğini hissettim - Dr. Green, Yönetim Kurulu Sertifikalı Psikiyatrist.

"Gerçekten mi Greg? Bir şeyi yanlış yere koyduğum için mi?"

"Sorun sadece bıçak değil, Gabby. Biriyle konuşman gerekiyor. Bu sürekli unutkanlık, kafa karışıklığı ve yorgunluk - korkarım normal değil." Greg nazik mi davranıyordu emin değilim ama paranoyadan bahsetmedi. Ne centilmen ama.

"Cidden, Greg. Hepsi Henckels'larımızdan birini kaybettim diye mi? O kadar da ciddi bir şey değil. İnternetten yenisini sipariş edebiliriz. Bugünlerde Amazon'dan her şeyi alabiliyorsun. Yarına kadar kesme bloğuna geri dönmüş olur."

"Hadi ama Gabby," dedi. "İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz." "Peki ya gitmek istemiyorsam?"

"Bu bir seçim değil. Önümüzdeki birkaç ay için peşin ödeme yaptım bile."

Yani karar verildi, ama ben gerçekten gitmek istemiyorum. Çünkü konuşmamızdan beri tek düşünebildiğim ölmüş ailem.

Bölüm 9

GREG RIZZO

Bir deliğe girip ölmek ya da karımı içine gömmek istiyorum. Gabby güçlükle ayakta durabiliyor ve onu odamıza götürmek için lüks otelimizin lobisinde neredeyse sürüklemem gerekiyor. Bakış ve fısıltı yağmuruna tutuluyoruz ve yakalı gömleğimin altından enseme doğru yükselen sıcaklığı hissediyorum.

Çok sarhoş ve kendime hamile olduğumu hatırlatıyorum. Kim böyle bir şey yapar ki - içinde büyüyen bir hayat varken balık gibi içmek? Görünüşe göre Gabby yapar. Anlaşılan Gabby'yi sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum.

Karım ne kadar manipülatif?

Ona sorardım ama Gabby'nin ayaklarının ve bacaklarının nasıl çalıştığına -daha doğrusu çalışmadığına- bakılırsa, şu anda ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlayabileceğimden şüpheliyim.

İçimdeki öfkenin yavaş yavaş kaynamaya başladığını hissediyorum. Gabby'nin bunu kendine, bana ve oğlumuza nasıl yapabildiğini anlayamıyorum. Ve sonra kendime bir kez daha karımın sır saklamayı sevdiğini hatırlatıyorum, bu gerçeği daha yeni keşfettim.

Ben oda anahtarını bulmak için cebimi karıştırırken Gabby vücudunu benimkine yaslıyor. Birkaç meşale söndü ve koridor sanki üzerimize kara bir bulut çökmüş gibi karardı.

Sanırım öyle.

Anahtar kartını buluyorum ve manyetik şeride bastırıyorum. Önce tanıdık bir bip sesi geliyor, ardından ışık yeşil renkte yanıp sönüyor ve kolu çevirip kapıyı iterek açıyorum. Yarı yarıya bir fare ya da yerinde olmayan bir şey bulmayı bekliyordum ama halı temiz, oda sıcak ve davetkâr.

Gözlerim hemen komodinin üzerindeki buz kovalasına takılıyor, içinden bir şişe Prosecco çıkıyor, yanında iki şampanya kadehi ve ona yaslanmış el yazısıyla yazılmış bir not - *Foxcroft'un ikramı*. Acaba tüm konuklara bu hoş geldin hediyesi mi veriliyor yoksa fare için yarım yamalak bir özür mü?

Orijinal odamıza hiç giremediğim için karşılaştırma yapabileceğim bir nokta yok.

Karımı dört direkli, kral boy yatağa götürüyorum ve yerleşmesine yardım ediyorum. Spor ayakkabılarının bağlarını çözüyorum, çoraplarını çıkarıyorum ve onu kabarık yorganın altına sokuyorum, tekrar kusma ihtimaline karşı yan yatırıyorum. Ayakkabılarıma bakınca içinde bir şey kaldığından şüpheliyim ama yine de.

Makyajını çıkaracaktım ama muhtemelen günler önce sürdüğü birkaç rimel kalıntısı var. Elimi yüzünde gezdiriyorum ve Gabby küçük bir horlama sesi çıkarıyor. Karım bugünlerde nadiren makyaj yapıyor. Artık beni etkilemeye çalışmadığını anlıyorum. Balayı uzun, çok uzun zaman önce sona erdi.

Bence biraz çaba çok işe yarayacaktır. Ancak ne yazık ki bu, yüzünüze tokat yemeden ya da boşanma kağıtları elinize ulaşmadan bir kadına, eşinize söyleyebileceğiniz bir şey değil.

Tatlım, arada bir biraz maskara kullanabilirsin. Ve hazır başlamışken, belki biraz da fondöten. Susie'ye bak. Her zaman nasıl da şık olduğunu görüyor musun? Biraz daha çabalamaya ne dersin? Belki en iyi arkadaşınla ilgili fanteziler kurmayı bırakırım.

Gabby benimle bir daha hiç konuşmayabilir. Yatağın içinde acınası bir şekilde yatarken, dili açık ağzından dışarı sarkarken ona bakıyorum ve belki de bunun o kadar da kötü bir şey olmayacağını düşünüyorum.

Yine de, şu anki durumu göz önüne alındığında, yarınki çift maça katılacak durumda olmayacağından endişeleniyorum. Bunun Cameron'ın kalbini milyonlarca parçaya böleceğini içten içe biliyorum. Kompozit beyzbol sopalarından biriyle göğsüne de vurabilirim. Oğlumun yarınki maça perişan bir halde çıkmasına izin veremem. Gabby'nin yokluğu dikkatini dağıtır ve Cameron'ın odaklanmasını sağlamalıyız.

Yatağın ayakucunda Gabby'nin çantasını buluyorum, beni kızdırmak için T.J. Maxx'tan indirimli olarak aldığı çakma bir çanta. Ona Fendi, Chanel ve Birkin almıştım ama bunlar dolabında kullanılmadan duruyor, karıma giymesi için para veremeyeceğim tasarımcı elbiselerinin yanında tozlanıyordu.

Bir şişe Advil aramak için markasız çantasının fermuarını açıyorum - iki tonlu siyah ve mavi, taze bir çürük gibi -. İki tane alır ve bir bardak su içerse yarın için yeterince iyi durumda olabilir. Akşamdan kalma olacağına şüphe yok ama umarız ilaç ve su ona yataktan tarlaya gidecek kadar güç verir.

Gabby'nin çantasını tam bir felaket, şu anki durumunun bir mikrokozmosu olarak gördüğümde şaşırmadım. Advil şişesini bulmak için rastgele eşyaları karıştırıyorum. Buralarda bir yerde olmalı. Karımda her şey var - ilaçlar, yara bantları, güneş kremi, plastik çatal bıçak takımı, ne olur ne olmaz - ve ...

Çantasından bir zarf çıkarıp elimde evirip çeviriyorum. Önünde belli belirsiz tanıdık bir el yazısıyla *Gabby* yazıyor ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Zarfı geri koymalı, Advil'i bulmalı ve bu gecelik bu kadar demeliyim. Ama düşününce yapamıyorum.

Mührü çoktan açılmış olan zarfın kapağını açıyorum ve içinden kâğıdı çıkarıyorum. *"Seni tanıdığım için ne kadar şanslı olduğumu söylememe izin ver"* cümlesini tamamladıktan sonra kapının çalgınca vurulmasıyla bölünüyorum. Kapının çalınmasını duymazdan geliyorum ve okumaya devam ediyorum.

*Sen harika bir anne, eş ve arkadaşsın.
Tabii çok fazla sırrınız olduğu gerçeği dışında.
Acaba ailen gerçekte kim olduğunu biliyor mu?
Belki de biri onlara söylemeli. Ben,
ben, ben!
Şöyle diyelim, bu konuyu uzun uzun
düşünüyorum.
Sanırım neler olacağını görmek için beklemeniz
gerekecek. Heyecan!!!
Oğlunuz Cameron'a Startown'da iyi şanslar.
Eminim
Bu hiçbirinizin unutamayacağı bir hafta sonu
olacak.*

Xx

Yatağın kenarından haliya doğru kayıyorum. Ellerimden akan ter, mektubun üzerindeki kelimeleri bulanıklaştırıyor. Parmaklarım kâğıdın etrafına o kadar sıkı sarılmış ki, elimde parçalanmaya başlıyor. İlk başta Susie'den geldiğini düşündüm ama sonra karardı. Sapık karanlığı. Susie'den olamazdı. Gabby onun el yazısını hemen tanırdı. Bara geri döndüm ve aralarında zerre kadar gerginlik hissetmediğime eminim. İsimsiz mektup en yakın arkadaşından gelseydi, bir şeyleri saklamakta usta olan Gabby için bile böyle bir gerilimi saklamanın imkânsız olacağını hayal ediyorum.

Başım dönüyor ve şimdi birkaç Advil kullanması gereken kişi benim. Çantasını karıştırıp hap şişesini aramaya devam ediyorum ve bir peçete paketinin altında bulduğum yarısı boş su şişesinden iki yudum alıp yutuyorum. *Bahse girerim bu hiçbirinizin unutamayacağı bir hafta sonu olacak diye* geçiriyorum aklımdan ve bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyorum. Kulağa tehdit gibi geliyor. Sonra odamızdaki fareyi düşünüyorum ve panik damarlarımda dolaşüyor. Bu bir tehdit.

Neden biri karımı tehdit etsin ki?

Gürültüden düşüncelerimi duyamıyorum. Rahatsız edici bir şekilde aralıksız olmaya başladı. Sanki dışarıda her kim varsa yumruklarıyla odamızın kapısını kırmaya çalışıyor.

Mektubu ve zarfı baygın karımın üzerine atıp aceleyle kapiya koşuyorum. Saat dokuzu geçiyor ve çocuklar yan odalarda uyurken birinin koridorda neden böyle bir heyecan yarattığını anlayamıyorum.

Sonra Susie'yi barda ne kadar sarhoş bıraktığımızı hatırlıyorum ve o olmalı diye düşünüyorum. Keşke kocasını rahatsız etseydi, ama sonra oğlumun onların bitişik odasında olduğunu hatırlıyorum.

Kapıyı açıyorum ve havada asılı duran, tekrar vurmaya hazır bir yumrukla karşılaşıyorum.

"*Matt?* Burada ne işin var?"

Matt tahtaya manyak gibi vurmasını bekleyeceğim son kişidir çünkü çocuklara karşı her zaman düşünceli ve dikkatlidir. Muhtemelen karısını arıyordur. Ona karısını barda bok suratlı bir şekilde bıraktığımızı söyleyecek yüreğim yok.

Teen Mom'ın bir bölümünde oynasaydı oğlu olacak kadar genç bir barmen.

Koridorun aydınlığında Matt'in yüzü yeşil görünüyor. Alnında boncuk boncuk ter biriktiğini fark ediyorum.

"Tanrıya şükür kapıyı açtın." Matt'in nefesi kesilmişti, sesine panik karışmıştı.

"Onu görmedim," diyorum, yarı doğru. Susie'yi görmedim, en azından son bir saattir. Şu anda herhangi bir yerde olabilirdi, gerçi o yerin neresi olabileceğine dair eğitilmiş bir tahminde bulunabilirdim. Otelin barı dokuzda kapandı. Son gördüğümde barmenle yalnızdı, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, göğüslerini barın üzerine koymuştu.

Zavallı Matt. Onun için gerçekten üzülüyorum. Onunla bir dakika bile yer değiştirmek istemezdim. Belki sadece bir dakikalığına.

Matt yerinde kıpırdanıyor, omzumun üzerinden odamıza bakmaya çalışıyor. Susie'nin burada olduğunu mu düşünüyor? Benimle birlikte mi? Vücudumu, yatakta baygın yatan Gabby'yi göremeyeceği şekilde konumlandırıyorum. Karımın şu anki durumuna başka kimsenin tanıklık etmesine ihtiyacım yok.

"Cameron orada seninle mi?"

"*Cameron?*" Tamamen hazırlıksız yakalandım. "Susie'yi aradığını s a n ı y o r d u m . Cameron neden benimle olsun ki? Jake'le birlikte senin odanda uyumuyor mu?"

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Cameron odamızda değil. Yatmadan önce çocukları kontrol etmeye gittim, Jake derin uykundaydı ama Cameron yoktu. Buraya seni görmeye geldiğini umuyordum. O gitti, Greg."

Sanki kalbimi tek bir kelimeyle, tek bir heceyle delmiş gibi.

Gitti.

Matt'i yakasından tutup duvara yapıştırdım. Şoktan nefesi kesildi. Yumruklarım yanıyor ve kendime Matt'in arkadaşımız olduğunu, Cam'in amcası gibi olduğunu hatırlatıyorum. Onu incitecek bir şeyi asla ama asla yapmaz. Daha çok kendine zarar verirdi. Onu elimden bırakıyorum ve onun yerine sıkılı yumruğumu duvara indiriyorum.

"Greg, çok ama çok üzgünüm. Lütfen, onu bulmana yardım edeyim. Resepsiyona gidip kapı kapı dolaşacağız. Çok uzağa gitmiş olamaz."

"Sen daha iyibulmak benim oğlum,"I söyle
aracılığıyla gıcırdadı Dişler. "Eğer ona bir şey olursa,
yemin ederim Matt, ben ..."

Ancak, düşüncenizi yüksek sesle tamamlamanıza gerek yok.

Bölüm 10

GABBY RIZZO

Bugün ikinci kez, rüyasız bir uykudan sarsılarak uyandım. Ancak bu sefer otel odamızın kapısında tartışan Greg ve Matt'in bariton sesleriyle. Gözlerim ışığa alışmakta zorlanıyor ve nerede olduğumu anlamam bir dakika alıyor.

Ve sonra her şey bir yük treni gibi geri gelir - fare, bar, Susie, Greg ...

Yine hasta olacaktım gibi hissediyorum. Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Gözlerim odanın köşesinde duran, kusmuğuma bulanmış Greg'in Altın Gooses'una takılıyor ve irkiliyorum.

Altı yüz dolarlık spor ayakkabılar
mahvoldu. Ne oldu böyle?

Midem çalkalanırken kafamın içinde iki kare dönüp duruyor.

Yatakta doğrulmaya çalışıyorum ama vücudum felç olmuş gibi hissediyorum, kollarım ve bacaklarım ağırlaşıyor. Başımı yastıktan kaldırıyorum ve oda dönüyor. Korkunç bir kazadan ya da yıkıcı bir enfeksiyondan kurtulduğumu sanırsınız. Ya da *gerçekten* iyi bir gece geçirdiğimi.

Hayır. Yukarıdakilerin hiçbiri. İki shot. İki kadeh alkolün etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Dr. Green'in "Bu ilaçları kullanırken alkol almamalısın Gabby" uyarısını düşünüyorum. Belki de haklıydı. Belki de ilaçlarım varken içmemeliydim.

Ama yine de, kendimi en son bu kadar berbat hissettiğimde, gece geç saatlerde içki üstüne içki ve Tanrı bilir başka nelerle beslenen bir intikam aleminden çıkıyordum. Greg'in beni aldattığı gecenin ertesiydi ve aramızdaki her şeyin bittiğinden emindim. Yani, beni aldatan biriyle nasıl kalabilirdim ki? Ona güvenebilir miydim? Onu nasıl affedebilirdim? Bunların hiçbirini yapmamın imkânı yoktu.

Skoru eşitledim.

Sakin ol, sakın ol.

Yapmam gereken buydu.

Ama hayır, bir ton tekila içmekten başka bir şey yapmadım ve ertesi gün bunun bedelini ödedim. Kendimi daha da kötü hissettim.

Sabah bodrum katındaki dairemizin kapısından içeri girdiğinde, başka bir kadının teri ve ucuz parfüm karışımıyla sıırsıklam olmuştı.

Sadece şu an hissettiğimden daha kötü değil.

O gece ne kadar içtiğimi ve bu akşamla ne kadar tezat oluşturduğunu düşünüyorum. İki cılız shot olduğu gerçeğine geri dönüyorum. En fazla seksen mililitre alkol. İlaç olsun ya da olmasın, kendimi bir Mack Kamyonu tarafından biçilmiş gibi hissetmemi gerektirecek kadar içmemiştim.

Bunun iki anlama geldiğini fark ettim: ya bende ciddi, ama *ciddi* bir sorun var ya da biri içkime bir şey katmış olmalı. Birkaç dakika içinde sıfırdan zil zurna sarhoş olmanın başka mantıklı bir açıklaması yok. En azından, şu anki durumumda hiçbir aklıma gelmiyor.

Dr. Green fiziksel olarak hiçbir sorunum olmadığına dair beni temin etti. Dosyamdaki tıbbi kayıtlarıma erişimi var. Eminim onları düzenli olarak kontrol ediyordur. Eğer ona inanacaksam, bu geceyle ilgili teorim ikincisi olmalı. Birisi içkime ilaç kattı.

Ama kim içkime ilaç katar ki?

Chuckie mi? Yoksa Chippy miydi? Doğru, Chip. Barmenin adı Chip'ti. Barmenin beni bayıltmak için ne gibi bir sebebi olabilir? Belli ki Susie'nin pişman olacağı korkunç bir karar vermesini engellemek için orada değildim. Daha kesin bir şey olmasının tek yolu, "hashtag kesin şey" yazan bir tabela tutuyor olmasıydı.

Beni uyuşturmak Susie'yi en iyi arkadaşıyla ilgilenmek için bardaki yerini terk etmeye zorlayacaktı. Chip neden kendi oyunbozanı olsun ki? Cevap, yapmazdı. Bu o değildi.

Bar boştu, barmen ve misafirleri bir yana. Bunu göz önünde bulundurursak, geriye kim kalıyor? Kocam ve en iyi arkadaşımın oluşun kısa bir şüpheli listesi.

Büyük bir turnuvadan önceki gece tutarsız olmamı istemeleri için iyi bir neden düşünemiyorum. Ya da ben yapabilir miyim? Otel lobisinde Susie'nin ağzını Greg'in kulağına dayadığını, elini Greg'in omzuna attığını, manikürlü parmaklarını Greg'in taşına dayadığını hayal ediyorum.

sert göğüs kasları. Belki de başından beri oradaki işaretleri görmezden gelmeyi seçtim. Kocam ve en iyi arkadaşımın bir ilişkisi mi var?

Hayatımdaki en yakın iki insanın birbirleriyle bana ihanet ettiği düşüncesiyle karnımın derinliklerinde bir ateş tutuşuyor. Buna cesaret edemezler.

Yaparlar mıydı?

Dr. Green kulağıma, "*Felaket tellallığını bırak Gabby*" diye cıvıldıyor. Uzun, derin bir nefes alıyorum ve sıfırlanmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Asla yardımcı olmuyor. Çünkü benim yaptığım şey bu. En kötü durum senaryolarını canlandırıyorum ve gerçek zamanlı hikayeler olduklarına ikna olana kadar tekrar tekrar oynatıyorum. Kendime yalanlar söyler ve onları gerçeğe dönüştürürüm. Son seansımızda Dr. Green, canlı hayal gücümle çok satan bir romancı veya oyun yazarı olabileceğim konusunda şaka yaptı.

Ama bunu hayal etmiyorum. Greg ve Matt kesinlikle kadrajda, tartışıyorlar. Umarım komşu değiş tokuşundan başka bir şeydir, göğsüme ulaşıp kalbimi göğüs kafesimden çıkarmayacak bir şeydir.

Nefesimi kesiyorum ve konuşmalarını anlamak için kulaklarımı zorluyorum.

Matt'in Greg'e, "Dinle dostum, Cam için en az senin kadar endişelendiğimi biliyorsun," dediğini duyuyorum.

Cam mi? Neden Cam hakkında tartışıyorlar? Cam için mi *endişeleniyorlar*? Gergin bir konuşmanın ortasında oğlumun adını duymak vücuduma insanüstü bir güç, beni ayağa kaldıran bir enerji şoku gönderiyor. Anelik içgüdüğü bana Matt ve Greg'in bir boks maçı için zil çalmak üzereymiş gibi görünmelerinin ekşi üzümlerden daha fazlası olduğunu söylüyor.

Bir sorun var.

Yataktan kapıya doğru çabalıyorum, hareketlerim en iyi koşullarda bile mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha hızlı, ki bunlar değil. Her hareketimde başım zonkluyor ve içim yine bana ihanet etmekle tehdit ediyor. Artık kendimi hasta olacakmışım gibi hissettiren alkol değil. Matt ve Greg'in oğlum hakkında tartıştıklarını duymamıştım. Oğullarımız söz konusu olduğunda aralarında bir gerginlik olduğunu inkâr etmeyeceğim ama bu daha önce hiç yüksek sesle dile getirilmemişti.

Ama Ėimdi Greg, sözlerini kesmeseydim Matt'i öldürecekmiğ gibi görünüyor. Elleri yumruk olmuğtu ve her zamankinden daha ağır nefes alıyordu. Sanki içindeki öfkeyi bastırmak için bütün gücünü ve iradesini kullanıyor.

"Peki ya Cam?" Destek almak için kapının pervazına yaslanarak nefes nefese idare ediyorum. "Kendini iyi hissetmiyor mu? Matt, burada ne işin var?"

Matt sanki sorumun cevabını yerde bulacakmış gibi sessizce ayakkabılarına bakıyor. Kocama dönüyorum ama Greg de bakışlarıma karşılık vermiyor. Gözlerim kan kırmızısı halıya kayıyor.

Neden bana bakmıyorlar?

Paniklemeye başlıyorum. Greg'in yüzüne bakıyorum, elini kalın, kumral saçlarında gezdirirken onu yakından izliyorum. Şakağındaki damar zonklıyor. Göğüs kafesime doğru fanatikçe çarpan kalbime değil, onun ritmine odaklanmaya çalışıyorum.

Sonra bakışlarım oğlum hakkında benim bilmediğim bir şey bilen iki adam arasında gidip geliyor. Biri bana hemen cevap verse iyi olur.

"Matt? Greg? Lütfen, biriniz bir şey söyleyebilir mi?"

"Oğlumuzu kaybetti."

"Affedersiniz? Ne demek oğlumuzu kaybetti?"

Matt daha dik durarak, "Onu kaybetmedim," diye düzeltiyor. Arkadaşımız ve komşumuz hakkında her zaman hayranlık duyduğum bir şey var: Greg'e karşı dik durmaktan korkmuyor. Kocamın karşısına dikilecek kadar cüretkâr pek az insan vardır. Matt, bu dünyada Greg'i yatıştırmak için kendi pozisyonunu eğip bükmeyen az sayıdaki insandan biri, ancak bu genellikle dostça bir şaka şeklinde oluyor.

Bu konuşmanın hiçbir yanı dostça gelmiyor.

Greg'in tırnaklarını avucuna geçirmesini izliyorum, kalbim her geçen saniye daha hızlı atıyor.

"Uyumadan önce çocukları kontrol etmeye gittim ve Cam orada değildi."

"Ne demek orada değildi? O neredeydi? Neredeydi? O mu?"

"Sorun da bu Gabby. Cam'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bana bir yere gideceğini söylemedi. Öylece ortadan kayboldu. Jake de mışıl mışıl uyuyor."

Bu hiç mantıklı değil, sadece akşamdan kalma olduğum için değil.

Daha fazla duymama gerek yok. Asansöre doğru son sürat ilerlemeye başladım bile. Oğlum ortadan kaybolmadı. Matt onları kontrol ettiğinde yatağından kaybolmuş olmasının bütün nedenlerini düşünđüm.

Buz makinesine gitti.

Koçlarıyla konuşmaya gitti.

Lanet olası banyodaydı.

Çocuklar otel odalarından öylece kaybolmazlar.

Asansörü çağırarak için çılgınca düğmeye basarken, aldığım tehditkâr, isimsiz notları düşünüyorum. Fareyi düşünüyorum. Bu takımındaki her bir çocuğun ailesinin, oğullarının Cam kadar yetenekli olmasını nasıl dilediğini düşünüyorum. Bu turnuvaya neyin bağlı olduğunu düşünüyorum.

Ve sonra düşünüyorum, eğer birileri onların gitmesini istiyorsa, belki de kayboldu.

Bölüm 11

GREG RIZZO

Gabby'yi koridorda takip ediyorum ve durdurmak için elimi asansör boşluğuna sokmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Geri çekiliyorum ve kapı karım içerideyken sıkışarak kapanıyor, neredeyse parmaklarım kopuyor. Orada çaresizce durup çerçevenin üzerindeki ışıkların acı verici bir şekilde yavaşça yükselmesini izliyorum.

Gabby'nin nereye gittiğini bildiğimden eminim.

Koç Bob'un odası otelin beşinci katında. Gabby'nin Cam'in orada olup olmadığını kontrol edeceğini düşünüyorum. Akıllıca bir hareket. Cam kesinlikle koçunu idolleştiriyor. Oğluma *"Sopanı sık, eldivenini kirlet, atışlarını takip et"* diyebilirim ve beni tamamen göz ardı eder, ama Koç Bob bunu söylerse, müjde gibi olur. Sanırım oğlum benim hayatım boyunca beyzbolla yatıp kalktığımı unutuyor.

Kendime bir umut ışığı veriyorum.

Cam kendi isteğiyle ayrıldıysa, tabii ki Koç Bob'u görmeye gidecekti. Onu orada bulacağımıza, azarlayacağımıza ve bir gün tek başına ailesinin ödünü nasıl kopardığını gülerek anlatacağımıza eminim.

Bunların hepsi aptalca bir hata. Öyle olmalı.

Diğer ebeveynler böyle bir durumda çocuklarının iyi bir şey yapmadığından endişe edebilirler. Bu benim aklımdaki son şey. Oğlum aptalca bir şey yapmayacağını çok iyi biliyor. Beyzbola her şeyi kaybetme riskini göze alamayacak kadar çok önem veriyor. Ne kadar gizlemeye çalışsam da bana ne olduğunu biliyor. Beni en çok endişelendiren de bu.

İçim aciliyetle sıkışıyor. Önemli olan tek şey oğlumuzu sağ salim bulmak, onu yatağına yatırmak ve yarınki büyük başlangıcına hazır hale getirmek.

Asansör, tembel bir tembel dolaşmaktan daha yavaş. Burada daha fazla bekleyemem. Gözlerim merdiven boşluğunu buluyor ve koşarak kapıyı açıyorum. Her seferinde iki adım atarak, beşinci kata ulaşana kadar kat kat tırmanıyorum. Oraya vardığımda

kendimi çıkışa doğru ittim ve koridordan odasına doğru yola çıktım.

Yıllardır kale çaldığım halde hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Köşeyi döndüğümde, Gabby ve Koç Bob'un koridorda durduğunu görüyorum, odasının kapısı arkalarından kapalı.

"O burada mı?" Kelimeler dökülürken hafifçe nefes nefese kalıyorum. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, sadece efordan değil. Katıksız panik, bir barajdan taşan su gibi damarlarımda dolaşıyor. Kendimi zor zaptediyorum ama tamamen kaybedersem Gabby'yi uçurumun kenarına itme riskim olduğunu da biliyorum. Rizzo Kıyamet Günü saatinde gece yarısına bir dakika var.

"Keşke burada olsaydı. Ne yazık ki onu görmedim." Koç Bob parlak kel kafasını sallıyor ve midem bir roller coaster dalışı yapıyor. Koç Bob'un Cam'i görmemesinin alternatifi, başka birinin onu görmesi, ona sahip olması.

"Size aşırı gergin göründü mü? Onu bulmamıza yardımcı olabilecek bir şeyden bahsetti mi? Cam'i bilirsin Bob, o iyi bir çocuktur. Kimseye nereye gittiğini söylemeden ortadan kaybolmak gibi bir şey yapmaz."

Gabby'nin onun cevabını beklerken bir tırnak etini çiğnemesini izliyorum. Şimdiye kadar tırnaklarının parmak uçlarına kadar kemirildiğini fark etmemiştim.

Koç Bob günlerden kalma kirli sakallarıyla dolu çenesini kaşıyor. "Kesinlikle haklısın, Gabby. Cam saha içinde ve dışında en iyisidir. Ama dürüst olmak gerekirse, yarın için gerçekten heyecanlı görünüyordu. Maça girerkenki stratejimiz hakkında konuştuk. Kendini rahat hissettiğini ve atmaya hazır olduğunu söyledi. Ona bu gece iyi dinlenmesini söyledim ve o da dinleneceğine söz verdi."

Oğlum mükemmel değil ama Cam her zaman, ama *her zaman* koçunu dinler. Bob onun için bir tanrı gibidir. Bu alabileceğimiz en kötü haber. Ama değil tabii ki. Koçunun emirlerine asla karşı gelmeyeceğini bilmek bize ona ne olduğu hakkında hiçbir şey söylemiyor, sadece buradan yalnız ayrılmadığını söylüyor. Biri onu kaçırdı. Zihnimde en kötü senaryoların yaşadığı karanlık yerlere gitmemek için çok çabalıyorum ama bu kolay değil.

Gabby bana döndü. "Oğlumuz nerede, Greg?"

Hiçbir fikrim olmadığını itiraf edecek kadar yürekli değilim.

Bunun yerine ona "Ayrılmalıyız," diyorum, bunu birden fazla anlamda söylemiş olabileceğimin farkındayım. Çünkü Cam olmadan Gabby'yle bizi bir arada tutan şey neydi? "Sen gidip odalarını kontrol et. Ben diğer ebeveynleri kontrol edeceğim. Koç Bob, seni görmeye gelme ihtimaline karşı burada kalabilir misin?"

Sanırım *buna gerek kalmayacak*. Cam şimdiye kadar ait olduğu yere, yatağına dönmüş olmalı.

"Tabii ki yaparım Greg. Neye ihtiyacın olursa. Uykum hafiftir. Odaya gelirse onu duyarım. Sen onu bulana kadar rahatlayabileceğimi sanmıyorum. Bu hayal bile edilemez. Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Koç Bob bir aslan gibi esniyor ve kollarını başının üzerinde geriyor. "Eminim onu odaya döndüğünde baygın halde bulacaksın. Tüm çocuklar arasında o dinlenmesi gerektiğini biliyor, özellikle de sabah sekiz kurasını çektiğimizden beri."

Bileğimdeki Rolex'e bakıyorum. Saat 10.00. Aklımdan bir PSA geçiyor - saat 10; çocuklarınızın nerede olduğunu biliyor musunuz? Bilmiyor olmamız acımasız bir şaka gibi geliyor.

Oğlumuz nerede?

Koç Bob'a Cam'i bulur bulmaz ona haber vereceğimize söz veriyoruz ve sonra koridordan asansöre doğru bir kasırga gibi ilerliyoruz.

Beklerken Gabby parmaklarını benimkilere geçiriyor. Avuçları terli. Gözleri erimiş çikolata parçacıkları gibi bakıyor. Elini sıkıyorum. "Eminim odalarına dönmüştür ve bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma," diyorum, ama bunu içtenlikle söylediğimden emin değilim.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. O orada olmazsa ne yapacağımızı düşünmeye başladım bile. Beş katlı, yüz odalı otelde kapı kapı dolaşmak mı? Polisi mi arayalım? Dört yıldızlı lüks bir tatil köyünde kalıyor olabiliriz ama aynı zamanda kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeyiz. En yakın polis karakolu ve hastane kırk beş dakika uzaklıkta. On mil yarıçapında birkaç motel ve han daha var, ama bunun dışında hiçbir şey yok.

tarlalar ve affetmeyen, dolambaçlı köy yolları, karanlıkta gezinmek neredeyse imkansız.

Gabby'yi ikinci katta bırakıp lobiye inerken gözümün önüne ıssız bir toprak yolda yaralı bir Cameron görüntüsü geliyor. Gözlerimi şiddetle kırıştırıyorum çünkü hayır, bu olamaz.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Onu bulduğunda beni ara, tamam mı?"

Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum ama gerginliğimi ben bile duyabiliyorum. Kolay kolay sarsılmam ama tek çocuğumu kaybetme ihtimaliyle hiç bu kadar yüz yüze gelmemiştim. Hayatının ilk yılı hariç, o her zaman çok kolaydı. Sanırım bir şeylerin olması gerekiyordu.

Asansörün kapıları açıldığında lobiye doğru ilerliyorum. Saat onu geçiyor ve ışıklar sönük, geniş alan ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş, tüylerim diken diken oluyor. Resepsiyona yaklaşırken ayakkabılarım boş lobide yankılanıyor.

Gecenin bu saatinde burası hayalet bir kasaba, bu yüzden resepsiyonda yardıma hazır kimse yok. Hiçbir yerin ortasındayız dediğimde, hiçbir yerin ortasındayız demek istiyorum. Bir sonraki en yakın konaklama yeri en az altı, yedi mil uzakta. Bir tane mahalle bakkalı var ama Krogers, Aldis ya da başka bir büyük market zinciri yok. Yol boyunca bir motorcu barının yanından geçtik ama sanırım o bile kapanmıştır. Saat dokuzu vurduğunda her şeyin kapandığı ve at arabalarının balkabağına dönüştüğü bu tatil beldesindeyiz. Gidecek hiçbir yer yok.

Yardım istemek için zili çaldım. Perdeli kapının arkasında bir kıpırdanma oluyor ve siyah takım elbiseli adam çıkıyor. Duruşunda daha önce fark etmediğim ve ne olduğunu çıkaramadığım tuhaf bir tanıdıklık var.

"Efendim?"

"Daha önce tanıştık mı?" Birden onu bir yerden tanıdığımı ikna olarak soruyorum.

"Sadece bu öğleden sonra, efendim."

Günün stresi bana bir şeyler hayal ettiriyor sanırım. Gerçi kendime bunu söylemek de ya hissimi azaltmıyor.

Yeniden odaklanıyorum. "Startown turnuvası için burada kalan herkesin oda numaralarına ihtiyacım var."

Müdür kaşlarını çattı ve başını bana doğru salladı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz efendim. Oda listemiz gizlidir."

"Bak Tomas," diyorum, isim etiketini okuyarak. "Gizlilik, anonimlik gibi şeyleri anlıyorum ama benim oğlum kayıp. Onu gören olup olmadığını öğrenmek için diğer ailelerle görüşmem gerekiyor."

"Kayıp mı?" Kaşları birbirine doğru eğiliyor ve sanki dünyanın düz olmadığını yeni öğrenmiş gibi kafası tamamen karışmış görünüyor.

"Bakın, uyuyor olması gerekiyordu ve yatağında değil, ve onu hiçbir yerde bulamıyoruz. Polislerin mekanı basmasıyla büyük bir olay çıkmasını istemiyorsan, bana oda numaralarını vermeni öneririm. HEMEN. Nasıl olsa onları polise teslim etmek zorunda kalacaksın. Bu olay ve odamızdaki -kimseye söylemediğimiz- fare yüzünden birkaç yıldız kaybedebileceğinizi düşünüyorum."

Tomas'ın dudakları gergin bir çizgi halinde kıvrılıyor ve gür siyah kaşları yine birbirine dolanıyor. Bana tehdidimi nereye saplayabileceğimi söyleyeceğini sanıyorum, ama beni şaşırtarak masanın arkasından bir defter çıkarıyor. Defteri açıyor ve parmaklarını çizgili sayfalarda gezdiriyor.

"Buyurun," diyor, konuk listesini göstererek. "Umarım bu oğlunuzu bulmanıza yardımcı olur. Sizin için yapabileceğim başka bir şey olursa lütfen bana bildirin."

Lanet olası kameralara yatırım yap.

Tüm isimleri ve oda numaralarını hızlıca not edip asansöre koşuyorum. Önce Matt'in odasına uğrayıp bir şey duyup duymadığına bakacağım. Eğer duymadıysa, Gabby ve ben listeyi paylaşabiliriz. Matt'in bundan sonra Jake'i yalnız bırakmak için acele etmeyeceğinden eminim ve Cam geri dönerse birinin orada olması gerekiyor.

Ne zaman?

Cam geri döndüğünde.

Bölüm 12

GABBY RIZZO

Matt'in kapısına vurmak için yumruğumu kaldırıyorum ama ben tahtaya dokunamadan kapı açılıyor. Birini mi bekliyordu? Bir yere mi koşturuyordu?

"Onu buldun mu?" diye soruyor, ben de aynı şeyi sormak için ağzımı açtığımda.

Kalbim ayak bileklerime kadar batıyor çünkü *hayır*, onu bulamadım ve odaya dönmediği çok açık.

"Burada olmasını umuyordum. Bir şey duydun mu Matt?"

"Tek kelime etme. Çok üzgünüm Gabby. Kendimi çok kötü hissediyorum, sanki hepsi benim suçummuş gibi." Bariz olanı söylemiyorum. Oğullarımıza göz kulak olmaktan sorumluydu; şimdi onlardan biri gitti. Benim oğlum gitti. Onun değil, *benim oğlum*. Böyle bir şeyin benim gözetimimde asla gerçekleşmeyeceğini düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Jake'le konuşmam gerek," diyorum, odasına girmek için Matt'i geçmeye çalışarak. Vücuduyla beni engelliyor. Matt, Greg kadar yontulmuş değil ama en az bir metre boyunda ve beni durduracak kadar ağır. Ama kapıyı arkasından kapatmak için hamle yaptığında, kapanmasını engellemek için ayağımı açık bacaklarının arasına sıkıştırıyorum.

"Neden odana girmeme izin vermiyorsun Matt? Orada bir şey mi saklıyorsun? *Birini mi?*" Arkasına bakmak için başımı çeviriyorum ama sanki ayna oyunu oynuyormuşuz gibi benimle birlikte hareket ediyor.

Sonunda başını sallayarak açmazımızı sonlandırdı. Odanın içine bakabilmem için kenara çekiliyor. Hemen Cameron'ın boş yatağını görüyorum ve neredeyse yere yığılıyorum. Titrek ayaklarımla odaya doğru ilerliyorum. Banyoları ve dolapları kontrol ediyorum. Dizlerimin üzerine çöküp yatakların altını kontrol ediyorum. Cam'in odada olmadığından emin olunca tökezleyerek koridora çıkıyorum.

"Gördün mü, senden hiçbir şey saklamıyorum Gabby. Jake derin uykuda ve hiçbir şey bilmiyor. Çoktan uyandım ve ona sordum. Taş kesildi. Tekrar uyuyabilmesi için ona iki melatonin vermek zorunda kaldım ve senin oraya gidip onu uyandırmana izin veremem.

Yukarı. Cameron ona hiçbir şey söylemedi. Jake hiçbir şey duymadı. Bunu söylediğim için üzgünüm ama sanırım polisle temasa geçme zamanınız geldi."

"Polis mi? Gerçekten birinin onu kaçırdığını düşünmüyorsun, değil mi?" Böyle bir ihtimali hiç düşünmemiştim ama dakikalar ilerledikçe Cam'in yokluğunun gerçekliği kafama dank etmeye başladı. Ya biri onu kaçırdıysa? On üç yaşındaki oğlumdan ne istiyor olabilirler?

Kendi sorularıma cevap vermeye dayanamıyorum.

"Hayır, yani, belki. Tanrım, bilmiyorum. Hemen yan taraftaydım, Gabby. Jake ondan bir adım bile uzakta değildi. Hiçbir şey duymadık. Yatakta olmadığında tamamen şok olmuştum. Hayatım boyunca nerede olabileceğini hayal edemiyorum."

Ben de yapamam. Kendime bilmemenin bilmekten daha kötü olması gerektiğini söylüyorum. Gerçek, zihnimin canlandırdığından daha korkunç olamaz.

Gözyaşları bir kez akmaya başladı mı, bir daha durmuyor. Bunlar hayal kırıklığı, panik ve kayıp gözyaşları - oğlum kaybolmadan çok önce oluşmuş gözyaşları. Matt beni kendine çekiyor ve kalbimin sıkışmasına ve midemdeki çalkantıya rağmen bedenimin hafifçe gevşemesine izin veriyorum. Beni rahatlatmaya çalışıyor ama ben kendimi rahatlamış hissetmiyorum.

"Özür dilerim, bir şeyi mi bölüyorum? Burada ne haltlar dönüyor?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Greg'in yaklaştığını duymuyorum, ama sonra bana saldıran düşüncelerin gürültüsünden hiçbir şey duyamıyorum. *Ya biri oğlumuzu kaçırdıysa? Ya tehlikedeyse? Yaralanmışsa? Ya öldüyse?*

Matt'ten uzaklaşarak, "O burada değil," diyorum.

"Ve senin ellerin karımın üzerinde, çünkü?"

"Sadece onu teselli ediyordum, Greg." Matt zarar vermek istemediklerini göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı. Greg bazen hepimizin en iyi arkadaş olduğumuzu unutuyor. Matt benim için bir kardeş, Cam için de bir amca gibi. Bu gezegende ilişkiye gireceğim son kişi o olurdu.

Yanaklarımda sıcaklık yükseliyor ve vücuduma bir suçluluk duygusu yayılıyor. Buradan hemen çıkmam gerekiyor. Cep telefonumu bulmak için cebime bakıyorum ve onu odada unuttuğumu fark ediyorum.

"Ben odamızı kontrol edeceğim," diyerek onlardan uzaklaşıyorum. "Belki Cam bizi aramak için oraya gitmiştir," diye sonradan aklıma gelen bir düşünceyi omzumun üzerinden atıyorum.

Greg kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş. Pazularını ve ön kollarını kaplayan damarlar kabarıyor.

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır," diyorum, biraz fazla zorlayarak. Ses tonumu yumuşatıyorum. "Bir arkadaşını görmeye gitmiş olma ihtimaline karşı neden diğer odaları kontrol etmiyorsun? On beş dakika sonra lobide buluşalım, tamam mı?"

Greg geniş omuzlarını silkmeden önce bu konuyu düşünmüş gibi görünüyor. "Peki. Tamam."

Odamıza yeterince çabuk dönemiyorum. Mesajlarımı kontrol etmeliyim. Son birkaç gündür görmezden geldiğim tüm mesajları düşünüyorum.

Odamıza girip yatağa doğru ilerliyorum. Çantam açık, içindekiler beyaz yorganın üzerine yayılmış. Yalnız olduğumdan emin olmak için başımı çeviriyorum. Yine *biri odamıza mı girdi? Yoksa Greg çantamı mı yağmaladı?* Her iki senaryo da beni dehşete düşürüyor. Yatağın üzerinde bir zarf var - ilk odamızdaki şifonyerden aldığım ve fareyi görmeden önce çantama tikiştirdiğim zarf.

Okudum ve tüylerim diken diken oldu. Birisi sırrımı biliyor. Birisi beni ve ailemi tehdit ediyor. Biri oğlumu kaçırdı.

Molozların arasında telefonumu buldum. Susie'den yaklaşık bir saat önce gelen tutarsız bir mesaj var. Onu arıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Muhtemelen sarhoş olup sızmıştır.

Yedi tane daha metin var. *Ondan.*

En kötü korkularım doğrulandı.

Konuşmamız gerek

Gabby. Beni hâlâ

sevdiğini biliyorum.

Birlikte olmamız gerekiyordu.

Bunu halledebileceğimizi biliyorum.

*Carla'ya gerçeği söylemeye
hazırım. Benden ayrılmıyorsun.
Ya Greg'e söylersin ya da ben
söylerim.*

Yapmazdı.

Yoksa *yapar
mıydı?*

Tüm mesajlara ek olarak, son bir saat içinde Steven Miller'dan beş cevapsız arama aldım. Acaba Cameron hakkında bir şeyler duydu mu? Bu kesinlikle onunla konuşmamı sağlamanın bir yolu. Diğer de Greg'e söylemekle tehdit etmesi.

Numarasını çeviriyorum.

"Gabby? Tanrı'ya şükür sensin."

"Ne yapıyorsun Steven? Beni bu şekilde arayamayacağını biliyorsun."

"Seninle konuşmak zorundaydım. Bu çok önemli."

"Dikkatimi çektiniz. Ne oldu? Cameron hakkında bir şey mi duydun?"

"Bu şekilde değil," diyor. "Seni görmem gerek. Mesajımı okudun mu? Carla turnuvaya gelmedi. Odama gelebilirsin."

"Ciddi misin Steven? En iyi arkadaşım burada. Kocam. Oğlum. Bütün takım burada. Biri beni otel odana girerken görürse nasıl görünür?"

"Biliyorum, ama inan bana, bu önemli. Bu kadar çok aradığım için özür dilerim ama mesajlarıma cevap vermedin ve ben de senin için endişelenmeye başlamıştım. Greg'in bizi öğrendiğini ve sana zarar verecek bir şey yaptığını düşündüm. Biri sana zarar verse ne yapardım bilmiyorum Gabby."

"Kimse bizi öğrenmedi, Steven. Kimse bana zarar vermedi. Biz diye bir şey yok. İlişkimizi bitirdiğimde ciddiydim. Artık bunu yapamam. Oğlum kayıp."

Kapının dışında bir ses duyuyorum ve konuşmayı bitirmek, Steven'in numarasını arama kaydımdan silmek için çabalıyorum. Ne yapacağımı biliyorum. Bu benim için ikinci doğa haline geldi.

"Gitmem gerek," diye fısıldıyorum. "Lütfen, beni yalnız bırak. Sana her şeyin bittiğini söyledim."

"Ne zaman biteceğine sen karar veremezsin..." Bitirme düğmesine bastım ve hat kapandı.

Ellerim titriyor ve oda birden sauna gibi oldu. Kapı açılırken eşofmanımı çıkarıp alnımdaki teri siliyorum.

Kocamın gözlerinde sanki bir hayalet görmüş gibi perili bir bakış var.

Sormama gerek yok.

Cameron'ı bulamadı.

ALTI AY ÖNCE GABBY'NİN GÜNLÜĞÜ

Beyzbol antrenmanında kendi kendime takılıyorum.

Bazı günler kapalı tesisin penceresinden Cam'i izliyorum. Çoğu gün arabada kitap okuyorum. Aracımda çok fazla zaman geçiriyorum. Diğer annelerden hiçbiri antrenmana gelmiyor - sadece babalar. Susie'ye arada bir bana eşlik etmesi için yalvarıyorum ama o bu sorumluluğu Matt'e devretmeyi tercih ediyor. Futures her Salı ve Perşembe 6.30'da antrenman yapıyor - Susie'nin Zumba dersiyle aynı saatte. Susie Zumba dersini kaçırmayı hayal bile edemez.

Tıpkı Greg'den Cam'i antrenmana götürerek yardım etmesi için arada bir eve erken gelmesini istemeyi aklımdan bile geçirmeyeceğim gibi.

En azından geçen sezon Colton Miller'ın babası yolcu tarafındaki camıma vurana kadar böyleydi. Cama çarpan tıkırtı beni sıçrattı ve okumakta olduğum kitap elimden arka koltuğa uçtu. Grinin Elli Tonu. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce yumuşak kapağa kaydı. Dışarıdan gelen serin havanın yanaklarımda yükselen rengi yumuşatacağını umarak camı indirdim.

"Arkadaş ister misin?" diye sordu bedenini pencereden içeri uzatırken.

"Um . . ."

"Steven." Elini uzattı. "Steven Miller. Oğlum Colton takıma yeni katıldı ve henüz başka bir ebeveynle tanışmadım."

"Elbette," dedim, kabalık etmek istemeyerek - aynı anda hem şaşırmış hem de eşlik ettiği için minnettar olmuştum. Elimi onun elinin içine soktum. "Gabby Rizzo."

Dışarıda, yaklaşmakta olan bir fırtınanın habercisi olan serin bir sis oluşuyordu.

Arabanın kapılarını açtım ve Steven içeri girdi.

"Ürkütücü görünmek istemem ama" dedi yüzünü bana dönerek. "Ama seni izliyordum."

Sinirli bir şekilde güldüm ve ona şüpheyile baktım.

"Bunun kulağa ürkütücü gelmekten başka ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Üzgün görünüyorsun," diye devam etti. "Yalnız."

Haklıydı tabii ki. Üzgündüm. Yalnızdım. Ama bunu ona söyleyemezdim. Bunu kimseye söyleyemezdim. Neredeyse her şeyi anlattığım Susie'ye bile.

"Peki ya sen?" Konuyu değiştirmek için çaresizce sordum.

"Üzgün ve yalnız mıyım? Hepimiz öyle değil miyiz?"

Bu konuşma ve ardından gelen düzinelerce konuşma için kendimi suçlu hissediyordum ama Steven'la konuşmayı kocamla konuşmaktan daha kolay buluyordum. Salı ve Perşembe günleri kısa sürede haftanın en sevdiğim günleri haline geldi.

Steven taze bir nefes gibiydi. Bağışlayıcı, çekici ve inanılmaz derecede yakışıklıydı ve beni gördüğünde yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlanıyordu. Bana evde kalan bir anne ve eşten daha fazlası olarak bakıyordu.

Kocam bana böyle bakardı.

Sanki geçtiğimiz on yıl boyunca uyurgezerlik yapmışım da aniden uyanmışım gibi. Steven öldüğünü bile fark etmediğim bir parçamı hayata döndürdü.

Aramızdaki manyetik çekimle savaşmaya çalıştım. Ama bir akşam, dışarıda gökyüzü kararırken ve biz arabada otururken, ısıtılmalı koltukların sıcaklığı bedenlerimize yayılırken, Steven sordu, "Bir süreliğine buradan gitmek ister misin? Antrenman bitmek üzereyken geri gelir misin?"

"Elbette," dedim. "Sokağın aşağısında bir lokanta var. Oraya gidebiliriz."

"Aklımda başka bir şey var ve sanırım senin de var." Elini benimkinin üzerine koydu ve tüylerim diken diken oldu.

O haklıydı. Haklıydım.

Bölüm 13

GREG RIZZO

Hamilelik testini bir an için unutmuştum ama Gabby'yi Matt'in kollarında bir hediye gibi sarılmış halde bulmak içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Acaba onun mu? Çünkü benim değil. Bu doğru, karımın taşıdığı bebek yüzde yüz kesinlikle benim değil.

Bu ilişkide sırları olan tek kişi Gabby değildir.

O bunu bilmiyor ama Cam doğduktan birkaç hafta sonra vazektomi yaptırdım. Oğlumuzun gelişiyile ilişkimizin nasıl değiştiğini gördüm ve buna dayanamadım. Beni yanlış anlamayın, Cam'i seviyordum ama eşimin evreninin merkezi olmayı da seviyordum. Oğlumuz dünyaya geldiği andan itibaren o günler sona erdi.

İlk etapta çocuk sahibi olmak istemeyen Gabby, Cameron'a o kadar aşık oldu ki kendi beyzbol takımını kurmak istedi. Ona başka bir çocuk sahibi olmayı hayal edemediğimi söylemeliydim. Bunun yerine, yapmam gerekeni yaptım ve meseleyi kendi ellerime aldım.

Günler, aylar ve nihayetinde yıllar hamile kalmadan geçtikçe, başka bir çocuk sahibi olma ihtimali denklemimizden daha da uzaklaştı. Hayat devam ediyordu ve biz bir rutine girmiştik. Gabby inanılmaz derecede meşguldü ve iki yaşına geldiğinde bir dahi olacağına dair gerçek işaretler gösteren Cameron'la ilgileniyordu. Konuşma bitene kadar ailemizi genişletmekten giderek daha az bahsetti.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ama işte buradayız, on yıl sonra ve görünüşe göre hiç bitmemiş. Görünüşe göre karım bahçesini sulayacak başka birini bulmuş.

Ellerimi öyle sıkı yumruk yapıyorum ki, damarlarım parmak eklemlerimin beyazlaşmış derisi boyunca uzanıyor. Gabby'nin bana böyle bir şey yaptığına hâlâ inanamıyorum. Ailemize.

Otel odamıza girdiğimde Gabby'yi yatakta kıpırdanırken buluyorum. Telefonunu, akşam bulduğum notla birlikte cüzdanına yerleştirirken ona şüpheyle bakıyorum. Suçlu gibi görünüyordu.

Lanet olsun. Gözlerinin içine bakmakta zorlanıyorum, gerçi kafasından geçen düşünceleri okuyabilseydim bakardım.

"Onu kimse görmedi," diyorum

ona. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bilmiyorum ama en az iki saattir kayıp.

Polisi aramanın zamanı geldi."

Gabby'nin yüzü buruşuyor ve yüzündeki ifadeyi hemen fark ediyorum. Ağlamak üzereydi. Yanına gidip onu teselli etmeliyim ama yapmıyorum. Yapamam. Onun yerine cebimden telefonumu çıkarıp 9-1-1'i arıyorum.

* * *

Kırk beş dakika sonra, iki dedektif Foxcroft'un görkemli kemerinden içeri giriyor. Cam'in takım arkadaşlarının endişeli aileleri ve pencerelerinden siren seslerini duyan ya da ışıkları gören rastgele tatilcilerden oluşan küçük bir kalabalık toplanmıştı. Eminim hepsi çocuklarını kontrol etmiş ve onları olmaları gereken yerde uyurken bulduktan sonra, olması gereken yerde olmayan çocuğa destek olmak için gelmişlerdir. Kayıp olana.

Kayıp olanın oğlum olduğuna hâlâ inanamıyorum. Ama kendinizi böyle bir şeye nasıl hazırlayabilirsiniz ki? Akşam haberlerinde çocukların kaçırıldığını duyarsınız. Süt kutularının kenarlarında "*Beni gördünüz mü?*" diye seslenen masum, melek yüzlerini görürsünüz ama bunun sizin çocuğunuz olmasını asla beklemezsiniz. Çünkü çocuğunuz dokunulmazdır. Kötü şeyler sizin başınıza gelmez.

Ama yapıyorlar, değil mi?

Matt'in kalabalığın arasında olması sürpriz oldu. Cam'i en iyi arkadaşı kayıpken bir otel odasında yalnız bırakır mıydım emin değilim. Hem de en iyi arkadaşının kaybolduğu otel odasında.

Yine de Susie'nin yokluğuna şaşırmadım. Onu bıraktığımız durumu göz önüne alırsak, eminim bir yerlerde uyuyordur, büyük ihtimalle barmenin yatağında.

Kalabalığı tarıyorum, sempati ve endişeyle kazınmış daha tanıdık yüzler görüyorum. Koç Bob onlardan biri değil. Cameron onu görmeye gelirse odasında bekleyeceğini söylemişti ama

saatler. Cam'in henüz ortaya çıkmadığını düşünürsek, Koç Bob'un da endişeli ve ilgili gözlemciler arasında olmasını beklerdim. Ondan hiç haber alamadık. Gelişmeleri soran bir mesaj bile yok. Ya da nazik bir *"senin için dua ediyorum"* mesajı.

Onu ne kadar iyi tanıdığımızı merak ediyorum ama bu çok saçma bir düşünce ve boşa kürek çektiğimin farkındayım. O kadar insan varken neden Cameron'ın gitmesini istesin ki? Cam onun turnuvayı kazanma bileti.

Hayatlarımızın çözülüşünü izleyen insan kalabalığından sıyrılıp Gabby'ye doğru temkinli bir bakış fırlatıyorum. Bir sandalyeye çökmüş, dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına gömmüştü. Onun için üzölmek istiyorum ama aramızda bir şeyler değışti ve şu anda her şeyin tekrar yerine oturacağından şüpheliyim.

"Affedersiniz, Greg Rizzo'yu arıyorum."

Bir kadın dedektifin sesi beni karımdan uzaklaştırıyor. Uzun boylu ve zayıf, kapri pantolon ve buruşuk beyaz bir tişört giymiş. Saçları ateş motoru kırmızısı, at kuyruğundan çıkan bukleler kirpi sivri uçları gibi. Darmadağınık, sanki yataktan yeni kalkmış ve bulabildiğı ilk şeyi üzerine geçirmiş gibi görünüyor. Gecenin bir yarısı soruşturma gerektiren kayıp ihbarlarıyla çok sık uyanmadığını tahmin ediyorum.

Dedektif bir eliyle rozetini tutarken diğeri eliyle de pantolonunun kemerinden çıkan kılıfı tutuyor.

Bunun gerekli olmayacağını düşünüyorum. Ama sonra merak ediyorum, *ya gerekliyse?* Cam'e ne olduğı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kendime onun iyi olduğunu söylüyorum. Gabby ve ben olmayabiliriz ama oğlumuz iyi.

"Ben Greg Rizzo," diyorum elimi uzatarak. "Arayan bendim. Kayıp olan benim oğlum." Dedektif parmaklarımı şaşırtıcı derecede sert bir şekilde sıkıyor.

"Dedektif Leslie Grady," diyor. "Bu da ortağım, Dedektif Randall Hawthorne." Tık naz, kel bir adam bana doğru başını sallıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Ortağından bir karış kadar daha kısa ama aynı derecede buruşuk. Tanışma faslının nasıl geçtiğine bakılırsa, yetkili kişinin Dedektif Grady olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Midem gurulduyor. Burada, sorumlu olanın ben olduğumu, anlatımızı kontrol ettiğimi sanıyordum, ancak görünüşe göre tamamen sapmışız

Tabii ki. Bu yolculuğun böyle gitmemesi gerekiyordu.

Girişte çakan bir ışık düşüncelerimi böldü.

Dedektif Grady ortağına döner. "Hayal mi görüyorum yoksa dışarıda haber kameraları mı var? Görünüşe göre biri basını alarma geçirmiş." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Yerel haberleri aradınız mı, Bay Rizzo?"

"Yapmadım, ama bu kötü bir şey mi?" diye sordum. "Belki bu haber Cam'i bulmamıza yardımcı olur?"

"Bu kötü bir şey değil ama tuhaf bir şey. Cameron'ın kaybolması hakkında henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Öyleyse basının burada olmasını kim ister?"

Dedektif Hawthorne bilerek, "Basında yer almak isteyen biri," diyor.

"Bakın," diye araya girdim, "basını kimin aradığı kimin umurunda? Önemli olan oğlumu kimin kaçırdığı. Cameron'ı bulmaya odaklanmamız gerekmiyor mu?"

"Bu tür davalarda, Bay Rizzo, en önemli şey gerekçeyi belirlemektir. Sebepler şüphelileri ortaya çıkarır. Belli ki birileri oğlunuzun kayboluşunun medyanın ilgisini çekmesini istemiş. Olası her açıyı iyice incelememiz gerekiyor. Sizi temin ederim, onu bulacağız. Bazı soruları cevaplamak için benimle gelmeniz gerekiyor. Bildiğiniz her şeyi bana anlatmanızı istiyorum."

"Tabii ki. Oğlumu bulmak için her şeyi yaparım."

Dedektifleri takip etmeden önce Gabby'ye son bir kez bakmak için dönüyorum ama o gitmiş.

Bölüm 14

GABBY RIZZO

Polisle ilgili son derece sinir bozucu bir şey var. Dedektifler giriş kapısından içeri girer girmez, içimi bir helyum balonu gibi şişiren bir dehşet duygusuyla doluyorum. Yardım etmek için burada olduklarını anlıyorum ve belki de sorunun bir parçası da bu - yardım etmek için buradalar çünkü oğlumuz kayıp. Bu nedenle, onların varlığı içinde bulunduğumuz çıkmaza bir ünlem işareti koyuyor.

İçten içe bundan daha fazlası olduğunu biliyorum ama geçmiş kurcalamaya başlamayacağım. Bunun geçmişimle bir ilgisi yok.

Greg her zamanki gibi önden gitti ve ben de artık çok iyi kullandığım görünmezlik pelerininin altında odadan çıktım. Sanırım nasıl baktığınıza bağlı olarak bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Hayattaki çoğu şey gibi duruma bağlı.

İçim parçalanıyor, vahşi bir hayvan tarafından tahrip ediliyormuş gibi hissediyorum. Sadece birkaç saat oldu ama oğlumu sanki son on yıldır kayıpmış gibi özlüyorum. O benim yaşam çizgim, kalp atışım ve onsuz nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. Bu basit düşünce bile havadaki tüm oksijeni emmeye yetiyor. Beynimde dolaşan en kötü senaryoları engellemek için çok çabalıyorum, ancak onlar serbest dolaşan tavuklar gibi dolaşıyorlar.

Bunun gerçek olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Sanki beklenmedik bir şekilde bir korku filmi setine düşmüş gibiyim. Düşünüp duruyorum, bu gerçek olamaz. Bize olmaz. Bana olmaz.

Yine de oluyor. Bu gerçek. Bu bir halüsinasyon değil. Aşırı aktif hayal gücümle hikayeler uydurmuyorum.

Al bakalım, Dr. Green.

Cameron kayıp.

Oğlum dışarıda bir yerde, bir arabanın bagajında haliya sarılmış halde mi? Elleri sığ bir mezardan mı çıkıyor? Suyu batmış bedeni okyanusta sallanıyor mu?

Aman Tanrım.

Dönüp dolaşıp Steven'a geliyorum. Böyle bir şey yapacak kadar çaresiz miydi? Sözleri korkunç görüntülerin arasından sıyrılıp

Beynimi işgal ediyor - ne zaman biteceğine sen karar veremezsin - ve içime bir ürperti yerleşiyor. Ellerini vücudumun her yerinde gezdiren adamın ellerinin oğlumun üzerinde olduğunu hayal edemiyorum.

Ama sonra, birbirimize verdiğimiz her kuralı ve sözü çiğnedi. *Kural 1: Telefon görüşmesi yok. Kural 2: Grup sohbetleri ve Salı-Perşembe buluşmalarımız dışında temas yok. Kural 3: Aşık olmak yok.* Yaşadığımız şeyin rahat ve iyi bir zaman olması gerekiyordu. Bağlanmak yok, sıradan seks. İkimizi de iyi hissettirecek ve hayatlarımızın gerçeklerinden kaçmamızı sağlayacak bir şey. Çizgiyi asla aşmamalıydı.

Carla burada olmayabilir ama kocam burada. Colton burada.

Cam.

Asansöre doğru bir köşeyi dönüp telefonumu cebimden çıkarıyorum. Arama kaydımı açıp Steven'ı geri arıyorum. İlk çalmadan sonra açtı.

"Gabby," diye nefes alıyor telefonda. "Şimdi konuşmaya hazır mısınız?"

"Bu beni heyecanlandırmıyor Steven, ama seninle konuşacağım. Ve sen de bu işin peşini bırakacağına söz vermelisin. Tamam mı?"

"Söz veriyorum Gabby. Tek istediğim seninle konuşmak. Sonra seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Hangi odadasınız?"

"2012."

"Tanrım, Steven, kelimenin tam anlamıyla yan odamızdasın. Aynı duvarı paylaşıyoruz!"

Bunun farkına varmam sessizlikle karşılandı. İçimden bir ses Steven'ın bir şekilde hangi odaya taşındığımızı öğrendiğini söylüyor, bu da midemin daha da bulanmasına neden oluyor, ancak bunun mümkün olduğunu fark etmemiştim.

* * *

Korkunç bir hata yapıyormuşum gibi hissediyorum. Evli eski sevgilimi görmeye gitmekten vazgeçirmeye çalışıyorum kendimi. Başarısız oldum. Onun ne bildiğini bilmem gerekiyor.

Oda 2012'nin kapısını çalmadan önce koridorda kimsenin izlemediğinden emin olmak için gözlerimi sağa sola çeviriyorum.

Kapının ardındaki tanıdık ayak seslerini dinlerken kalbim göğsümde sıkışıyor.

Ne yapıyorum ben?

Kapı açılıyor ve ben bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyorum. Steven kendini kadrja yerleştirmiş, otelin ücretsiz kabarık beyaz bornozunu giymiş, ereksiyon halindeki penisi tam teşhirde. Buraya seks için geldiğimi mi sanıyor? *O konuda iyi şanslar, dostum.* Seks şu anda aklımdaki son şey.

Yanaklarıma yayılan rengi fark etmemesini ve bunu utançtan başka bir şey sanmamasını umarak yanından geçip gidiyorum. Ve korku. Burada onunla birlikte görülme riskini göze alamam. Tüm bunlar evime çok yakın.

"Tanrım, seni çok özledim," diye fısıldıyor kulağıma, arkama geçip ereksiyonunu arkama bastırıyor. "Senden uzak kalamayacağımı biliyorsun Gabby." Dudakları kulağımın arkasındaki deriye değiyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Nefesi Jack Daniels kokuyor ve sözlerinin yuvarlanmasından içmesi gerekenden daha fazlasını içtiğini anlayabiliyorum.

Arkamı dönüp son altı aydır birlikte olduğum evli adamın gözlerinin içine bakıyorum. Kendime oğlumun kayıp olduğunu hatırlatıyorum. Sevgi dolu sözlerine ve kaya gibi sert karın kaslarına rağmen, karşımda duran bu çoğunlukla çıplak adamın onun kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceğini.

"Burada olmamalıydım," diyorum, ciddi bir şekilde. "Bunu sen mi yaptın Steven? Bana o tehdit notlarını sen mi gönderdin? Odamıza fare mi bıraktın? Oğlumu kaçırdın mı? Oğlum nerede? Cameron nerede?" Yumruklarımı çıplak göğsüne vurarak onu geriye doğru sendeletiyorum. "Bunu nasıl yaparsın Steven? Senin neyin var böyle?"

"Benim neyim var böyle? Neyin var senin?" Sanki uçuğum olduğunu itiraf etmişim gibi benden uzaklaşıyor.

"Sanki bilmiyormuşsun gibi. Cameron bu akşam erken saatlerde kayboldu. Matt Baker onu kontrol etmeye gitti ve yatakta değildi. Sonra da bana tehdit mesajları gönderiyorsun. Ben sadece . . . Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Eğer beni geri kazanmaya çalışıyorsan, bunun yolu bu değil."

Steven'in yüzünde tanımlayamadığım bir ifadeyle noktalanan kara bir bulut dolaşıyor. Cübbesini vücuduna geçiriyor ve kuşağını sıkı bir düğümle bağlıyor.

"Bekle" diyor, geri çekiliyor ve ellerini önünde birleştiriyor. "Gerçekten Cameron'ın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun? Ve bir *sıçanla*? Cidden mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Sana söyledim, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim Cameron'ı bulmam gerektiği. Lütfen, eğer bir şey biliyorsan, Steven ..."

Steven kapıyı işaret ediyor. "Dışarı çık," diyor, sesi aniden taş gibi soğuk ve ayık.

"Ne?"

"Çık dışarı."

"Yani hiçbir şey bilmiyor musun?"

Gözyaşları yüzümden aşağı damlıyor, önce yavaşça ama sonra bir kez daha hiç durmayacaklarından korkmama neden olan bir yoğunlukla.

"Tanrım, Gabby, bir an için bile sana ya da oğluna zarar verecek bir şey yapacağımı düşündüysen, beni hiç tanımıyorsun demektir. Bir de sana aşık olduğumu düşün."

"Ama ben-"

"Yapma," diyor, ben kelimeleri boğazımdan çıkarmak için uğraşırken elini kaldırıp durduruyor. "Bırak gitsin, Gabby. Merak etme; ben de aynısını yapacağım."

Söylemek istediğim çok şey var ama aynı zamanda söyleyecek bir şey de kalmadı.

Dönüp odasından çıkıyorum, omuzlarım gecenin olaylarının ağırlığı altında çöküyor. Kapı arkamdan öfkeyle çarparak kapandı. Sözlerini ve tepkisini değerlendirmek için koridorda durakladım. Steven'in doğruyu söylediğine inanıyorum. Artık Cameron'ı bulmaya daha yakın değilim ve bu olaya girerken olduğumdan daha da yalnızım.

Koç Bob'un odasına çıkmak için asansöre doğru yöneldim. Belki Cam son gittiğimden beri uğramıştır. Ya da belki Koç Bob bize söylemediği bir şey biliyordur ve bu da onu bulmamıza yardımcı olabilir. Bir an için neden takımımızın geri kalanı ve telaşlı seyircilerle birlikte aşağıda olmadığını merak ediyorum ve sonra düşünceler bir orman yangınının alevleri gibi üzerime sıçramaya başlıyor.

Kameraları ve canlı yayın araçlarıyla otel girişinin önünde bir yelpaze gibi yayılan haber medyasını düşünüyorum. Dedektiflerin kocama medyanın varlığı karşısında kafalarının karıştığını söylediklerini duydum. Soruşturma başlamadan önce birilerinin onlarla iletişime geçmesi mantıklı değildi. Birisi kayıp oğlumuz hakkında bilgi sahibi olmalarını istemişti, bu Greg ya da ben olsaydık mantıklı olurdu. Ama ikimiz de değildik.

Peki kim? Ve neden?

Kesinlikle otel yönetimi değildi. Kötü basın diye bir şey varsa o da budur. Kimsenin bu tür bir ilgiyi isteyeceğini düşünemiyorum.

Yoksa yapabilir miyim?

Ya bunların hepsi bir oyunsa - maçlara daha fazla ilgi çekmek için bir yolsa? Bu yüzden kendime oğlumuz dışında bu ilgiden en çok kimin faydalanacağını soruyorum ve Koç Bob'a dönüp duruyorum. On üç yaşındaki çocuklara koçluk yaparak elde ettiği kariyerden memnun mu? Yoksa hayatında daha fazlasını mı istiyor?

Neden daha önce odasını aramak için ısrar etmedik?

Bu düşüncelerle birlikte pek olası olmayan bir senaryo ve bir umut ışığı beliriyor. Varsayalım ki Koç Bob medyayı turnuvaya çekmek ve yerel ve ulusal çapta haber yapmak için çılgınca bir gösteri düzenledi. Bu durumda Cam'in orada olmasını isteyecektir ki dünyaya ne kadar yetenekli bir koç olduğunu gösterebilsin. Belki de yarınki maçtan önce onu bulana kadar Cam'i bir yerde saklıyordur. Bununla yaşayabilirim. Cam'in hayatta olduğu her şeyle yaşayabilirim.

Bu vahşi olasılığın izin verdiği umuda tutunuyorum. Küçük bir umut kırıntısı ama sanki sağlam bir gerçeklikmiş gibi ona sıkıca tutunuyorum. Cameron'ın zarar görmeden döneceği anlamına gelse şu anda kendimi her şeye inandırabilirdim.

Koç Bob'un odası otelin en ucunda, kapıcı dairesine ve acil çıkışa bitişik. Oğlumun sesini duymak için dikkatle dinliyorum. Ama tek duyabildiğim, koridorun sonundaki buz makinesinin ısrarlı vızıltısı ve ara sıra bir ampulün titreşimine eşlik eden elektrik paraziti.

Derin bir nefes aldım ve Koç Bob'un kapısını hafifçe çaldım. Bir dakika bekledim ve cevap vermeyince daha sert vurdum. Daha yüksek sesle.

Israrla. Muhtemelen uyuyordur ama uykusunun hafif olduğunu söylemişti, değil mi? Ayrıca, yıldız oyuncunuz kayıpken nasıl uyuyabilirsiniz ki? Oyuncularınızdan herhangi biri kayıpken?

Koç Bob bu çocuklar için bir baba gibidir. Evlendi ama hiç çocuğu olmadı ve sanırım bunu denemediği için yapmadı. Yıllar boyunca hepimiz Koç Bob'un sanki evinde bir beyzbol takımı kadar çocuk varmış gibi oyuncularıyla nasıl ustalıkla ilgilendiğine hayret ettik. Cameron'ı asla incitmez. Ebeveynler çocuklarını incitecek şeyler yapmazlar - en azından iyi ebeveynler yapmazlar. Kendi ebeveynlerimi düşünüyorum. *Kimi kandırıyorum ki?*

Kapıyı çalmama rağmen Koç Bob cevap vermiyor. Ve son kontrol ettiğimde, kısa bir süre önce, oğlumun aranmasını kolaylaştırmak için aşağıda da değildi.

Peki nerede o?

Kulağımı tahtaya dayayıp herhangi bir yaşam belirtisi -sesler, hafif bir horlama, bir nefes- olup olmadığını dinliyorum. Hiçbir şey duyamıyorum.

Odasına girmem lazım.

Düşün, Gabby.

Otel müdürünün ödeme yapan başka bir misafirin odasının kapısını açmasına imkan yok, özellikle de mahremiyet konusundaki doğal olmayan takıntısıyla. Hafifletici koşulları göz önünde bulundurarak iyi bir kontrol talep edebilirim. Yönetim buna uymayı reddederse polis burada. Ama o zaman polisle konuşmak zorunda kalacağım. Onlarla konuşmak zorunda kalmamın an meselesi olduğunu biliyorum.

Düşüncelerim dakikada bir mil hızla akıyor ve mantıklı düşünmek için onları yavaşlatmam gerekiyor. Histerik insanlar histerik şeyler yaparlar; tehlikeli hatalar yaparlar. Gözlerimin arkasından alevler fışkırıyor ve görüntülerden kurtulmak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Dağılıyorum. Duygularımın beni alt etmesine izin veremem. Oğlum söz konusu olduğunda olmaz.

Lobiye inmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Greg'le burun buruna geliyorum.

"Nereden geldin sen?" Tamamen irkilerek sordum. Biriyle aynı konuşmayı kaç kez yapabilirsiniz? Kocam zeki bir adama göre inanılmaz derecede kalın kafalı, devedikenleriyle dolu bakımsız bir bahçe gibi.

"Polis şu anda tüm misafirlerle görüşüyor. Cam'in olabileceğini düşündüğüm her yeri kontrol etmemi söylediler. Sanırım biz de aynı şeyi düşündük."

"Sanırım öyle," diyorum hafifçe gevşeyerek. "O burada değil." "Cam mi yoksa Koç Bob mu?"

"İkisi de."

"Tanrım! Oğlumuz Gabby nerede?"

Bölüm 15

GREG RIZZO

Saat gece 2.30. Dün gece bu saatlerde Gabby beni derin uykumdan uyandırıp bu yolculuğa çıkmamamız gerektiğini söylüyordu. Böyle hayatımızı sarsacak bir şey olacağını mı hissetmişti? Neden dinlemedim?

Birlikte kapı kapı dolaşıp Cameron'ı ararken otel misafirlerini uyandırıyoruz. Çoğunlukla endişeyle karşılanıyoruz, biraz da kızgınlık serpiştirilmiş. Tüm merdiven boşluklarını, banyoları ve havuzları kontrol ediyoruz. Restoranlardaki masaların altına ve spadaki masaj yataklarına bakıyoruz. Karanlığın izin verdiği her santimetrekareyi oğlumuzun izlerini aramak için tarıyoruz. Gece koyu bir mürekkep, tek ışık simsiyah gökyüzündeki yıldızların beneklerinden geliyor.

Ve flaşlar. Lanet kamera flaşları.

Gabby'ye söylemiyorum ama paniklemeye başladım. Her yere baktık ve elimiz boş döndük. Başka nereye bakabiliriz ki? Acaba polis otoparktaki arabaların bagajlarını kontrol etti mi? O noktaya gelmemesi için dua ediyorum ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğundan şüpheleniyorum. Çünkü oğlumuz şu ana kadar bu otelin içinde hiçbir yerde bulunamadı, bu da hemen hemen her yerde olabileceği anlamına geliyor.

Bizimle olması gereken yer dışında her yerde.

Koç Bob'un da yerini tespit edemedik. Yarın sabah 8'de oynanacak maçtan önce Cameron'ı bulamazsak ne yapacağını merak ediyorum. Maçı iptal mi edecekler? Onsuz mu oynayacaklar? Bunu düşünmek bile içime bıçak gibi saplanıyor. Hayır, bunu yapmazlar. Kendime onu maçtan önce bulacağımızı söyleyip duruyorum ama sonra Gabby'nin bana hep söylediği bir şeyi hatırlıyorum: *Sen berbat bir yalancısın.*

Foxcroft'a çıkan merdivenlerde yere yığılıyoruz. Aramızdaki hava yapış yapış ve yoğun, sadece ezici nemden değil. Söylenmemiş her şey aramızda asılı duruyor. Bir sürü hayal kırıklığı, acı, şüphe ve yalan. Diz dize oturuyoruz ama

Bu sabahtan beri mesafe katlanarak büyüdü, dev bir uçurum ve bu uçurumu kapatmak mümkün değilmiş gibi geliyor.

Gabby sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Sana bir şey söylemem gerek," diyor.

Elini elime alıyorum ve gözlerinin içine derin derin bakıyorum. "Ne istersen Gabby. Ne istiyorsun?"

Cevap vermesini beklerken, bunun o an olup olmadığını merak ediyorum. Sonunda bana gerçeği söyleyeceği an bu mu?

"Notlar alıyorum. Sanırım Cameron'la ilgili bir şey olabilir."

Beklediğim gerçek bu değildi ama doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Ne tür notlar? Ne yazıyor?" Çantasını karıştırırken bulduğum nottan bahsetmeye cesaret edemiyorum. Masumca bir Advil aradığıma inanır mıydı? Ve bunun onun eşyalarını ilk kez karıştırışım olmadığını itiraf etmek zorunda kalır mıyım?

"Bu çok garip bir şey Greg - notalar hem iltifat hem de tehdit içeriyor, ya da belki pasif agresif ve saldırgan. Bilemiyorum. Son birkaç aydır oradan buradan notlar alıyorum. Posta kutumuzda, arabamın ön camında. En az bir düzine kadar var."

"Tamam..." Bana söylediklerini, bu akşam bulduğum psikotik notun türünün ilk örneği olmadığını anlamaya çalışıyorum. Bundan daha önce nasıl bahsetmez? Kocanıza söylemek için oldukça uygun bir şey gibi görünüyor. "Neden bana söylemedin, Gabby? Onları kimin bırakmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum Greg. Sanırım onları yeterince ciddiye almadım. Ve birlikte o kadar az zaman geçiriyoruz ki, ben sadece ..." Devam etmeden önce uzun bir nefes verdi. "Özür dilerim; sana söylemeliydim."

"Kızgın değilim." *Bu konuda.* "Aklınıza gelen herhangi biri var mı?"

"Bana ve bize kimin zarar vermek isteyebileceğini bulmaya çalıştım ama bulamadım. Herkesin ve annelerinin Cam'i kışkırdığını biliyoruz, ama ..." Gabby duraksıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor gibi. "Beni tehdit etmek mi? Onu kaçırmakla mı?"

"Bazı insanlar kazanmak için her şeyi yapar, Gabby. Bunu sen de biliyorsun. Bence bunu polise anlatmalısın. Belki bir şekilde notların izini sürebilirler. Neden Dedektif Grady'ye çantandakini göstermiyorsun?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Keşke onları geri itebilseydim. Yutabilseydim. Sindirmek. Ama onları geri alamam.

Gabby elini benimkinden çekerken öfkesi yüzünden okunuyordu. "Çantamdaki notu nereden biliyorsun Greg?"

"Açıklayabilirim."

Gözleri öfkeyle yanıyor. Çenesi o kadar sıkı sıkılmış ki yanaklarındaki küçük kaslar seğiriyor. Sakinleşmezse dişini kıracağından endişeleniyorum. Gerçi bu, endişelerimin en küçüğü olmalı. "Konuşmaya başlasan iyi olur, Rizzo."

"Yarınki maçlarda akşamdan kalma olmaman için Advil arıyordum ve zarfı orada gördüm."

"Üzerinde adımın yazılı olduğu zarf mı? Şu anda yaptığın şey bu mu Greg? Eşyalarımı mı karıştırıyorsun? Sanırım telefonuma da bakıyorsun?"

Bakışlarına karşılık veremeyerek boş boş uzaklara bakıyorum ve sonra yavaşça başımı sallıyorum. Bir şeyler sakladığını hissediyordum ve bunu doğrulamak için mektubu okumaktan başka çarem yoktu.

"Bilmiyorum, Gabby. İçimden bir ses açmam gerektiğini söyledi. Buraya geldiğimizden beri sanki büyük bir felaketin eşiğindeymişiz gibi korkunç bir his var içimde. Sana söylemediğim için özür dilerim."

Gözleri parlıyor. "Bu duyguyu biliyorum. Ama yine de, bir zamanlar birbirimize her şeyi anlatırdık, Greg ..."

Gabby'nin düşünceleri sona ererken, parmaklarımı hamilelik testinin etrafına doluyorum. Bana her şeyi anlattığı bir zaman hiç olmadı. Karıma söylemem gereken çok şey var. Yeterince bekledim. "Sana sormam gereken bir şey var Gabby. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Hazır mısın?"

"Bay ve Bayan Rizzo, affedersiniz." Dedektif Grady'nin sesini duyunca başımı salladım. Ne kadar zamandır orada durduğunu, ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. İsteyeceğim son şey onun

ilişkimizdeki boşluklar. Odak noktamız Cam'i bulmak olmalı ve evliliğimizdeki anlaşmazlık sadece gereksiz bir dikkat dağınıklığı yaratacaktır. Bu yüzden, hayatımızda hiç bu kadar bölünmemiş olsak bile, ikimizin de birlik olmamız gerektiğini bildiğimizi söylemek yeterli.

"Onu buldun mu?" Midem sıkışırken soruyorum. Onu bulacağımızı biliyorum. Ama onu sağ salim bulabilecek miyiz? Ya bulamazsak sorusu içimi kemiriyor ve aldığım her nefes panik ve kalp ağrısıyla doluyor. Çünkü ya bunun mutlu bir sonu yoksa? Ya Cameron'ı canlı bulamazsak? Hayatımızı tek çocuğumuz üzerine kurduk. Eğer o giderse elimizde ne kalır?

"Cameron'ı henüz bulamadık ama sanırım bir ipucu bulmuş olabilirim." "Bir ipucu mu? Ne bekliyorsunuz? Lütfen bize anlatın." "Cameron'ı

Sesimdeki çaresizlik neredeyse elle tutulur halde.

"Cameron'ın koçunu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Şaşıarak irkildim. "Koç Bob mu? Oldukça iyi diyebilirim. Onu birkaç yıldır tanıyoruz. Çocuklarla arası çok iyidir, onlara baba gibi davranır." Dişlerimi sıktım. Görünüşe göre onun için benden daha fazla baba gibi.

Bu arada Gabby sessizdir; yüzünün rengi sanki şoka girmiş gibi solmuştur.

Dedektif Grady devam ediyor. "Yerini tespit edemediğimiz için geçmişini araştırdım. Cameron'ın kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu kesin olarak söyleyemem. Ancak Bob Ryann'ın aile içi şiddetten birkaç sabıkası var, bu da şiddete meyilli olabileceğini gösteriyor. Yerini tespit edemediğimiz gerçeğıyle birleşince ..."

"Anlamıyorum," diyor Gabby, ayağa kalkarak. "İncelenmiş olması gerekirdi."

"Söylediğim için üzgünüm ama daha önce de insanların geçmiş kontrollerinden kaçtığı biliniyor. Ve organizasyonunuzun ne kadar titiz olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Dedektif Grady karıma tuhaf bir bakış fırlattı ama ben fark eder etmez bakışları kayboldu. Hayal görmüş olmalıyım. Gabby beni gerçekten etkiliyor, iyi anlamda değil.

"Görünüşe göre yeterince titiz değil." Başımı sallıyorum. "Peki şimdi ne yapacağız - bekleyecek miyiz?"

"Bir fikrim var," diyor Gabby. "Meghan'ı arayacağım." Dedektif Grady'ye döner. "Koç Bob'un karısı," diye ekler.

"Bu harika bir fikir," diye katılıyorum. "Eminim Meghan ondan haber almıştır ve bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Yani, odasına gittiğimizde tamamen normal davranıyordu. Öyle değil miydi Gabby?"

Ben daha sözümü bitirmeden Gabby Meghan Ryann'ın numarasını çevirmeye başlamıştı bile. Yüzünün parçalanışını izlerken nefesim göğsümde sıkışıyor. Karım başlangıçta solgundu - süt gibi, kırmızı lekeler ve elmacık kemiklerinde, omuzlarında ve vücudunda az miktarda çil vardı. Ama şimdi bembeyaz, bir melek ya da yeni ölmüş bir ceset gibi. Kolu düşmeye başlıyor ve parmaklarından kayıp yere düşmeden önce telefonu elinden çekiyorum. Başparmağım hoparlör düğmesini buldu.

Otomatik bir mesaj geliyor: *"Ulaştığınız numara artık hizmet vermemektedir. Bu mesajı yanlışlıkla aldığınızı düşünüyorsanız, lütfen numarayı kontrol edin ve tekrar çevirin."*

Bölüm 16

GABBY RIZZO

Artık resmileşti. Cameron ve Koç Bob kayıp. Meghan Ryann'ın telefonu açıklanamaz bir şekilde servis dışı. Tüm işaretler Koç Bob'u gösteriyor ve zaman kontrolden çıkıyormuş gibi hissediliyor.

Bir saat daha geçti ve Foxcroft şimdi polis kaynıyor, üniformalı ve sivil giyimli memurlardan oluşan bir havuz oteli tarıyor. Destek çağırdıkları için minnettarım. Burada en az yüz oda sorgulanması gereken kişiler tarafından işgal edilmiş durumda. Eminim Koç Bob listenin başındadır. Ama onu bulana kadar sorgulayamazlar.

Yöneticiye göre, son altı saat içinde ön kapıdan giren ya da çıkan hiç kimse olmamış. Ancak, otel müşterilerinin mahremiyetine önem verdiği ve bu nedenle tipik bir yirmi birinci yüzyıl kuruluşu gibi kamera kayıtlarına sahip olmadığı için bu doğrulanamıyor. Şirketin misyonunun bu kadar kötü bir şekilde geri tepmesi ironik.

Müdürün polise söylediklerinin doğru olduğunu varsayarsak, burada kalan biri bir şeyler biliyor olmalı. Oğlum öylece ortadan kaybolmadı.

Tek umudum medya ile konuşmanın insanları konuşturması. Basın hala ana girişin dışında toplanmış durumda ve sayıları katlanarak artıyor. Greg ve ben karşılıklı olarak bir demeç vermeyi kabul ettik. Artık uğursuz görünen kemerden el ele geçerek haber kameralarının karşısına geçiyoruz. Greg'in eli sanki son on yıllık kocamdan başka birine aitmiş gibi yabancı geliyor.

Bir an için Steven'ı düşündüm ve ilişkimizi polise anlatıp anlatmadığımı merak ettim. Bu bilgi beni olumlu bir şekilde resmetmeyecektir. Ama sonra, bu durumun nesi ikimizi de olumlu bir şekilde resmediyor? Tek çocuğumuzu kaybettik. Düşündükçe ürperiyorum.

Dedektif Grady ve Hawthorne bir ödül teklif etmemizi önerdi. Belki de bu, birilerinin hatırlamasına yardımcı olmak için yeterince teşvik edici olur.

Cam'i bulmamıza yardım edecek *herhangi* bir şey.

Greg ve ben birlikte basının derme çatma bir podyum kurduğu en üst merdivenin kenarına doğru yürüyoruz. Işıklar kör edici ve gözlerimi korumak için bir elimi kaldırıyorum. Kalabalığın içinde tanıdık bir yüz arıyorum. Birkaç oyuncu ebeveyn var ama çoğu insan odalarına, çocuklarının sıcaklığına ve rahatlığına çekilmiş. Yüzler denizinde Susie'yi arıyorum ama orada değil. Barda şiddetli bir şekilde hastalandığımdan ve Greg beni otel lobisinden odamıza kadar bir bez bebek gibi sürüklediğinden beri onunla konuşmamıştım.

Bu akşam erken saatlerde bana gönderdiği mesajı düşünüyorum - *konuşmaya ihtiyacım var*, ardından anlayamadığım anlamsız *bir* şeyler yazıyordu. Bunu, kocası olmayan yirmi yaşındaki barmenle yaptığı akıllara durgunluk veren seksin ayrıntılarını paylaşmak için yanıp tutuşan, sarhoş en iyi arkadaşımın attığı bir mesaj olarak değerlendirdim. Çünkü bunu kör bir hakem bile söyleyebilirdi.

Onu geri aradığımda telefonunun doğrudan sesli mesaja geçmesi hiç aklıma gelmedi.

Ama ya yanılıyorsam? Ya o bir şeyler biliyorsa? Ya tehlikede olan tek kişi Cameron değilse? Ya bana o mesajı gönderdikten sonra Susie'ye bir şey olduysa?

Keşke burada olsaydı da sorularıma cevap verseydi ve bundan sonra ne yapacağımıza karar verseydi. Susie bundan sonra ne yapacağını bilirdi. Ara sıra yaptığı çılgınca yanlış değerlendirmelere rağmen (bkz. yirmi yaşında bir barmenle evlilik dışı seks), tanıdığım en akli başında insan. Erken doğumumu ve o zamandan beri yaşadığımız tüm acil durumları ne kadar soğukkanlılıkla karşıladığını düşünüyorum ve bu güvenceyi arzuluyorum. İfademizi verdikten sonra yapacağım ilk şey onu bulmak ve iyi olduğundan emin olmak. Susie benim için bunu yapardı. Sonra ne bildiğini öğreneceğim.

Susie, Cameron'ı en az benim kadar seviyor. Onu bulmama yardım etmek için her şeyi yapar. Bundan eminim. Bu şu anlama gelse bile. .

. bu kendi kocasına ihanet etmek anlamına gelebilir miydi? Matt, Cam'i gören son kişiydi. Cam'in kaybolmasıyla bir ilgisi olabilir miydi? Bana söylemeye çalıştığı şey bu muydu?

Tam anlamıyla panik moduna girdim. Saç çizgimden aşağı ter damlıyor ve ellerim titriyor. Düşüncelerim her yerde

Lanet olası yer.

Greg parmaklarıyla mikrofonu sarıyor, dudaklarına götürüyor ve boğazını temizliyor. Diğer eli hâlâ koruyucu bir şekilde benimkine sarılmış durumda. Bizi dikkatle izleyen yüzlerin, kayıp oğullarını bulmak için çaresizce çabalayan sadık, birleşmiş bir çift görüp görmediklerini merak ediyorum.

Kayıp oğullarını bulmak için çaresiz kalacaklardı.

Yine de, soruşturmaya yardımcı olacaksa görüntü vermekten mutluluk duyarım. Ve umarım Cameron, Greg'in sağ salim dönmesi için yaptığımız umutsuz yakarışları dinliyordur. Umarım onu ne kadar çok sevdiğimizi biliyordur.

Ortam kasvetli ve kocam konuşurken kalabalık sessiz.

"Bu gece buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. On üç yaşındaki oğlumuz bu akşam erken saatlerde otel odasında uyumaya gitti ve o zamandan beri görülmedi. Burayı karış karış aradık ama onu bulmaya yaklaşamadık. Yardıma ihtiyacımız var. Eşim Gabby ve ben, oğlumuzun geri dönmesini sağlayacak bilgiye sahip olan herkese elli bin dolar nakit ödül veriyoruz. Soru sormak yok. Cameron hayatımızın ışığı ve onu elinde tutana yalvarıyoruz, lütfen onu bıraksın, annesine ve bana geri getirsin. Cameron, eğer dinliyorsan, annen ve ben seni çok seviyoruz. Seni bulana kadar aramaktan vazgeçmeyeceğiz. Hepsi bu kadar, teşekkürler."

Kamera ışıkları lazer ışınları gibi yanıp sönerken her yönden sorular fışkırıyor. Dizlerim bükülüyor ve bacaklarım altımda takla atmakla tehdit ediyor. Greg yere yığılmamı engellemek için elini dirseğime doluyor.

Bir muhabir "Oğlunuz kaybolduğunda neredeydiniz?" diye bağıyor. Yemin ederim, bir parçam oracıkta öldü. Çünkü Cam'in yanında olmalıydık. Onunla olsaydık bunlar asla olmazdı.

Geceyi Greg'le yalnız geçireceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu hatırladıkça suçluluk duygusu içimi delip geçiyor. Bu gezi benim için bir beyzbol turnuvasından çok daha fazlasıydı, Cam'i kimin izleyebileceğini ve bunun onun geleceği için ne anlama gelebileceğini düşünmeksizin. Kocamla yeniden bağlantı kurmak için bir şanstı. Bir şeyleri düzeltmek için son bir şanstı.

Greg ve benim aramda - ya yeni bir oyunun başlangıcı ya da takım olarak son vuruşumuz.

Kocamı asla terk etmeyeceğimi söyledim ama bazen ilişkiler onarılamayacak şekilde çatırdıyor. Ve gerçek şu ki, iş o noktaya gelirse aramızdaki ilişkiyi bitirmeye hazırdım. Sadece bu süreçte oğlumuzu kaybetmeye hazır değildim. En azından gerçek anlamda.

Ve şimdi nerede olduğumuza bakın. Bir kez daha, bizi ateşleyen tek şey Cam ve o da gitti.

"Buradan çıkmam gerek," diye fısıldıyorum Greg'in kulağına, sorular hızla üzerimize gelmeye devam ederken.

Koç Bob Ryann'ın kayıp olduğu doğru mu?

Oğlunuzun kaybolmasının yarınki maçla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?

İlişkinizin durumu nedir Bay ve Bayan Rizzo? Bunun Cameron'ın olası kaçırılmasıyla bir ilgisi olabilir mi?

Muhtemel kaçırılma mı? İçimdekilerin dışarı dökülmesini engellemek için elimi ağzıma kapatıyorum.

Greg bir kez daha bizi yemeye hazır vahşi hayvanlar gibi tünemiş bir düzine kadar aç basından oluşan kalabalığa hitap ediyor. Oğlumuz kayıp ama sanki onlar avcı, biz de onların avıymışız gibi hissediyoruz.

"Oğlumuzu bulmamıza yardımcı olmak için bize zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederiz. Eşim ve ben şu anda başka soru kabul etmeyeceğiz." Greg omzunun üzerinden geriye bakar ve sonra gözlerini yeniden açgözlü medyaya çevirir. "Mikrofonu oğlumuzu arama çalışmalarına liderlik eden Dedektif Grady'ye veriyorum."

Greg elini sırtıma koyuyor ve beni sahneden indiriyor. Ağzım zımpara kağıdına dönmüştü ve podyumda bıraktığım su şişesini almak için geri döndüm ama sonra vazgeçtim. Dedektif Grady çoktan bizimle yer değiştirdi ve basına hitap etmek için boğazını temizliyor. Bir soruyla daha saldırıya uğramaya dayanamıyorum.

Açıkçası susuzluk sorunlarımın en küçüğü.

İçeri girdiğimde bir sandalyeye çöküp nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Bu soruşturmada nasıl bu kadar bilgili olabiliyorlar?

Ve

Evliliğimizle ilgili kısmı mı?" İnançsızlıkla başımı sallayarak soruyorum.

"Gerçekten, biri Buradagerekir olmak hunileme
Bilgi.

Muhtemelen ilk etapta basınla temasa geçen kişi."

"Neden birisi bunu yapsın ki? Ve kim?"

Greg omuzlarını silkiyor. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Bir tahminde bulunmaya bile başlayamıyorum.

"Her şey çok karışık. Sence Cameron iyi midir?"

Greg ellerini omuzlarıma koyuyor ve anlık bir şefkat sarsıntısı hissediyorum. Ama hareket garip ve an kısa sürüyor.

"Onu bulacağız, Gabby. Söz veriyorum onu bulacağız."

Kendimi güvende hissetmeliyim, ama hissetmiyorum. Greg onu bulacağımızı nereden bilebilir ki? İkimizin de bildiği tek şey, kocamın berbat bir yalancı olduğu.

Bölüm 17

GREG RIZZO

Gabby'yi kırmızı kadife bir kova sandalyede buruşmuş halde bırakıp, Dedektif Grady'nin basınla olan seansını bitirmesini beklemek üzere kendimi resepsiyona sürüklüyorum. Masanın arkasında robot gibi çalışan müdürü izliyorum. Bahse girerim otomatik pilotta çalışıyor ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yok. Bahse girerim bu sabah uyandığında ve işe giderken sıradan bir gün geçirmeyi bekliyordu, böyle boktan bir gün geçirmeyi değil.

Tabii değilse?

Bize söylemediği bir şey bilip bilmediğini merak ederken ürpertici bir his yine omurgamda geziniyor. Fare, kayboluş... Hiçbir şey görmemiş olabilir mi? Paranoya beni ele geçiriyor. Şüphesiz polis de aynı soruları soruyordur. İşlerini yaptıklarına güvenmek zorundayım.

Dedektif Grady beni resepsiyonda buldu, bir şüphe bulutunun içinde kaybolmuştum.

"Lanet leş yiyiciler," diyor dışarıdaki kalabalığa başını sallayarak.

"Ne düşünüyorsun?" Aramızdaki boşluğu kapatırken soruyorum. "Yardıma olacak mı?"

"Şey, kesinlikle zararı olmaz. Cameron'ın verdiğiniz fotoğrafını yayınladım. Hikaye tüm yerel haberlerde ve çevre bölgelerde yayınlanacak. İkimiz de oğlunuzun iz bırakmadan ortadan kaybolmadığını biliyoruz, Bay Rizzo. Birileri onu görmüş olmalı. Birileri bir şeyler biliyor olmalı."

Dedektifin telsizinden gelen statik ses konuşmamızı böldü, ardından diğer uçta Dedektif Hawthorne'un boğuk sesi duyuldu. "Onu bulduk, ortak. Onu bulduk."

Dedektif Grady'yi ince bileğinden yakaladım. "Cameron'ı buldular mı? Nerede o? Oğlum nerede?"

Hemen geri çekiliyor ve bir hata yaptığımı anlıyorum. Eli pantolonundaki kılıfta duran silahın kabzasını buluyor ve kalbim göğsümde yerinden fırlıyor.

"Özür dilerim," diyorum ellerimi uzatarak. "Sadece. Oğlum... Onu görmeye, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

"Sakin olmalısın," diye uyarıyor ve telsize konuşmadan önce başını onaylamaz bir şekilde sallıyor. "Çocuk sende mi Hawthorne?"

"Hayır, çocuk değil. Koç elimizde."

Kalbim göğsümde garip bir şekilde çırpınıyor. Umut ve dehşetin uzlaşmaz bir hareketi. Polis Koç Bob'u yakaladı ama Cam'i yakalayamadı. Sonra aklıma düşünemeyeceğim kadar trajik bir düşünce geliyor: Koç Bob, Cam'e korkunç bir şey mi yaptı? Bu, zavallı bir ebeveynin dinlemesi ihtimaline karşı telsizden bahsedilmeyecek bir şey midir? Bu durumda, o zavallı ebeveyn ben mi oluyorum?

"Bana yerini mesaj at. Yola çıkıyorum." Dedektif Grady telsizi kapatır ve tekrar pantolonunun kemerine, silahının yanına takar.

"Nerede o?" Ben soruyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz Bay Rizzo. Bob Ryann'ı sorgulayacağım. Sizi bulabileceğim bir yerde kalacaksınız."

İnanmayarak başımı salladım. "Hayatta olmaz, seninle geliyorum. Ya o orospu çocuğu oğluma bir şey yaptıysa?"

"İşte tam da bu yüzden benimle gelmiyorsun. Mantıklı davranamayacak kadar duygusalsın. Bob Ryann potansiyel bir şüpheli, ancak bu onu izini sürmenin zor olması dışında herhangi bir konuda suçlu yapmaz. Düşüncesizce bir şey yapıp bu soruşturmayı mahvetmeni göze alamam. Kanunu kendi ellerine almamalısın demelerinin iyi bir nedeni var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Benim bir yük olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, Bay Rizzo, bence siz kayıp oğlunu arayan çaresiz bir babasınız. Gidip karınızı teselli edin. Onu bulmanıza yardımcı olmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Herhangi bir bilgi edinir edinmez sizinle temasa geçeceğim."

Yenilmiş bir şekilde başımı sallıyorum ve çaresizce Dedektif Grady'nin uzaklaşmasını, arkasını dönüp büyük lobide kaybolmasını izliyorum. Onu takip etmeyi tartışıyorum, nerede olduğunu görebileceğim kadar yakın duruyorum.

Gidiyor ama beni fark etmeyecek kadar da uzakta. Nihayetinde buna karşı çıkıyorum çünkü haklı olduğunu biliyorum. Şu anda duygularımı kontrol edemiyorum. Bob'u görsem, Cam'e bir şey yapmış olabileceğini bilsem, onu kendi ellerimle öldürebilirdim.

Arka cebime uzanıp yarınki maçın kadrosunu çıkardım. Otele ilk geldiğimizde Koç Bob bunu bana vermişti. Ne aradığımdan emin değilim ama bu kağıt parçası Koç Bob'un bu turnuvaya gelirkenki ruh halini açıklayabilir. Aynı zamanda Cameron'ın yarınki maça çıkmamasından başka bir şey istemeyen hoşnutsuz bir ailenin varlığına da işaret ediyor olabilir.

Kayıpken oynamak imkansız, değil mi?

Sıralamayı açtım ve bir nefes aldım. Oğlumun adının tümseğe yazıldığını ve vuruş sıralamasında ilk sırada yer aldığını görüyorum. Cameron sıralamada her zaman ilk sırada yer alır çünkü ister bir yürüyüş, ister bir çizgi atışı ya da tek başına bir sayı turu olsun, mutlaka kaleye geçer. Ve bir kez kaleye geçti mi, ceylan gibi koşuyor. Ayrıca, Cam gördüğüm herkesten daha iyi giyiniyor, vahşi bir atışla vurulduğunda bile irkilmiyor. Tabii ki oyunun sonunda tek aldığı kasıtlı yürüyüşler oluyor ama Cam sanki bedava veriyorlarmış gibi kaleleri çalıyor.

Listede Jake'i arıyorum ve onu sol sahada buluyorum. Matt ve Susie onu orta sahada seviyor, bu yüzden bu konuda çok heyecanlanmadıklarını tahmin ediyorum. Altıncı vuruşunu yapıyor, ki son bir aydır yaşadığı düşüşü düşünürsek bu hiç de fena değil. Mutsuz *olduklarına* eminim - çünkü onlar gibi insanlar asla mutlu olmazlar - ama onların sorunu Koç Bob'la, Gabby ve benimle değil. Kesinlikle Cameron'la değil.

Levi Hertz ağır bir gıda zehirlenmesi ya da aşıl tendonu kopmasıyla uyansa Matt ve Susie'nin gözyaşı dökmesini beklemiyorum. Yine de Cam'e zarar gelmesini isteyeceklerini düşünemiyorum. Biz bir aile gibiyiz.

Büyük, işlevsiz bir aile.

Diğer her şey kontrol edildi. Kadro tüm sezon boyunca olduğu gibi aynı. Baskın vurucular sıralamanın en üstünde, en zayıf vurucular ise en altta. Aynı üç adam yedek kulübesinde oturuyor, yedek koşucu olarak görev yapıyor ve ara sıra smaçör olarak kullanılıyor. Burada değişen bir şey yok. Hiçbir şey bir başka

Cameron'ın yarın oynamasını engellemek için takımımızdan bir ebeveyn böyle sert önlemler alıyor.

Elbette, diğer takımlardan birinin yarın için bizi sabote etmeye çalıştığını düşünmediğim bir olasılık var. Ama diğer takımlardan hiçbiri bu otelde kalmıyor. Müdürün, birinin buraya gelip oğlumu araması gibi küçük bir ayrıntıdan bahsetmesini beklerdim, özellikle de içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında.

Başım oyuncak bir topaç gibi dönüyor. Birinin neden böyle bir şey yaptığını aklım almıyor. Cam on üç yaşında. İyi bir çocuk. Şu anda başına gelenleri hak etmiyor. Oğlumun gecenin bir yarısında yalnız ve korkmuş olduğı düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor.

Gabby'nin yanındaki koltuğa oturdum. Karımın yüzünü inceliyorum. - kırmızı ve lekeli, döktüğü gözyaşları yüzünden şişmiş. Gözleri bulutlanmış, sersemlemiş, uzaktaki görünmez bir noktaya odaklanmış. Sanki başka bir dünyadaymış gibi görünüyor, tek oğlunun göz göre göre kaybolmadığı bir dünya olduğunu tahmin ediyorum.

"Gabby," diyorum nazikçe, onu ürkütmek istemiyorum. "Bir haber var mı?"

"Koç Bob'un yerini tespit ettiler."

"Ya Cameron?"

Başımı sallıyorum, bakışlarını karşılayamadığımı fark ediyorum.

"Cameron onunla değıl mi? Nerede olduğunu biliyorlar mı?"

"Dedektif Grady onu sorgularken burada beklememi söyledi. Umarım yakında bazı cevaplar alabiliriz. Bu arada, her ihtimale karşı burada kamp kuracağım..."

"Ne olur ne olmaz diye Greg? Mucizevi bir şekilde kapıdan içeri mi girecek?"

Küçük bir gülümsemeyi zorluyorum. "Cam'in evden kaçacağını söylediğı zamanı hatırlıyor musun?"

Gabby'nin dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Nasıl unutabilirim ki? Oreolar ve beyzbol malzemeleriyle dolu bir spor çantası hazırlamış ve sokağımızın köşesinde kamp kurmuştu. Yatak odamızın penceresinden saatlerce onu izlerdik."

"O kadar Oreo yedikten sonra tuvalete gitmesi gerektiğinde eve geldi," diye ekliyorum ve ikimiz de hafifçe kıkırdıyoruz. Kahkahalarımız evliliğimiz kadar gergin. "O zaman iyiydi Gabby ve şimdi de iyi olduğunu içimde hissediyorum. İyi olmak zorunda. Sen de hissediyor musun?"

"Oğlumun olması gereken yerde kocaman bir boşluktan başka ne hissettiğimden emin değilim. Burada daha fazla oturamam Greg. Burada oturup bekleyemem ve hiçbir şey yapamam. Bir şeyler yapmam gerek."

"Polisin onu bulacağına güvenmek zorundayız."

"Biz onun ebeveynleriyiz, Greg. Onu koruması gerekenler bizleriz. Ama yapmadık. Ebeveyn olarak onu tamamen hayal kırıklığına uğrattık."

Onunla tartışamam çünkü o haklı. Cameron'ı hayal kırıklığına uğrattık. Cam geri dönerse - hayır, döndüğünde - onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağımıza dair kendime söz veriyorum. İkimiz de yaşadığımız sürece onu güvende tutacağız. Bu, dünyaya bir çocuk getirdiğinizde ettiğiniz sözsüz bir yemindir. Ve olanlara rağmen, bu yemini ciddiye alıyorum. Keşke Gabby de yeminimizi bunun yarısı kadar ciddiye alsaydı.

İşte yine - yüzeyin altında kaynayan öfke, kaynamaya başlıyor. Sevdiğiniz ve bir zamanlar güvendiğiniz birinin size yalan söylediğini bildiğinizde soğukkanlılığınızı korumak zordur. Şimdiye kadar elimden geleni yaptım, ancak patlamadan ve her şey ortaya dökülmeden önce daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

"Ne yapmamızı öneriyorsun, Gabby?"

"Susie'yi bulacağım ve sonra-"

"Tabii ki öylesin."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bu tam olarak söylediğim şey demek. Hep ona dönüyorsun. Susie şöyle, Susie böyle. Bu kadına olan takıntından bıktım usandım." Sanki kelimeleri fiziksel olarak geri sokabilecekmişim gibi elim ağzıma gitti. Keşke yapabilseydim.

Susie hayatımıza girdiğinden beri bunu düşünmeme rağmen, bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Bu bir hataydı. Çok ileri gittim. Gabby'nin yüzünün nasıl düştüğünü ve çenesinin köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan gibi nasıl gerildiğini görüyorum. Ayağa fırlıyor ve uzaklaşmaya başlıyor ama sonra dönüp bana bakıyor.

"Sen sadece burada otur ve her zaman yaptığın gibi yap Greg. Parçaları toplamayı bana bırak. Her zaman yaptığım gibi bununla ilgileneceğim."

Çünkü oğlumuzu bulana kadar seninle ya da sensiz buradan ayrılmayacağım."

Bölüm 18

GABBY RIZZO

Foxcroft'un lobisinden hışımla geçiyorum, parmak arası terliklerim ahşap zeminde gürültüyle sallanıyor ve devasa alanda yankılanıyor. Greg'in gözlerini üzerimde hissediyorum ama ona dönüp bakmıyorum. Şu anda ona bakamam.

Aramızdaki mesafe arttıkça yumruklarımı çözüyorum ve kendime yeniden nefes alma izni veriyorum. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. Durumumuzun aciliyeti ve kocama duyduğum öfke yüzünden.

Ne kadar da yüzsüzmüş. Söylemem gereken onca şeyi düşündüm. *Belki de hiç yanımda olmadığın için hep Susie'yi arıyorum. Belki de yanımda olsaydın, başka bir yere bakmazdım. Belki oğlumuzu kendinden ve beyzboldan daha çok önemseseydin.*

Artık çok geç.

En iyi arkadaşımı görmeyi hiç bu kadar istememiştim. Kocamın bana saplantılı demesi ne cüret. Greg'in sorunu, koşulsuz ilişkileri anlamaması. Birçok sorunundan biri.

Susie'nin şu anda odasına dönmüş, Matt'le sarmaş dolaş olduğunu hayal ediyorum. Muhtemelen Matt onun ayaklarını ovuyor ya da saçlarını okşuyor, bir yandan da barmenden getirdiği Calvin Klein for Men kokusunu fark etmemiş gibi davranıyordur. Sanırım bazen sevdiğiniz bir insanı kaybetmemek için onda nefret ettiğiniz şeyleri kabulleniyorsunuz. Bu konuda oldukça uzmanlaştım.

En iyi arkadaşımın sıcak güvencesini arzuluyorum. Ama görmek istediğim sadece Susie değil. Jake'i de.

Matt, Jake'in Cam'in nerede olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etti. Ama bir şeyler olsaydı kime söylerdi, babasına mı yoksa havalı teyzesine mi? Jake'i bebekliğinden beri tanıyorum ve Jake bana güvenebileceğini biliyor. O da Cam gibi iyi bir çocuk ve bana doğruyu söyleyeceğine güveniyorum. Çünkü gerçekten de en yakın arkadaşının gecenin bir vakti yan yatağından kaçırılmasını uyuyarak geçirmiş olabilir mi? Jake asla iyi uyuyan biri olmadı.

Sıkılı yumruğumu tekrar tekrar odalarının kapısına vuruyorum. Yüzümü gözetleme deliğine dayıyorum ama elle tutulur bir şey göremiyorum. Sanki gözlerimi zifiri karanlık bir suda açıyorum. Sonra tam gitmek için dönecekken ayak sesleri duyuyorum ve kapı kolu dönünce geri sıçıyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bu akşam alıştığım bir his bu - oğluma ne olmuş olabileceğini her düşündüğümde ritmik gümbürtü hızlanıyor.

Matt kapıyı açıyor, sanki onu yeni uyandırmışım gibi gözlerini ovuşturuyor. Cidden, böyle bir zamanda insan nasıl uyuyabilir ki? Sanırım kaybolan çocuğunuz olmadığında bunu yapmak daha kolay.

"Özür dilerim, uyuyakalmış olmalıyım. Bir şeyler duymayı umarak bekliyordum."

"Susie burada mı?" Odada bir hareket ya da ceset görebilmek için onun arkasından bakmaya başladım bile. Sorunun cevabı Matt'in yüzünden okunuyordu. Gözleri şişmiş, siyahımsı mavi gölgeler etrafını sarmış ve sanki ağlıyormuş gibi kırmızı çerçeveli. Darmadağınık görünüyordu ve bu sadece uyandırıldığı için değildi.

Matt dudaklarını sıkı bir çizgi halinde büzdü. "Bütün gece ondan haber alamadım."

"Bu hiç iyi değil. Neredeyse sabah oldu Matt. Onu aradın mı?"

"Nereye bakacağım? O kadar kalın kafalı mısın, Gabby? Susie böyle yapar. Ortadan kaybolur. Hayal gücünü kullan. Eminim nerede olduğunu bulabilirsin."

"Çok üzgünüm Matt." Gözlerimi yere indiriyorum, bakışlarıyla buluşamıyorum.

Başını sallar. "Şaşırmış gibi yapma, Gabby. Susie'nin nasıl biri olduğunu en iyi senin bildiğini sanıyorum."

"Jake'le konuşmam gerek," diyorum, aşikâr olanı kabul etmemeyi seçerek - Susie başka bir adamla yatağa girmiş. Yani, en azından kocam olmadığını biliyorum. En azından bu sefer kocam olmadığını biliyorum.

Matt kenara çekiliyor, böylece odalarına girebiliyorum. Gözlerimin karanlığa alışması bir an alıyor. Bir umut titreşimi hissediyorum. Bitişik odada ışık yanıyor. Odayı kontrol ettiğimde zifiri karanlıktı.

Gecenin erken saatlerinde Cam. Belki de Matt uyuklarken Cameron geri gelmişti. "Odayı kontrol ettin mi Matt? Işık yanıyor..." Olasılığın havada asılı kalmasına izin verdim - çocuklarımız tekrar aynı odadaydı.

Cevap vermesini beklemiyorum. Bunun yerine, iyimser bir dikkatle kısmen aralık olan kapıyı iterek tamamen açıyorum. Bitişikteki odaya adımımı atıyorum ve kalbim ayaklarıma kapanıyor. Jake yatağında oturmuş, pencereden dışarı, kararmış geceye bakıyordu. Cam'in yanında olmadığını fark etmem bir saniyemi alıyor.

"Jake," diyorum, yavaşça arkasına doğru ilerleyerek. Vücudunun durgunluğu, pencereye doğru eğilmiş hali, sanki bir şey izliyormuş gibi görünüyor. Gözlerim pencereye kayıyor ama tek gördüğüm oğlumun da içinde olduğu acımasız bir gecenin karanlığı.

Jake arkasını dönmüyor ya da bana cevap vermiyor. "Jake," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

Hiç hareket etmiyor.

Karnımda ezici bir korku hissi belirliyor. Jake neden bana bakmıyor? Neden bir şey söylemiyor?

Elimi omzuna koyuyorum ve sanki ona saldıracakmışım gibi arkasını dönüyor. "Benim," diyorum, aniden yabancı görünen bir dizi tanıdık göze bakarak.

Yüzüme bakıyor ve sonra geri dönüp hiçbir şeye bakmamaya devam ediyor. Yoksa bir şey mi? Jake bir şeyler biliyor. Kesinlikle bir şeyler biliyor.

"Konuş benimle, Jake, lütfen. Söz veriyorum kimsenin başı belaya girmeyecek.

Cam nerede?"

Tek kelime etmedi.

"Sana yalvarıyorum, lütfen Jake, bana bir şey söyle, ne *olursa*.

O senin en iyi arkadaşın. Eğer ona yardım edebiliyorsan, ona yardım etmelisin-"

"Yeter, Gabby. Onu rahat bırak," diye sesleniyor Matt odaları ayıran kapı aralığından. Elleri kalçalarında ve hiç memnun görünmüyor.

Jake'ten uzaklaşıp Matt'e dönüyorum. "Ona neler oluyor?"

"En iyi arkadaş kayıp ve annesi de kim bilir nereye kayboldu. Nereden başlasam ki?"

"Bir şey söyledi mi?"

"Konuşmuyor, Gabby. Onu burada pencereden dışarı bakarken buldum, şimdi gördüğün gibi, neredeyse katatonik bir halde. Ondan tek kelime bile alamıyorum."

"Belli ki bir şey olmuş Matt." "Belli ki."

"Tanrım, Matt, Cam'e bir şey yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?" Bu düşünce imkânsızdı ama bu durumla ilgili hiçbir şey mümkün değildi. Cameron kayıp olamazdı. Kimse onu kaçırmış olamaz. Ama yine de öyle. Ve biri kaçırdı.

Ve gerçek şu ki, on üç yaşındaki en iyi arkadaşı bize söylemediği bir şey biliyor gibi görünüyor. Neden? Jake yapabilseydi neden Cam'e yardım etmeye çalışmazdı?

"Gerçekten Jake'in bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Matt'in gözlerinde daha önce hiç fark etmediğim bir ateş vardı. Tehlikeli görünüyor, her şeyi yapabilecek bir adam gibi. Oğluma bir şey yapmak da dahil mi? Aramıza biraz mesafe koymak için ondan bir adım geri çekildim.

Biri boğazını temizleyerek tartışmamızı böldü. "Böldüğüm için özür dilerim." Dedektif Grady'nin sesiyle irkildim. "Kapıyı çaldım ama kimse gelmedi. Müdür beni içeri aldı. Bir gelişme oldu ve sizin için de uygunsa Jake'e birkaç soru sormam gerekiyor."

Matt bir elini dağınık siyah saçlarında gezdirir. "Keyfine bak. Bana hiçbir şey bilmediğini söyledi - yani hâlâ konuşurken."

"Sakıncası yoksa onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Matt ellerini havaya kaldırıyor ve hışımla odadan çıkıyor. Onu takip ediyorum, bu kadar sinirlenmesinin altında başka bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Jake'in bir şey yapmış olabileceğinden mi şüpheleniyor? Yoksa o da mı biliyor? Oğlunu mu koruyor?

"Matt, lütfen, eğer bir şey biliyorsan . . . Jake'in kaybolduğunu düşünsene. Burada ölüyorum."

Matt bana bakıyor ve bir şeyler söyleyeceğini, bana bir şeyler teklif edeceğini, sarılacağını ya da içimin dışıma çıkmasını engelleyecek başka bir jest yapacağını sanıyorum ama odaya geri dönüyor ve kapıyı suratıma çarpıyor.

Bölüm 19

GREG RIZZO

Koç Bob otel lobisinde gezinirken bulmayı beklediğim son kişi. *Gezinirken*. Elleri arkadan kelepçeli bir şekilde eşlik edilmesinin aksine. Kendimi bu işin arkasında onun olduğuna inandırmıştım ve şimdi en başa döndük gibi görünüyor.

Peki oğlum kimde?

Bob yaklaştıkça kaslarım geriliyor. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne soracağımı bilmiyorum. Ya kaçmak ya da kusmak istememe neden olan tarif edilemez bir aciliyet duygusuyla doluyum.

"Greg," diyor elini omzuma koyarak. "Çok özür dilerim. Burası oldukça boktan bir yer. Haber var mı?"

"Kesinlikle hiçbir şey duymadık. Sanki Cameron sırta kadem basmış gibi."

Bob'un ağzının kenarları aşağı doğru eğildi. "Evet, polis beni bir saat boyunca sorguladı. Kimsenin benim bu işle bir ilgim olduğuna inanacağına inanamıyorum. Neyse ki bir mazeretim vardı, yoksa gerçek bir şüpheliyi aramaları gerekirken muhtemelen hâlâ beni sorguluyor olacaktı. İnan bana Greg, ben de herkes kadar endişeliyim."

Ona inanıyor muyum?

"Evet, ama kimse bir şey bilmiyor gibi görünüyor. Her neyse, neredeydin?"

Bob'un yüzü kızarır ve yüksek sesle boğazını temizler. Kekeleyerek, "Dinle, Meghan ve benim bazı sorunlarımız var. Odamda değildim diyelim." *Sorduğum için özür dilerim*. "Belki maçta bir şeyler duyarız," diye sonradan ekledi. Sanki oğlum sonradan akla gelen bir şeymiş gibi.

"Maç mı? Neden maça gidiyorsun? Bana gerçekten oynayacağını söyleyemez misin?"

Ağzım yere düşmüş gibi hissediyorum. Oğlum kayıp ve beyzbol maçı oynayacaklar. Lanet olası bir beyzbol maçı.

Dışarıda güneş yükseliyor, puslu ışıltısını girişe doğru yayıyor. Saatile bakıyorum - sabah 5.

Koç Bob buraya beni bulmaya ya da Cameron'ı aramamıza yardım etmeye gelmedi. Lobiye, yıldız oyuncularının kaybolması sayesinde Kentucky Derbisi'nden daha fazla medyanın ilgisini çekecek olan beyzbol maçı için birliklerini toplamak üzere geldi. Aptal ansı - beni burada oturtup acınası bir şekilde Cam'in yeniden ortaya çıkmasını bekleten şey bu. Koç Bob'a göre ben sadece kapının önündeki bir engelim.

Boazını tekrar temizliyor. Bu, söylemek üzere olduğu şeye inanmadığını gösterir. Yalan söylediğimizi hepimiz anlarız. Örneğin Gabby; bir şey sakladığında sağ gözü kontrolsüzce seğirir. Otel odasına girdiğimde onu telefonunu çantasına tıkıştırırken bulmam gibi. Bir konuda yalan söylediğinde bunu anlayabiliyorum, ki eğer hamilelik testi bir gösterge ise, bu hemen hemen her zaman oluyor. Bunu ona hiç söylemedim çünkü aldatmacalarını fark edebildiğimi bilmesine gerek yok.

"Bak," diyor Bob, "u anda neler yaşıadığını hayal bile edemiyorum. Bu ocuklar benim için ocuk gibi, ama biliyorum ki kayıp olan senin kanından ve canından. Ne olursa olsun, bu olay buradaki herkesi travmatize edecek. Bunun zerine bir de çocukların bu maçta oynamasına izin vermemeyi ekleyemem. Geçen yıldan beri gün sayıyorlar. Ona kötü bir şey olduğunu bilmiyoruz Greg. İyi olduğuna inanmak zorundayız."

Başımı sallıyorum, duyduklarıma inanamıyorum. Bob'un oğlumun ortadan kayboluşunu sanki bir kalecinin gözleri kapalı atabileceği sıradan bir top gibi ele alışıındaki rahatlık.

Dişlerimi sıkarak "Maınızda iyi anslar," diyorum ama ciddi değilim. Umarım Futures ilk maçtan sonra kaybeder ve elenir ve her biri I-87 North'daki bir kaza ve sıkışık trafik nedeniyle on ikiye uzayan dokuz saatlik araba yolculuklarında SUV'lerinde sefil bir şekilde otururlar. Umarım Cam orada olsaydı sonucun ne kadar farklı olacağını dşnrlar.

Koç Bob bu oyunu oynadığı için tam bir aptal. Takım arkadaşları ve dostları kayıpken çocuklarının oynamasına izin veren ebeveynler aptaldır.

Kimi kandırıyorum ki?

Bu başka bir ailenin başına gelseydi farklı bir seçim yapacağımı düşünmek isterdim ama belki de yapmazdım. Belki de ben de diğerleri kadar bencilimdir. Belki de bunu fark etmem için benim için önemli olan tek şeyi kaybetmem gerekti.

Ebeveynler ve oyuncular lobiye akın ederken ayak sesleri ve alçak sesle yapılan konuşmalar kafamı karıştırıyor. Isı ensemde yukarı tırmanıyor. Garip yarım el sallamalar ve baş sallamalarla dolup taşıyorum. Sanki ölümcül bir hastalığım varmış ve sanki çocuğunuzu kaybetmek bulaşıcı olabilirmiş gibi çok yaklaşımdan korkuyorlar. Hiçbir ebeveynin parçası olmak istemeyeceği bir ekip. Yine de bu insanlardan bazılarının arkadaşlarımız, Cam'in arkadaşları olduğunu sanıyordum. Arama ekipleri kurmayı, el ilanları asmayı ve en yakın kasabalarda kapı kapı dolaşmayı teklif etmelilerdi, beyzbol sahalarına gitmek için arabalarına koşturmak yerine.

Başımı çevirip Baker'ları arıyorum. Henüz aşağı inmediler. Susie'nin dün gece yaptığı alemde sonra uyuduğunu tahmin ediyorum. Daha önce onun gibi içki içen başka birini görmemiştım. Tam 105 kiloydu. Daha önce kontrol ettiğimizde Susie odaya dönmemişti, en azından koridordan görebildiğim kadarıyla. *Gerçekten* barmenle eve mi gitti? Oğlunun 13U beyzbol turnuvasına gitmek klas bir hareket. Yine de, Susie'nin sahip olmadığı tek şey klaslığı. Sanırım Gabby bile aynı fikirde.

Uzuvlarım kalın bir çamura batmış gibi hissediyorum. Sanki günlerdir burada oturuyorum ve körelmeye başlıyorum. Ayağa kalkıyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Vücudum protesto için çatırdıyor. Gabby topu fıçıya vurdu - hiçbir şey yapmadan öylece oturamayız. Cameron o kapıdan öylece geçip gitmeyecek. Onu bulmamız gerek.

İçimizden birinin o maça gitmesi gerektiği aklıma geliyor - tüm ebeveynler ve oyuncularla konuşmalı, diğer takımı gözlemlemeli ve içlerinden birinin oğlumuza bir şey yapmış olup olamayacağını anlamalıyız. Ayaklarım beni otelin önüne götürüyor çünkü o kişinin ben olduğumu biliyorum.

Bir an duraksadım. Bir kez daha düşündüm de, eğer oğlum kayıpken bir ebeveynin bile çim sandalyesinden ya da tribünden çocuğunun eğlenmesi için bağırmasını dinlemek zorunda kalırsam

kargaşa çıkarmaktan kelepçelenecek. Ama ne var biliyor musunuz? Kurallara göre oynamaktan bıktım usandım. Çünkü bak bu beni nereye getirdi.

Açık havanın yarısındayım, Georgia yaz sabahının sıcak nefesi yüzümü tokatlıyor, o sırada omzuma bir elin girdiğini hissediyorum. Döndüm ve kendimi Dedektif Hawthorne ile yüz yüze buldum.

"Nereye gidiyorsunuz Bay Rizzo?" Bir eli kalçasında, kılıfından birkaç santim uzakta, diğeri kolumun etinin üzerinde zar zor duruyor.

Ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şey var. Tam olarak anlayamıyorum ama sanki bir nefes ötede - *hiçbir yere gitmiyorsun*. Bana böyle davranılmasına alışık değilim. Kendime olan güvenimin ve nüfuzumun ne kadarının Cam gibi bir yıldız oğlum olmasına bağlı olduğunu fark etmemiştim. Bağlı.

Öyle mi?

"Burada başarılı olamadığımız için orada bir şey bulabilir miyim diye maça gidiyorum." *Burada başarılı* olamadığınıza göre.

"Evet, aslında, burada kalmana ihtiyacım olacak." Ve işte oldu. Gitmeme izin yok.

"Bu bir rica mı yoksa emir mi?"

"Şu anda bu bir rica. Ama eğer mecbur kalırsam, sanırım bunu bir emir haline getirebilirim. Bu gerekli olacak mı?"

"Olmayacak."

"Size birkaç soru daha sormam gerekiyor Bay Rizzo. Elimizde bazı yeni bilgiler var. Olası bir açığı takip ediyorum. Başlayalım mı?"

Dedektif Hawthorne otelin içini işaret ediyor. Onu lobiden bara kadar takip ediyorum; daha birkaç saat önce içkiler, flörtler ve kaçırılmış bir çocuğa sahip olmamanın verdiği bütünlükle hayat doluydu.

Dedektif Hawthorne otoparka bakan bir köşeye sıkıştırılmış yuvarlak masalardan birine oturmam için işaret ediyor. Çakıllı otoparktan çıkıp ana yola çıkan kayalık şeritten aşağı inen araba kuyruğunu izliyorum. Neden diğer ailelerden hiçbirini burada tutmadığını merak ediyorum.

Sorguluyorum. Oğlumun yerini bulana kadar buradan ayrılmaya nasıl izin verilir? Polisin gerekli incelemeyi yaptığını varsayıyorum ama tanıdığımı sandığım bu insanların ne sakladığını kim bilebilir?

Hepimizin saklayacak bir şeyleri var.

Bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorum, böylece otelden ayrılıp beyzbol maçına gidebileceğim.

"Peki benimle ne hakkında konuşmak istiyorsunuz, Dedektif?"

"Sizinle karınız hakkında konuşmak istiyorum."

Bölüm 20

GABBY RIZZO

Koridorda Dedektif Grady'nin Matt'in odasından çıkmasını bekliyorum. Jake'in konuşup konuşmadığını ve ona bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Acaba Cameron'a ne olduğunu biliyor mu? Acaba bizden bir şey mi saklıyor? Son olarak, bir parçam Jake'in bu olayla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor. Düşünmesi bile bana acı veren, inanılmaz derecede korkunç bir düşünce ama oğluma ne olduğuna dair teorilerim tükendi.

Birisi. Yaptı. Bir şey yaptı.

Ayrıca, Jake'in davranışının garip ve tamamen karakter dışı olduğunu inkar etmek mümkün değil. Beni çok uzun zamandır tanıyor, neredeyse kendi ailesini tanıdığı kadar. Ona bebek bakıcılığı yaptım, yemek pişirdim ve Cameron'ın tekerlekli yatağında uyurken sırtını ovdum. Hastalandığında onunla ilgilendim ve ailesi akşam yemeğine çıktığında ya da şehir dışına çıktığında onu evimizde ağırladım. Jake ailemin bir parçası sayılır, tıpkı benim de onun gibi olduğum gibi. Tanrı aşkına, bana Gabby Teyze diyor.

Ama Jake'in bana bakışı - gözlerinde tanımadığım bir boşluk, bir karanlık vardı. Sanki görmeden duramayacağı kadar korkunç, kelimelere dökülemeyecek bir şey görmüş gibiydi. Ve şu anda düşünebildiğim tek şey o şeyin oğlum olduğuydu.

Odalarının kapısının önünde bir ileri bir geri yürüyorum. Duvarda bir boya parçası fark ediyorum ve onu soymaya başlıyorum, hiçbir kameranın beni otel mülkünü yok ederken izlemediği gerçeğiyle hafifçe rahatlıyorum. Peki ya bu otelin bana yaptıkları? Aileme?

Volta atmak ve soyunmak eskidiğinde, ayaklarımın üzerinde yükseliyorum ve topuklarım yere kaymadan önce ağırlığımı ne kadar tutabileceğimi test ediyorum. Oğlum hakkında çılgınca panik yapmaktan beni uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Sonunda bir gıcırta duyulur ve Matt'in odasının kapısı yavaşça açılmaya başlar.

"Jake?"

Jake'in Futures üniformasını giymiş bir şekilde odadan çıktığını görünce şok oluyorum. Bakışları bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor, sonra süzülerek uzaklaşıyor. Neden bana bakmıyor? Ve neden sanki oynayacakmış gibi giyinmiş?

Dedektif Grady birkaç adım geriden takip ediyor. Kapının önünde durduğumu görünce kısa bir süre duruyor, sonra Jake'e asansöre doğru ilerlemesini işaret ediyor. Kadın kenara çekiliyor ve Matt sandalyeler ve bir soğutucuyla dolu kırmızı makaralı arabasıyla ortaya çıkıyor. Tanrım, oynayacak.

Birden sıcak bastı, başım döndü ve düşmemek için duvara yaslanmak zorunda kaldım. Oğlumun iz bırakmadan ortadan kaybolmasının üzerinden on iki saatten az bir süre geçti ve onun katılacağı turnuvada oynamaya devam edecekler. Savunmacı kayıtsızlıktan bahsediyoruz.

"Bayan Rizzo." Dedektif Grady'nin sesi sanki empati çipini kaybetmiş gibi bir saat öncesine göre daha sert çıkıyor. "Tam da aradığım kişi sizdiniz."

Bu bir dedektiften duymak isteyeceğiniz bir şey değil.

"Ben mi? Neymiş o?" Ben soruyorum. "Jake sana Cameron hakkında bir şey mi söyledi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ne yazık ki Cam'in nerede olduğuna dair herhangi bir bilgisi yok. Her ne olursa, Jake bunun için uyanık değildi."

"Peki neden ona sorduğumda bunu söylemedi? Neden birini öldürmüş gibi görünüyor?" Neredeyse kelimelerimde boğuluyordum.

"Açık konuşacağım Bayan Rizzo. Onu agresif bir şekilde sorguladığınız için kendini tehdit altında hissetti."

"Kendini tehdit altında mı hissetti? *Benim* tarafımdan mı? Jake'e en iyi arkadaşına ne olduğunu bilip bilmediğini sormanın saldırganlık olduğunu fark etmemiştim." Ağzımdan bir kıkırdama kaçtı. "Bu cidden hayatımda duyduğum en saçma şey. Bunu nereden çıkardığını, böyle çılgınca bir şey söylemeyi bırak, neden böyle düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

Dedektif Grady'nin kaşları içeri dönerek açık renk gözlerinin arasındaki derin kırışıklığı belirginleştirir. "Bakın, Bayan Rizzo. Tüm olasılıkları araştırıyoruz ama bir çocuğa duymak istediklerinizi zorla söyletemezsiniz. Korktuğu için sustu."

"Ama . . . ama . . . Matt ben oraya gelmeden önce konuşmadığını söyledi. Jake'in Cam'e bir şey yaptığını söylemesini gerçekten duymak istediğimi mi sanıyorsun? Ben sadece oğlumu geri istiyorum. Ve belli ki onu bulmak için yeterince çaba göstermiyorsunuz."

"Sizi temin ederim ki oğlunuzu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ne yazık ki henüz yerini tespit edemedik ama edeceğiz. Bunu yapabilmek için de tüm üsleri kontrol etmemiz ve olası şüphelileri elememiz gerekiyor."

"O yüzden burada vakit kaybetmeyi bırak ve yap. Bu çocuk bir şeyler biliyor."

"Otele ilk geldiğiniz andan itibaren nerede olduğunuzu ayrıntılı olarak anlatmanızı istiyorum." Dedektif Grady cebinden bir defter ve kalem çıkardı ve açık bir sayfaya geçti. Jake'le ilgili gözlemimi tamamen göz ardı etti ve belli ki bunun nedeni oğluma ne olduğuyla ilgili farklı bir teorisi olması. Beni de içeren bir teori.

"Ciddi olamazsın. Cameron'ın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dediğim gibi, hiçbir şeyi göz ardı etmiyoruz. Ancak, tam olarak açık sözlü olduğunuzu düşünmüyorum, Bayan Rizzo. Ve eğer oğlunuzu bulmamıza yardım etmek istiyorsanız, konuşmaya başlamanızın zamanı geldi."

Benim kim olduğumu biliyor olamaz. Kim olduğumu bilmesi mümkün değil. Bu mantrayı neredeyse inanana kadar zihnimde defalarca tekrarlıyorum. Çünkü vücudumda dolaşan paranoya ve onun bana bakışı aksini söylüyor.

Ama böyle ıssız bir bölgede küçük bir kasaba dedektifi geçmişim hakkında nasıl bir şey bilebilir? Tabii medyayla bağlantı kuran, soruşturmadan bilgi sızdıran, tehdit notları bırakan, otel odamızda bulduğum fareyi öldüren ve oğlumu kaçıran kişi, bu her neyse, suçu üstlenmem için bana tuzak kuruyorsa.

"Cam'in kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu düşündüğünü söyle bana. Söyle bana. Bir avukat tutmam gerekiyor mu?"

Sanki gitmesi gereken bir yer varmış gibi saatine bakıyor. Ya da zamanımın tükendiğini söylemek için.

Ve bana tuzak kurulduğunun farkındayım.

Ve gerçekten bir avukata ihtiyaım olabilir.

Bölüm 21

GREG RIZZO

Dedektif Hawthorne beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Karım hakkında konuşmak istiyor. Gabby, Cam'in kayboluşuyla ilgili olarak sorgulanmasını beklediğim son kişi. Ama sonra, sadece bugün yüzüncü kez, Gabby'nin görüldüğü gibi biri olmadığını kendime hatırlatıyorum ve şaşkınlığım tıpkı evliliğimizdeki güven gibi dağılıyor.

Pozitif hamilelik testi bunun kanıtı. Gabby'nin tanıştığımızdan beri benden sakladığı sırlardan bahsetmiyorum bile. Bazen Gabby Rizzo'yu hiç tanımadığımı düşünüyorum. Sonra bunun tanımadığım için olduğunu fark ediyorum. Gabby Rizzo diye biri yok.

Bir süredir karımın bir şeylerin peşinde olduğundan şüpheleniyordum. Artık biliyorum. Şüphelenmek ve bilmek tamamen farklı iki şeydir. Ve karınızın ihanetinin kanıtını cebinizde tutmak kendi başına bir evrendir.

Dedektif Hawthorne sanki kafamdan geçen düşünceleri okuyabiliyormuş gibi beni inceliyor. Tanrım, umarım değildir. Orada ne olduğunu da görmesin diye gözlerimin cebime gitmesini engellemeye çalışıyorum.

Bana yalan söylediği için karıma kızgınım, ancak istediğim son şey polisin hayatlarımızı incelemeye başlaması. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Şu anda tek istediğim oğlumu bulmak. Gabby ile olan bu karmaşayı daha sonra çözeceğim. Şu anda önemli olan tek şey Cameron'ı bulmak.

Birkaç dakika boyunca garip bir şekilde oturuyoruz, sessizlik sonsuz bir iplik yumağı gibi uzuyor. İlk konuşan ben olmak istemiyorum ama zamanın benden yana olmadığını da farkındayım. Cam ne kadar uzun süre kayıp kalırsa, onu canlı bulma ihtimalimiz de o kadar azalır. Bir kayıp soruşturmasında ilk yirmi dört ila kırk sekiz saat en kritik zamanlardır. Kayıp bir çocuk söz konusu olduğunda daha az.

Mutlu sona ulaşma şansımız hızla azalıyor.

"Bana sormak istediğin şey nedir?" Ellerimi aramızdaki masanın üzerine koyuyorum, sabit tutmak için biri diğerinin üzerine sıkıca sarılıyor. İçim 7.2 şiddetinde bir deprem gibi titriyor ama ben

Sakin görünmeye kararlıyım. Kıpırdanmak suçluluk duygusunu yansıtır. Ben hiçbir şeyden suçlu değilim.

Görünüşe göre iyi bir koca ya da baba olmamak dışında. "Olay şu, Bay Rizzo. Her ikisinin de geçmişini araştırdık.

Siz ve Bayan Rizzo. Tam protokol. Kayıp bir çocuk söz konusu olduğunda, her zaman önce en yakınlarını kontrol ederiz. Ebeveynlerin bu olayla ne kadar sık ilgisi olduğunu bilerseniz şaşırsınız." Dedektif Grady kalemini masaya vuruyor. Vur. Vur. Vur. "Ödenmemiş bir park cezası dışında temizsiniz, ama karınız ..." Tap, tap, tap.

Tavanın çökmesini bekliyorum.

Duraklıyor, notlarına bakıyor. Sonra gözlerimin içine baktı.

"Gabby Rizzo'nun, eski adıyla Gabby Reynolds'ın 2005'ten önceki bir kaydını bulamadık. Sanki dünyaya on sekiz yaşında bir çocuk olarak düşmüş gibi. Ve biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum, Dedektif Hawthorne'un sert bakışlarına karşılık veremiyorum.

"Tecrübelerime göre, insanlar dünyaya on sekiz yaşında bir genç olarak gelmiyorlar. Bir yerlerden geliyorlar. Herkes bir yerlerden gelir. Belki eşiniz Gabby Rizzo'nun nereden geldiğine biraz ışık tutabilirsiniz."

Saklayacak bir şeyim yokmuş gibi ellerimi kaldırıyorum. "Dinleyin, size bildiğim her şeyi anlatmaktan mutluluk duyarım. Ama umarım karımın oğlumuzun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu ima etmiyorsunuzdur. Oğlumuzu canından çok seviyor. Ve bunun Cameron'ı bulmakla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Bu noktada hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum Bay Rizzo. Buna karınızın onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğu ya da geçmişinden birinin ona zarar vermek için geri döndüğü ihtimalini düşünmek de dahil. Yani, bir kadına zarar vermek için çocuğunu kaçırmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Bıçak böğrüne saplandı. *Kaçırılmış*. Dedektif, birinin oğlumuzu kaçırdığına inanıyor. Gabby'nin çantasında bulduğum notu tekrar düşünüyorum ve haklı olup olmadığını, geçmişinden birinin ona zarar vermek için geri dönüp dönmediğini merak ediyorum.

"Karımın zor bir çocukluğu oldu, Dedektif. Yetimdi ve gençlik yıllarını koruyucu aile sistemi içinde evden eve atlayarak geçirdi. Üniversite bursu kazanmak ve hayatını değiştirmek için çok çalıştı. Oryantasyonda tanıştık ve anında ona aşık oldum. Hayatını daha iyi hale getirmek, Gabby'nin hak ettiği aile olmak istiyordum. Bana geçmişiyile ilgili her şeyi anlattı."

Hiçbir şey söylemedi. Gabby bana hiçbir şey söylemedi. "Ve sen onun hikayesine inandın mı?"

Ses tonunu beğenmedim. Bunun nereye gittiğini sevmiyorum. "Ona inanmamak için ne sebebim olabilir ki?"

Artık ona inanmamak için her türlü sebebim var.

"Parmak izlerini araştırdık, Bay Rizzo. Ne çıktığını bilmek ister misiniz? Ya da belki zaten biliyorsunuzdur? Brittany Stone ismi size tanıdık geliyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Parmak izi mi? Parmak izlerini ne zaman aldınız?"

"Su şişesi," diyor kesin bir ifadeyle. "Ortağım siz basına hitap ettikten sonra podyumdan su şişesini aldı."

Benim de kafam daha az karışık değil. Sanki her şey hiper hızda hareket ediyormuş gibi geliyor ama ben yerimde çakılı kalmış, manzaranın baş döndürücü bir bulanıklık içinde dönüp gidişini izliyorum.

"Ama, ama ... daha dün gece geldiniz. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu tatil köyünün gözlerden uzak olduğunun farkındayım Bay Rizzo, ancak Atlanta'nın hemen dışındayız. Çok da küçük olmayan eyaletimizde ülkenin en iyi adli tıp laboratuvarlarından bazıları emrimizde. Ve bir iyilik istedim." İyi bir önlem için duraklıyor. "Kötü haber verdiğim için üzgünüm ama, işte, kendiniz görebilirsiniz." Dedektif Hawthorne telefonunu çıkarıyor, arama çubuğuna bir şeyler yazıyor ve masanın üzerine kaydırıyor, böylece 2003'ten kalma küçük bir kasaba haberine bakıyorum.

*YEREL PSIKIYATRİSTLER ON ALTI YAŞINDAKİ
KIZLARININ PEŞİNDEYKEN ATEŞLİ BİR KAZADA
ÖLÜRLER.*

Çok daha genç bir Gabby'nin ailesiyle birlikte mutlu bir şekilde poz verdiği bir fotoğrafın yer aldığı makaleyi hızlıca tarıyorum.

Bölgenin önde gelen iki psikiyatristi ateşli bir kazada hayatlarını kaybederek evleri olarak adlandırdıkları sıkı sıkıya bağlı topluluğu yıkıma uğrattı. Karı koca araçlarının içindeyken kontrollerini kaybederek karşıdan gelen bir SUV'a çarpmış ve her ikisi de anında ölmüştür. SUV sürücüsünün durumu ciddiyetini koruyor, vücudunun yüzde kırkıdan fazlasını kaplayan yanıklar var ancak hayatta kalması bekleniyor. Ailesi kimliğinin açıklanmamasını istedi. Yetkililer bu trajedinin bir kaza olduğuna karar vererek her iki sürücüyü ve olay yerinden kaçtığı iddia edilen maktulün reşit olmayan kızını kazayla ilgili herhangi bir cezai sorumluluktan akladı.

Şaşırmış gibi yapmaya çalışıyorum ama gerçek şu ki bunu zaten biliyordum. Gabby'nin büyükannesi bir ay önce benimle irtibata geçerek ailemizle bağlantı kurmaya çalıştı. O günden beri bu makaleyi ve benzerlerini binlerce olmasa da yüzlerce kez okudum. Bu bilgiyle onunla nasıl yüzleşeceğimi düşünüp durdum. Bir illüzyon kadar gerçek olan bir kadınla evli kalabilir miydim? Hamilelik testi sadece krema, gerçekten. İlişki, serpmeye.

Birlikte geçirdiğimiz on dört yıldan sonra Gabby bana gerçeği söylemedi. Kendim öğrenmeseydim bana asla gerçeği söylemeyecekti.

"Ben, ben, ben ne diyeceğimi bilmiyorum." Telefonunu masaya geri itiyorum, aldatıcı karımın gülümseyen görüntüsüne bir saniye daha bakamıyorum.

"Yani hiçbir fikrin yok muydu?"

Ciğerlerim protesto için yanana kadar nefes alıyorum ve bir yudum havaya daha dayanamıyorum. Nefesimi yavaşça veriyorum, nabzımın da beni takip etmesini istiyorum. "Yakın zamana kadar hiçbir fikrim yoktu."

"Yakın zamana kadar mı? Detaylandırmak ister misiniz?"

"Büyükannesi yaklaşık bir ay kadar önce bana ulaştı. Kafam karışmıştı çünkü ailesi olmadığına inanıyordum. Onu tekrar hayatlarına almak için çaresiz olduklarını söyledi. Bana Gabby'nin anlatmadıklarını anlattı."

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Büyükannesi ve büyükbabası, koruyucu aileler, ihmal ve istismar hakkında yalan söylediğine hâlâ inanamıyorum. Hepsi büyük bir yalandı. Evliliğim büyük bir yalan."

"Bay Rizzo." Dedektif Hawthorne'un bakışlarıyla karşılaşmak için başımı yavaşça kaldırıyorum. Kahverengi gözlerinde empati ve şaşkınlık karışımı bir ifade var. "Bunu size söylemenin en iyi yolunun ne olduğundan emin değilim, o yüzden açık açık söyleyeceğim. Karınızın büyükanne ve büyükbabası öldü."

Bölüm 22

GABBY RIZZO

"Burada başım bir çeşit belada mı?" Dedektif Grady kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakma yarışına devam ederken soruyorum. Bunu kazanamayacağım; bu çok açık.

Başka tarafa bakıyorum.

"Başınızın belada olması gerektiğini düşünmenizin bir nedeni var mı?"

"Oğlum kayıp ama sanki burada saldırı altında olan benmişim gibi geliyor. İşlemediğim bir suçtan yargılanıyormuşum gibi. İşinizi yapmanız ve Cameron'ı bulmanız için bir avukat tutmam gerekiyorsa, hemen şimdi arayacağım."

Kollarını açıyor ve çiçekli kaprisinin cebine uzanıp telefonunu çıkarıyor. Kalbim ayaklarıma düştü. Bir şey yaptığımı düşünüyor. Ve haklı da. Sadece onun düşündüğü şekilde değil.

"Cameron'a ne olduğunu bilen biri olup olmadığını öğrenmeye çalıştığım için beni cidden tutuklayacak mısınız?" Bu soru ağzımda acı bir tat bırakıyor, sanki bir tomar bozuk para emiyormuşum gibi. Bir kez olsun yanımda Tic Tac taşıyorum. Anla işte.

"Tutuklu değilsiniz, Bayan Rizzo. Henüz değilsiniz. Sadece bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz. Eğer oğlunuzu bulmamızı istiyorsanız, mümkün olduğunca işbirlikçi ve açık sözlü olmalısınız. Bu da sorularıma olabildiğince dürüstçe cevap vermekle başlar. Bildiğinizi fark etmediğiniz bir şey biliyor olabilirsiniz."

"Akıl sağlığı uzmanlarından oluşan bir aileden geliyorum, Dedektif Grady. Ters psikoloji bende işe yaramaz. Ama kocamı aradıktan sonra sorularınızı yanıtlayacağım." Çok fazla şey söylediğimi bilsem de tarafsız bir ifade takınmaya çalışıyorum.

Başını sallıyor ve Greg'i aradığımı duyamayacağı birkaç kapı aşağıya yürüyorum. Yarım çalıyor, sonra telesekretere düşüyor. Tekrar deniyorum ve aynı şey oluyor. Üçüncü kez denedim ve aramalarımı susturduğuna ikna oldum.

Beni neden sesli mesaja yönlendirdiğini düşündükçe vücudum kaskatı kesiliyor. Kocamın ve dolayısıyla dedektiflerin ne bildiğini merak ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, ona kadar sayıyorum, sonra yavaşça ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorum.

Dedektif Grady'ye yaklaşıırken "Sor bakalım," dedim. "Saklayacak bir şeyim yok." Saklayacak *her şeyim* var.

"Burada olmaz," diye karşılık veriyor ve onu takip etmem için elini sallıyor. Bana söyleneni yapıyorum. Karşı konulmaz bir déjà vu duygusuyla doluyorum. Hatırlamak istemiyorum. Tek istediğim unutmaktı. Tek yapmaya çalıştığım kendim ve çocuğum için daha iyi bir hayat kurmaktı. Bu bir suç mu? Çocuğunuz için daha iyisini istemek?

Koridordan asansöre doğru yürüyoruz. Dedektif Grady aşağı oka bastı ve sessizce asansörün gelmesini bekledik. Dün buraya geldiğimizden beri çok rahatsız edici bir sessizlik vardı. Ailem öldükten sonra sessizlikten nefret etmiştim ve oğlum kayıp olduğu için şimdi daha da çok nefret ediyorum. Çünkü karanlık düşüncelerin geldiği yer sessizliktir. Gevezelikleri bastırmak için gürültüye ihtiyacım var - özellikle de şimdi - çünkü kafamın içinde her şey serbest.

Asansörün içi çok sıcak ve saç çizgimde boncuk boncuk terlerin biriktiğini hissediyorum. Susie kalmamız için ne harika bir yer seçmiş... Güvenlik kamerası yok ve klima arızalı. Böyle gülünç derecede düşük bir fiyat almasına şaşmamalı.

Duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissediyorum, hem de birden fazla şekilde. Asansör kapıları açıldığı anda, hava almak için çaresizce içeri atılıyorum.

Dedektif Grady beni ana lobinin dışındaki bir konferans odasına götürürken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Sanki bir sorgu yerine, aklıma gelebilecek herhangi bir iş toplantısından daha yüksek riskli bir yönetim kurulu toplantısına giryormuşuz gibi. Söz konusu olan benim oğlum. Gururum ve neşem. Kalp atışım. Nefesim.

Her ne kadar bunu düşünmemeye çalışsam ve nedenini tam olarak ifade edemesem de - bunun aynı zamanda benim özgürlüğüm olduğunu hissediyorum.

Uzun dikdörtgen bir masanın kenarında köşeli bir şekilde oturuyoruz. on dörde kadar oturacak şekilde tasarlanmış. sandalyeler şaşırtıcı bir şekilde

rahat, kırmızı kadife, buranın geri kalanıyla uyumlu. Duvarlar daha parlak ve odanın uzak köşesinde bir televizyon asılı.

"Oğlunuzu en son ne zaman gördünüz, Bayan Rizzo?"

Ve böylece başladı. Otele geldiğimizden beri yaptıklarımız, Cam'in çünkü ruh hali ve evliliğimin durumu hakkında sorular soruluyor. Kendimi taciz edilmiş hissetmem gerekirken, Dedektif Grady'nin kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını fark ettiğimde rahatlamaya başlıyorum. Çünkü gerçek, işleri sadece katlanarak karmaşıklatacak. Ve büyük ihtimalle geçmişimin şu anki durumumla hiçbir ilgisi yok.

Yani, bunca zaman sonra büyükannem ve büyükbabam neden yeniden ortaya çıksınlar ki? Neden kendi torunlarına zarar verecek bir şey yapsınlar? Benden nefret ediyor olabilirler, ama Cam? Cam asla kimseyi incitemez.

Dünyam tersine döndüğünde ondan çok da büyük değildim. On altı - hala bir çocuk, gerçekten. İnsan beyninin gelişmesi yirmi beş yıl alır. Bu gerçek için teşekkürler anne ve baba. Ama Greg bunu görecekti miydi? İşte bu yüzden nereden geldiğime dair gerçeği onunla hiç paylaşmadım. Zarar vermek istememiş olabilirim ama sonuç ölüm olunca niyetin ne önemi var? Ailemin ölmesini istememem onları daha az ölü yapmaz. Greg'e gerçeği söylemek onları geri getirmek için hiçbir şey yapmaz. Tek yapacağı bana daha farklı bakmasını sağlamak olur. Bana bakışını seviyorum. *Bakışını*. Eskiden bana baktığı gibi.

Çok uzun süre bekledim. Ağzımdan yalanlar dökülmeye başladıktan on yıl sonra nasıl temize çıkabilirdim? Olmayan bir geçmiş uydurduktan sonra? Beni asla affetmezdi. Bana bir daha asla güvenmezdi.

Artık bana güvendiğinden değil. Greg'in çantamdaki notu okuduğunu, gizlice telefonumu kontrol ettiğini düşünüyorum.

Yine de, ona düzeltilmemiş gerçeği söylemek sadece bizi ve daha da önemlisi Cameron'ı incitecektir. Oğlumu düşündükçe midem kapalı bir yumruk gibi sıkılıyor.

Sorgulamanın sona ermek üzere olduğunu hissediyorum. Dedektif Grady konuşmamız boyunca karaladığı not defterini kapatıyor. Ayağa kalkmak için sandalyemi itiyorum. Bulmam gereken

Susie. O ne yapacağını bilir. Tehlikeli bir şekilde sallanmakta olduğum incecik çıkıntıdan beni kurtaracak.

Tam uzaklaşmaya başlamıştım ki, "Bir şey daha var Bayan Rizzo." diye ekledi.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Evet?"

"Brittany Stone hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Elim sandalyenin arkalığının kenarını bulduğunda nefesim göğsümde sıkışıyor. Oda bir fırıldak gibi dönüyor ama bu hareketin beni tuhaf bir şekilde yerimde tuttuğunu hissediyorum. Odadaki her şey değişti. Dedektif Grady kim olduğumu *çok* iyi biliyor.

Kalbim deli gibi atmaya başlıyor ama kendimi konuşmaya zorluyorum.

"Brittany Stone olarak doğdum," diye itiraf ediyorum. "Johnstown, Pennsylvania'nın dışında küçük bir kasabada büyüdüm. Tek çocuktum. Annem ve babam psikiyatristti. Birlikte kendi muayenehanelerini işletiyorlardı - Stone Therapeutics."

Bu isimdeki ironi, büyürken pek çok kez olduğu gibi bugün de beni çok etkiliyor. Taşların benzersiz bir ikiliği var - soğuk ama pürüzsüz - tıpkı ailem gibi. Hastalarını tedavi edebildikleri profesyonel tarafsızlık nedeniyle hastaları için mucize işçilerdiler. Ama ben onların hastalarından biri değildim; ben onların kızıydım.

"Ebeveynlerinizle olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

Dedektif Grady not defterini açıp göremediğim bir şeyler not ederken tırnağımı çiğniyorum.

"Sanırım onları sevdim. Sanırım onlar da beni sevdiler, sadece dışa dönük bir sevgi gösterisinde bulunmadılar. Dinle, terapi seansını takdir ediyorum ama bunun oğlumla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Söylesene, ailen öldükten sonra nereye gittin?"

"Büyükannem ve büyükbabamla yaşamaya gittim."

"Peki onlarla ilişkiniz nasıldı?"

"Her şey harikaydı, gerçekten harikaydı - ta ki ben üniversiteye gidene kadar. Büyükbabam mezun olduktan sonra kalmamı ve çiftliğe yardım etmemi istedi. Ama benim hayatıma devam etmem gerekiyordu. Ben de ayrıldım. Cam'e hamile olduğumu söylemek için aradığımda bile telefonlarıma cevap vermediler. Sonunda pes ettim. Hayatıma devam ettim."

"Onlarla en son ne zaman konuştunuz?"

"Bilmiyorum. Belki on üç yıl?"

"Bayan Rizzo, ifte cinayetle ilgili olarak Pennsylvania'da sorgulanmak üzere arandığınızı biliyor musunuz?"

"ifte cinayet mi? Büyükannem ve büyükbabam *öldü mü?*"

Bayılmadan ve başım konferans salonunun zeminine çarpmadan önce ağızımdan çıkan son şey bu oldu.

Bölüm 23

GREG RIZZO

"Öldü mü? Bu imkansız. Ölmüş olamazlar. Daha birkaç gün önce büyükannesiyle konuştum."

"Onlarla hiç şahsen tanıştınız mı?"

"Şey, hayır, ama ..."

"Ama onlar olduğundan emin misiniz?"

"Yani, öyleydim ama şimdi hiçbir fikrim yok. Ne zaman öldüler? Nasıl öldüler?"

"Altı ay önce evlerinde öldürülmüşler. Oldukça vahşiceydi, bu da genellikle kişisel olduğunu gösterir. Korkunç detayları anlatmayacağım. Bilmeniz gereken tek şey, eşinizin onların ölümüyle ilgili olarak sorgulanmak üzere arandığı. Johnstown polisi, karınızın onların vahşi cinayetleriyle bir ilgisi olabileceğine inanıyor."

Karım mı?

Elimi terden keçeleşmiş saçlarımda gezdiriyorum. Çocuğumun, kayıp çocuğumun annesi Gabby, büyükanne ve büyükbabasının ölümüyle ilgili sorgulanmak üzere aranıyor. Cinayetler. Büyükanne ve büyükbabasının cinayetleri. Bana hiç bahsetmediği büyükanne ve büyükbabaları. Posta kutumuza o mektup gelene kadar varlığından bile haberdar olmadığım dedeleri.

Başım dönüyor, ışık huzmeleri gözlerimin önünde dans ediyor. Karım pek çok şeye sahip - bir tanesi yalancı, diğeri ise zina yapan bir kadın. - ama bir katil? Büyükannesi ve büyükbabasıyla on yıldan uzun bir süredir konuşmamış, ya da öyle söylediler, o halde benim evde oturan uysal karımın yaşlı bir çifti katletmek için ne gibi bir nedeni olabilir?

Ve altı ay önce ölmüş olsalar bile karımla bağlantı kurmaya çalışmış olamayacaklarını fark ettim. Mezarın ötesinden bilmediğim bir posta servisi yoksa tabii.

O mektubu bana kim gönderdi? Ve eğer büyükannesi değilse, ben kiminle konuşuyordum?

Yükselen safrayı geri itmek için elimi ağzıma götürüyorum. Sonra, rahatlatıcı bir düşünce.

"Gabby'nin onların ölümüyle bir ilgisi olamaz. Karım kandan ölesiye korkar. Odamızda ölü farenin kanlı leşini bulduğunda yüzünü görmeliydiniz."

"Varlığını doğrulayamadığımız fareden mi bahsediyorsunuz? Otel böyle bir keşifle ilgili herhangi bir bilgisi olduğunu reddetti. Fareyi şahsen gördünüz mü Bay Rizzo?"

Başımı salladım. Fareyi hiç görmedim. Kapımızın dışındaki koridorda duran bir grup otel çalışanı gördüm. Gabby'nin asansörün dışında beklediğini gördüm, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Ama müdür - Gabby onunla bu konuda konuştu. Onu duydum."

"Müdür, Bayan Rizzo'nun yanıldığını ve ona karşı nazik davrandığını iddia ediyor. Kat hizmetleri Bayan Rizzo'yu odanızın ortasında durmuş, kendi kendine konuşurken ve çığlık atarken bulduğunu bildirdi. Bay Rizzo, sormak zorundayım, eşinizin şu anki ruh halini nasıl tanımlarsınız?"

Ecza dolabımızı dolduran hap şişelerini düşünüyorum. Gabby'nin her zaman nasıl yorgun ve kafası karışık olduğunu düşünüyorum. Pozitif çıkan hamilelik testini düşünüyorum. Gabby'nin zihninden başka hiçbir zaman var olmamış olabilecek öldürülmüş fareyi düşünüyorum. Söylediği dağlar kadar yalanı düşünüyorum.

Sonra karımın ruh halini çok iyi bilmediğimi düşündüm. "Lütfen, şu anda tek umursadığım oğlumu bulmak. Bu işi halledebiliriz. Gabby ile daha sonra konuşuruz. Cam'i incitecek hiçbir şey yapmaz. Bunu yüzde yüz kesinlikle söyleyecek kadar iyi tanıyorum onu. Oğlumuzu seviyor. İkimiz de oğlumuzu seviyoruz."

"Cameron'ı aramaya devam edeceğiz, ancak Bayan Rizzo ile bu sorunu daha sonra çözemeyiz. Eşinizi gözaltına alacağımızı bildirmek zorundayım. Bir avukatla görüşmenizi tavsiye ederim. Büyük ihtimalle Pennsylvania'ya iade edilecek. Yine de, mevcut koşullar göz önüne alındığında, bir dedektifin buraya gelip onunla görüşmesi için çalışıyoruz."

Ne kadar düşüncelisiniz, diye düşündüm ve birden Koç Bob'un maçı oynatmaya karar vermesine sevindim. Çocuklar ve aileler Foxcroft'ta karımın polis tarafından götürülüşünü izlemek yerine sahada ısınıyorlar.

Çünkü bu işin gideceği yer belli.

"Gabby şimdi nerede? Onunla konuşabilir miyim?"

"Henüz istasyona gitmemişlerse bunun neden bir sorun olacağını anlamıyorum."

Dedektif Hawthorne telsizini pantolonundan çıkarır ve yan taraftaki düğmeyi basılı tutar. "Grady," diyor.

Birkaç dakikalık durağan bir sessizlik oluyor ve yemin ederim kalbim duracak gibi oluyor.

"Evet."

"Bayan Rizzo hala sizinle mi?"

"Öyle. Konferans odasındayız. Bir sağlık görevlisi tarafından değerlendiriliyor."

"Doktor mu? Karım neden bir sağlık görevlisi tarafından değerlendiriliyor? Ona ne oldu böyle?"

Ayağa fırladığımda Dedektif Hawthorne beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Bekle" derken gözleri kısıldı.

"Bayıldı ama hayati göstergeleri normal görünüyor." Dedektif Grady'nin sesi sakin ve istikrarlı, damarlarımda şiddetle pompalanan kanla uyumsuz.

"Anlaşıldı. Yola çıkıyoruz. Bay Rizzo karısını merkeze götürmeden önce onunla konuşmak istiyor."

Dedektif Hawthorne'u konferans odasına kadar takip ederken, duygularım karmakarışık. Endişeli. İncinmiş. Kızgın. Birkaçını saymak gerekirse.

Bir parçam - şu anda küçük bir parça ama her geçen saniye büyüyor - Gabby'nin Cameron'ın kaybolmasıyla bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak ediyor.

* * *

Karım yerde dizlerinin üzerine çökmüş, belini duvara dayamış durumda. İki sağlık görevlisi yanına çömelmiş, biri koluna sarılmış bir tansiyon aleti tutuyor, diğeri de bir panoya notlar alıyor. Dedektif Grady sanki karım kaçma riski taşıyormuş gibi konferans odasının kapısını kapatıyor.

Sanırım, eğer tarih bir gösterge ise, öyle. Geçtiğimiz ay boyunca Gabby hakkında çok şey öğrendim. Büyükmamisi ve büyükbabası olduğunu düşündüğüm insanlardan. Ve şimdi, Dedektif Hawthorne'dan daha da fazlasını öğrenmiş olabilirim.

Dedektif Grady'nin yanından geçip Gabby'nin yanına gidiyorum. Kırılğan görünüyordu ve rahatlama arzusu ile yüzleşme arasında kaldım.

"Ne yaptın sen?" Soru beklediğimden ya da amaladığımdan daha yüksek sesle ıktı. Oda sessizle iyor. Dedektiflerin konu mamızı dinlediğini hissediyorum. Gabby iri, kahverengi gözlerini açıyor ve bu kez daha sessiz bir şekilde soruyorum: "Söyle bana Gabby, ne yaptın?"

Bölüm 24

GABBY RIZZO

Ne yaptım ben?

Bir polis memuru ayağa kalkmama yardım ediyor. "Gitme vakti geldi" dedi.

"Karımla bir dakika daha görüşebilir miyim?" Greg sordu. Evliliğimizin yalanlar üzerine kurulu olduğunu öğrendikten sonra kocamın hâlâ benimle konuşmak istemesine şaşıyorum.

Memur başını sallıyor ama dirseğimi sıkıca kavramaya devam ediyor.

"Rick'le temasa geçtim, Gabby. Seninle karakolda buluşacak." Greg bunu söylerken bana bakmıyor.

"Polis merkezi mi? Rick Prendergast? Rick ne yapacak?"

Rick, Greg'in şirket avukatı, iş ve finans kanunları konusunda çok bilgili ama burada beyaz yakalı bir suçtan bahsetmiyoruz. Çifte cinayetle ilgili sorgulanmak için götürülüyorum. Ben çifte cinayetin şüphelisiyim. Rick'in ne yapacağından emin değilim.

"Tek kelime etme, Gabby."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım,

Greg." "Senin yaptığını

düşünüyorlar." "Peki ya sen?"

Bakışlarıma karşılık vermiyor, bu da yeterli bir cevap.

"Ne düşünmem gerekiyor Gabby? Büyükbabam ve büyükbaban olduğunu bilmiyordum ve şimdi onlarla birlikte yaşadığını ve öldürüldüklerini öğrendim. Bana söylemediğin başka ne var?"

Çok fazla, farkındayım.

"Büyükbabamı ve büyükbabamı öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Gerçekten kendi kanımdan olanları öldürebileceğimi mi düşünüyorsun? Neden, Greg? Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Tabii ki öyle düşünmüyorum." Greg bir elini alnında gezdirerek saç çizgisi boyunca oluşan ter tanelerini siler.

Ona inanmıyorum. Kocam berbat bir yalancıdır.

Daire seslerini duyuyorum ve başımı Dedektif Grady'ye çevirip yaklaşmasını izliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde

Dikkat dağıtıcı. Greg'e bakmak çok acı verici. Kocam. Çocuğumun babası. Büyükanne ve büyükbabamı öldürdüğümü düşünene adam. Oğlumıza bir şey yapmış olabileceğime inanıyor mu? Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, öz ailemin son ferdinin öldüğünü, tek çocuğumun hâlâ kayıp olduğunu ve kocamın artık beni sevmediğini anladıkça göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi oluyor.

Neden biri büyükanne ve büyükbabamı öldürsün ki? Aklıma gelen tek bir sebep var: İşlemediğim bir suç yüzünden beni gömmek.

ALTI AY ÖNCE GABBY'NİN GÜNLÜĞÜ

Diğer insanların asla anlayamayacağı bazı şeyler vardır.

Birincisi, ebeveynleri aşırı başarılı, aşırı analitik iki psikiyatrist olan bir evde büyümenin nasıl bir his olduğu. Hiçbir şeyin yeterince iyi olmadığı soğuk bir yer. Şu ya da bu akıl hastalığı teşhisi konmasına bir yorum ya da davranışın uzak olduğu klinik olarak soğuk bir ev. Altı yaşıma geldiğimde bipolar bozukluk ve çoklu kişilikler konusunda oldukça bilgiliydim. On yaşımda sahip olduğumu bilmediğim anksiyete ve intihar düşünceleri için tedavi gördüm. On iki yaşında antisosyal kişilik bozukluğu teşhisi kondu.

Ben aslında bir laboratuvar faresiydim ve ailem de çılgın bilim insanlarıydı. En kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim bir çocukluk geçirdim. Kesinlikle, kendi oğluma değil.

Her genç gibi ben de hatalar yaptım. Hepimiz hata yaparız. Yapmamaya çalışsam da o geceyi sık sık düşünüyorum.

Sadece bir kavgaydı.

Evden hışımla çıkmamalıyım. Derin nefesler almalı, bir Xanax patlatmalı - evet, ailem bana Xanax reçete etti - odama çıkmalı, yatak odamın kapısını çarpmalı ve onları öldürmek yerine rahatsız edecek yüksek sesli bir müzikle kendimi boğmalıyım.

Ama artık yetmişti. Ev dediğimiz psikiyatri koğuşundan çıkmam gerekiyordu. Şöminenin üzerinden anahtarları aldım ve gecenin karanlığına doğru koştum. Rüzgara karşı savaşılarak arabanın kapısını açtım. Sonra annemin Honda Civic'ini geri vitese taktım ve araba yolumuzdan hızla çıkarken arkamda bir toz ve çakıl bulutu bıraktım.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu, sadece gitmem gerektiğini biliyordum.

Dikiz aynasında ışıklar kör ediyordu. Ailem beni takip ediyordu. Ayağım pedalın üzerinde kurşun bir ağırlık gibi duruyordu. Taban paspasına çarpana kadar gazı daha da aşağı ittim. Araba sallanmaya başladı ama ben vazgeçmedim. Bırakamazdım.

Bir süre bu şekilde, dolambaçlı sokaklarımızın sonsuz kıvrımlarını tehlikeli bir şekilde kucaklayarak sürdük.

Çok geç olana kadar karşıdan gelen arabanın farlarını görmedim. Direksiyonu sağa kırdım ve arabamı sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir kuyruk dönüşüne gönderdim. Arabanın kendini düzeltmesi, yolun kenarında durması ve neredeyse yan yatması sadece birkaç saniye sürdü.

Oradan, nefesim göğsümde sıkışmış bir halde, emniyet kemerime yapışmış bir halde kazayı ağır çekimde izledim. Annem ve babam, benim kıl payı kurtulduğum karşıdan gelen arabayla çarpışırken çarpışma gök gürültüsü gibi gürledi. Ve sonra her iki araç da öfkeli alevler içinde patlarken şimşek çaktı.

Bu bir kazaydı. O anda aynı yolda ters yönde giden bir arabanın olduğunu bilemezdim. Issız bir yerde, 2500 nüfuslu bir kasabada yaşıyorduk. Gecenin bu saatinde yolda başka bir araba görmemiştim.

Şimdiye kadar.

Arabadan çıkmalıyım. Yardım edip edemeyeceğimi kontrol etmeliydim, ancak haberlerden ailemin anında öldüğünü öğrendim. Yine de en azından onları kurtarmaya çalışmalıyım. Kaza mahallinden kaçmaktan başka bir şey yapmalıyım. Şokta olduğumu düşünmek isterdim. Ama gerçek şu ki, o anda kendimi koruma içgüdüsüyle hareket ediyordum.

Arabayı çalıştırmadan önce kontağa birkaç kez vurdum. Arabayı tekrar vitese takarken parmaklarım titriyordu. Bir şekilde gecenin içinde çocukluk evime geri dönmenin yolunu buldum. Polis birkaç saat sonra beni sorgulamak için geldi. Hemen ardından da gazeteciler. Çocuk ıslahevleri, koruyucu aileler ve grup evlerinden bahsediliyordu. Devlet tarafından atanan ve manipüle edilmesi kör bir fareden daha kolay olan doktorlar tarafından psikiyatrik değerlendirmeler yapıldı. Söylentiler vardı - arkadaşlarımla ve komşularımla Cadılar Bayramı şekeri gibi sunup yuttukları vahşi, uydurma hikayeler. Ve ölüm tehditleri vardı. Çok fazla ölüm tehdidi.

Günler süren kaosun ardından, anneannem ve dedem Cadillac DeVille'leriyle gelip beni sanki sahiplenilmesi gereken terk edilmiş bir köpek yavrusuyum gibi sahiplendiler. Beni Pennsylvania'nın daha da kırsal bir bölgesinde, ders dışı etkinliklerin eğlence için inekleri devirmekten ibaret olduğu bir yerde onlarla yaşamaya getirdiler. Sesler

Harika, değil mi? Kabusun gerçek anlamda başladığı zaman hariç. Bazı insanlara bakarsınız ve neden ocuk sahibi olduklarını hayal bile edemezsiniz. Büyükannem ve büyükbabam o insanlardı.

Beni neden içeri aldılar?

Geriye dönüp baktığımda bunun ne olduğunu anladım. Büyükannem ve büyükbabam, kızları olan annemi öldürdüğüm için beni cezalandırmak amacıyla yanlarına aldılar.

Beni cezalandırdılar.

Büyükannemin beni a bıraktığı ve büyükbabamın beni anlamsızca dövdüğü o iki cehennem yılını düşünmemeye çalışıyorum. Ergenlik isyanımın nelere yol açtığını bana her gün sözleriyle ve yumruklarıyla hatırlattılar.

Kamazsam bir gün beni öldürmeye çalışacaklarından korkuyordum.

Bölüm 25

GREG RIZZO

Rick bir ceza avukatı değil ama bana Gabby'yi büyükannesi ve büyükbabasıyla ölümleri sırasında ilişkilendiren fiziksel kanıtlar olmadığı için ellerinde sadece teoriler ve spekülasyonlar olduğunu söyledi. Teoriler ve spekülasyonlarla hüküm veremezsiniz. En azından mahkemede. Kamuoyu mahkemesi başka bir hikaye, ama bunu kontrol edemem. Bunu Gabby'yi şeytandan başka bir şeymiş gibi gösterecek şekilde çeviremezsiniz. Suçludan başka bir şey.

Büyükanne ve büyükbabasını o mu öldürdü? Jüri neye inandığım konusunda kararsız. Çünkü bu kadar önemli bir konuda yalan söylediyse, başka hangi konuda yalan söylediğini kim bilebilir? Konu karım olduğunda, artık gerçeği kurgudan ayıramıyorum.

Polisin onu sorgulamak üzere karakola götürmek için bir nedeni olmalı. Ellerindeki kartlar her ne ise, şimdilik onları göğüslerine yakın tutuyorlar. Bir ceza avukatı tutmalıyım ve eğer durum tırmanırsa, Tanrım - Gabby'yi tutuklarsa, tutuklarım. Olan her şeye rağmen karımı hâlâ seviyorum.

Ama saat sabahın 7.50'si ve maç birazdan başlayacak. Şu anda olmam gereken yer orası. Cam'in olması gereken yer.

Oğlumuzu bir daha asla göremeyeceğimiz düşüncesi beni bir kez daha felç etti. Saat ilerliyor, her saniye bizi oğlumuzdan biraz daha uzaklaştırıyor, her dakika daha kötü senaryolar üretiyor.

Dedektif Hawthorne arabadan inmeme izin verir vermez, bir gün önce geldiğimizde Escalade'imizi bıraktığım otoparka doğru koşuyorum. Keşke Gabby ile hamilelik testi konusunda o zaman yüzleşmiş olsaydım. Acaba her şey farklı mı olurdu, en azından bizim aramızda. Belki de ikimiz de itiraf eder ve birlikte yaşadığımız yalanlarla yüzleştirdik.

Ama geriye dönüp bakmanın sorunu da burada yatıyor. Ne olabileceğini asla bilemezsiniz.

Pennsylvania dedektifleri merkeze gelene kadar Gabby'yi sorgulama için tutacaklar. Dedektif Grady bana çifte cinayetle ilgili bir şüpheliyi sorgulamak için başka bir eyaletteki dedektiflerin kendi bölgelerine gelmesinin alışılmışın dışında olduğunu söyledi. Alışılmışın dışında derken, bunun daha önce hiç yaşanmadığını kastediyor.

Ama açıkçası, bunlar benzersiz koşullar. Kayıp bir çocukla, kayıp çocuğumuzla uğraşıyoruz ve zaman çok önemli.

Sorgulamadan sonra Gabby'yi ya tutuklayıp Pennsylvania'daki bir hapis haneye nakledecekler ya da serbest bırakacaklar. Ondan sonra karıma ne olacağını sadece Tanrı bilir. Bize ne olacağını ise . . .

Arabaya giriyorum, dışarıdaki aynı derecede durgun havayı iterken sıkışan ısı beni boğuyor. Cameron'ı arka koltukta beyzbol videoları izlerken bulmayı bekliyordum, tıpkı buraya gelirken yaptığı gibi. Ama arka koltuk boştu. Kalbim boş. Birkaç saat içinde oğlumu ve karımı kaybettim.

Önemli olan her şey kaldı.

Kontak anahtarını çeviriyorum ve ayağımı pedala basıyorum. Kasabanın giriş ve çıkışını sağlayan tek caddeye inen, taş ve molozlardan oluşan bir toz bulutu püskürten çakıllı yola giriyorum. Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Sabah 7.53. Maç yedi dakika sonra başlıyor. Ben on dakika uzaktayım.

Pedala daha sert basıyorum, sahaya zamanında varmaya kararlıyım. Antrenörlerin vücut dilini, oyuncularını ve ebeveynleri gözlemlemeliyim. Milli marşa eşlik ederken yüzlerini izlemeliyim. Birileriyle, herkesle konuşmalıyım. Oğlumu bulmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmalıyım. Ve bulacağım da.

Saat 8.01'de otoparka daldım, kaldırıma çıktım ve neredeyse SUV'umu deviriyordum. Onu orada bırakıp sahaya doğru koşuyorum. Oyuncular ve koçlar yedek kulübelerinin önünde dizilmiş, seyirciler de tribünlerde ayakta ve beyzbol şapkalarını göğüslerine bastırmışlar.

*O'er the land of the free
ve cesurların evi.*

Kalabalık alkışlıyor ve ben de Futures'ların sahadaki yerlerine doğru koşmalarını izliyorum. Ev sahibi takım. Cam'in takım arkadaşları ev sahibi avantajına sahip olduğu için mutlu olmalıyım ama uyuşmuş durumdayım.

Ve sonra midem ayakkabılarımın içine düşüyor. İşte Jake, tümseğe yerleşiyor, beyzbol şapkasını düzeltiyor, ısınma atışları yapıyor ve takım arkadaşlarıyla atışıyor. Cam'in takım arkadaşlarıyla. Orada iyi görünüyordu, özellikle de Cam'in kayboluşuyla ilgili ne kadar üzgün olduğu düşünülürken. Katatonik kelimesini duyduğuma eminim. Kesinlikle yıkılmış görünmüyor. Kesinlikle katatonik görünmüyor.

Dışarıda, tümsekte Cam olmalı. Dizilimi cebimde ufaladım. Sonra tribünlere bakıyorum ve Matt'in yüzünde aptal bir sırıtişla gülümsediğini görüyorum.

İstedini aldı, değil mi? Oğlu benimkinin yerine atıcı olarak başladı.

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırıp sıkıyorum. Matt'in yüzündeki o ukala ifadeyi sileceğim. Yemin ederim, eğer o orospu çocuğu oğluma elini sürerse...

Üçüncü iska ve dışarıdasın!

Bir alkış sesi daha stadyumda yankılanırken kaslarım tutuldu.

Jake ilk vurucuyu dışarı attı.

Dişlerimi sıkıyorum ve tribünlerden Matt'e doğru ilerliyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve yüzünde alışılmadık bir şey beliriyor. Az önceki endişeli hali tamamen kaybolmuştu. Gördüklerimi anlamaya çalışıyorum ve Matt'in kendini beğenmiş göründüğünü fark ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve bacaklarım beni ileriye doğru iterken ona kadar sayıyorum. Sanki görünmez bir manyetik güç beni ona doğru çekiyor. Ayağa kalkıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Ona bakıyorum, sanki dövüşmeye hazırmış gibi parmaklarının yumruk şeklinde kıvrıldığını fark ediyorum.

"Nerede o?" Soruyorum, sorum tezahürat yapan hayran kalabalığından zar zor duyuluyor.

Matt neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi başını sallıyor ve omuzlarını kaldırıyor. Vücut dili aksini söylüyor.

"Nerede dedim?" Bu kez ben bağıriyorum ve etrafını saran seyirciler aniden sessizleşiyor.

"Kendine dikkat etsen iyi olur Greg," diye uyarıyor ve daha fazla yaklaşmamam için elini kaldırıyor. "Çocukların hepsi aşağıda bunu izliyor. Olay çıkarmaya gerek yok."

"Evet, eminim. Senin çocuğun. Diğer çocuklar. Peki ya benim çocuğum, Matt?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ama dirseğimdeki bir el beni bir anlığına geri çekiyor. "Hadi ama dostum, yapma bunu."

Omzumun üzerinden James Hertz'e inanamayarak bakıyorum. Matt'in ailesinin kendisi, karısı Sandy ve oğlu Levi hakkında söylediklerinin yarısını bir bilse. Gabby bana Susie'nin onu takımdan attırmak için imza toplamaya çalıştığını söyledi. Ve o ne yapıyor, onu mu savunuyor?

"Neyi yapmayayım?" Savunmacı bir şekilde soruyorum. "Oğluma ne olduğunu öğrenmeyi mi?"

"Bak, hepimiz çok endişeliyiz Greg. Levi bugün oynamak bile istemedi. Ama Koç Bob çocuklar için bir nebze de olsa normalliğin devam etmesinin önemli olduğunu düşündü. Endişelendiğini biliyorum. Hepimiz endişeliyiz. Ama Matt'in bununla bir ilgisi olduğuna gerçekten inanamazsın."

Öyle değil mi?

"Güven bana James. Matt'i hiç tanıımıyorsun." Görünüşe göre ben de tanıımıyorum.

"Bırakın çocuklar oyunlarını bitirsinler, sonra Cam'i aramak için arama ekipleri kuracağız. Onu bulmana yardım edeceğiz Greg. İnan bana, bu işte yalnız değilsin."

"Komik çünkü ben de tam olarak böyle hissediyorum."

Bakışlarım sahaya, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için endişeyle beni izleyen on üç yaşındaki gözlerin denizine iniyor. Bir zamanlar küçükler liginde koçluk yaptığım çocuklar, Cam'in arkadaşları ve takım arkadaşlarım bana bakıyor. Jake'in deri eldiveninin iplerini çiğnemesini izliyorum; bu, kendimi bildim bileli sahip olduğu gergin bir alışkanlık.

Babasını onun önünde dövemem, değil mi? Onların önünde mi?

Ben de kendimi durduramıyorum.

Kolumu James'in elinden kurtarıyorum, elimi yumruk yapıyorum ve Matt'e doğru dönüyorum. Telefonum cebimde çaldığında yüzüne dokunmak üzereydim ve olduğum yerde donup kaldım.

Birden tek düşünebildiğim Gabby ve Cam oldu. Onu bıraktılar mı? Onu buldular mı?

Dişlerimi sıkıyorum ve telefonu şortumdan çıkarıyorum. Mesajı okuduğumda - *konusmaya hazırım* - ateş sönüyor ve kanım buza dönüşüyor.

Bölüm 26

GABBY RIZZO

Üç saat sonra Rick beni tuttukları sorgu odasına girdi. Hiçbir şey yiyip içmemiştim ve sadece bir kez Dedektif Grady kafasını uzatıp tuvalete gitmem gerekip gerekmediğini sordu. Rahat bir nefes aldım ve sonra zihnim Cam'in nerede olabileceğine dair tüm olasılıklarla dolup taşıtı.

Dedektif Grady kapıda durmuş, bir şey söylememi beklerken, bariz olanı - su içmenin idrara çıkmanın öncüsü olduğunu - belirtmeyi düşündüm ama vazgeçtim.

Rick'in odaya girmeden önce koridorda dedektiflerle konuştuğunu duyuyorum.

"Siz onu sorgulamadan önce müvekkilimle birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Rick'i neredeyse Greg'i tanıdığım kadar uzun süredir tanıyorum. Tüm bu süre boyunca, onun "müşterisi" olarak anılmayı hiç beklemiyordum.

Yine de, işte buradayız.

Yirmi dört saat içinde tüm dünyam alt üst oldu. Geçmişimi geride bıraktıktan sonra işlerin daha da kötüye gitmeyeceğini söylemiştim kendime. Belki ben de Greg kadar kötü bir yalancıyım.

"Gabby," diyor eğilip yanağımı öperek. Bana bakarken eli omzumda kalıyor, yüzü endişeyle kazanmış. "Burada sana iyi davrandılar mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer yiyecek ya da su verilmiyorsa, o zaman verdiklerini söyleyebiliriz."

Rick sık kırılmış başını sallıyor ve yanıma bir sandalye çekiyor. Metal ayaklar epoksili beton üzerinde gıcırdayarak kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Oturuyor, evrak çantasından bir bloknot çıkarıyor, bir not alıyor ve sonra bana dönüyor.

"Bu başlamadan önce bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Beni buradan çıkarman gerek Rick. Oğlumu bulmam gerek."

Rick sempatik bir şekilde başını sallıyor. "Evet, Greg bana Cameron'ın kayıp olduğunu söyledi. Çok üzüldüm. Seni buradan çıkaracağım Gabby. Ama bana her şeyi anlatman gerek. Her şeyi."

Ne demek istediğini biliyorum. Ve ona her şeyi anlatmanın ne anlama geldiğini de anlıyorum. Ne kaybedeceğimi. Ama buradan çıkmam gerek. Oğlumu kaybetmekten daha kötü bir şey olamaz. Özgürlüğümü bile.

"Rick, sana söyleyeceğim hiçbir şeyin bu odadan çıkmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Bak Gabby, maaş çeklerimi Greg'in yazdığını biliyorum ama sen benim için her zaman küçük bir kız kardeş gibiydin. Seni korumak istiyorum. Seni buradan çıkarıp kocana geri götürmek istiyorum. Cam'i bulmana yardım etmek istiyorum. Bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak. Ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmezsem seni savunamam. Bu mantıklı mı?"

Öyle.

Rick'e güvenmek zorundayım çünkü başka seçeneğim yok. Bugün buradan çıkmak istiyorsam yok. Ayrıca bir keresinde Matt işe gittiğinde onu sabah 6'da Susie'nin evinden gizlice çıkarken yakalamıştım. Karısı Keri'nin yönetim konularını tartıştıklarına inanacağından şüpheliyim. Sırrına ihanet ettiğimi ima ettiğimden değil, ama eminim bu olasılığı hiçbir zaman tamamen göz ardı etmemiştir.

Ve böylece, başlıyorum.

Rick'e hayatım boyunca kimseye anlatmadığım her şeyi anlattım. Tüm evliliğimi. Ailem, büyükannem ve büyükbabam, kocam ve ilişkim hakkında hiçbir detayı atlamıyorum. Bitirdiğimde gözyaşlarım yüzümden akıyor ve Rick'in teni bembeyaz kesiliyor.

"Bir şey söyle..." Yalvarıyorum. "Bana inanıyorsun, değil mi? Bırakın kendi kanımdan olanı öldürmeyi, kimseye bile bile zarar vermem."

Rick bir elini temiz traşlı yüzünde gezdiriyor. Koltuğunu benden uzaklaştırdı ama tıraş losyonunun kokusunu hâlâ alabiliyorum - bergamot ve amber ağacı karışımı. Dior, eminim. Acaba içki ve ter koktuğum için mi benden uzaklaşıyor yoksa itiraf ettiğim her şeyden öğrendiği için mi?

Önemli olduğunu sanmıyorum.

Rick gergin bir şekilde kravatıyla oynuyor - kırmızı kareli bir baskı, içinde beyaz lekeler olan koyu kırmızı kutular. Kırmızının gücün rengi olduğunu bana Greg öğretmişti. Bu gerçeği her zaman ilginç bulmuşumdur, özellikle de şimdi, aynı zamanda kanın rengi olduğu için.

"Elbette sana inanıyorum Gabby. Bu aptalca bir hata olmalı. Büyükanne ve büyükbabanı on dört yıldır görmedin. Beş saat uzaklıkta, farklı bir eyalette yaşıyorsun. Sen yapmadıysan seni cinayetlerle ilişkilendirecek bir şey bulamazlar. Bir saat içinde buradan gitmiş oluruz - sanırım arka cebimizde polis departmanına karşı bir dava ile."

Tuttuğum tüm havayı dışarı veriyorum. Ciğerlerim yanmış gibi hissediyorum.

"Ben yapmadım
Rick." "Aynen öyle."

Rick ayağa kalkar ve Dedektif Grady'nin odaya girebilmesi için kapıyı açar. Yanında bir adam ve kadın var, ikisi de mantıklı pantolon takımları giymiş, yüzlerinde saçma sapan ifadeler var. Duvarlardaki boya bile terliyor olsa da ürperiyorum.

"Ben Johnstown, Pennsylvania Polis Departmanından Dedektif Nick Wren ve Dedektif Rhonda Marx."

Tüm bunların korkunç bir halüsinasyon olup olmadığını merak ederek dümdüz önüme bakıyorum. Dr. Green halüsinasyonların ilaçlarımın olası bir yan etkisi olduğunu söylemişti. Söylememiş miydi? Bana söylediğini hatırlıyorum. Ama son zamanlarda hafızam biraz zayıfladı. Daha iyiye gitmesi gerekiyordu, daha kötüye değil.

Ben sessiz kalırken Rick dedektiflere oturmalarını işaret ediyor.

Dedektif Wren elini uzatırken ortağı yanındaki metal sandalyede oturuyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bu sahneyi beyaz perdede sayamayacağım kadar çok kez izledim. İyi polis, kötü polis. Beni yönlendirmesi için Rick'e bakıyorum, o da başını sallıyor, ben de elimi uzatıyorum ve beni cinayetten tutuklayabilecek olan dedektifin elini sıkıyorum. Pardon, çifte cinayet.

Buraya nasıl geldim?

Dedektif Marx çantasına uzanır ve el tipi bir kayıt cihazı çıkarır.

aramızda oturuyordu.

"Bu görüşmenin kaydedileceğini size bildiriyorum. Bunu kabul ediyor musunuz?"

Başımı sallayarak onaylamadan önce yine Rick'e bakıyorum. Hayatımın bir şirket vergi avukatının ellerinde olduğu düşüncesi aklımdan geçiyor ama Rick şu anda sahip olduğum tek şey. Ellerin de benimle ilgili hiçbir şey yok, beni burada tutmaları için bir neden yok, ama sanki kocam hapse girmemi istiyor gibi.

Dedektif Marx kayıt düğmesine basıyor ve kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. Derin bir nefes alıyorum.

Dedektif Wren tarih ve saati belirtiyor.

Sonra bakışları benimkilerle buluştu. "Kayıtlara geçmesi için lütfen adınızı söyleyin."

"Gabriella Ann Rizzo."

"Bu sizin doğum adınız mı, hanımefendi?" "Hayır, efendim."

"Kayıtlara geçmesi için lütfen doğum adınızı söyler misiniz?"

Konuşmakta zorlanıyorum. "Brittany Stone."

"Sesinizi yükseltmeniz gerekiyor."

"Brittany Stone," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

"Ben Brittany Stone olarak doğdum."

"Anladığım kadarıyla on altı yaşında yetim kalmışsınız ve daha sonra büyükanne ve büyükbabanız John ve Edna Smith ile yaşamaya başlamışsınız. Bu doğru mu?"

"Öyle."

"John ve Edna Smith ile olan ilişkinizin niteliği nedir?"

"Büyükanne ve büyükbabamı severdim." *Yalan.* "Ama aramız açıldı." "Peki bu yabancılaşıma ne zaman oldu?"

"On sekiz yaşıma girip üniversiteye gittiğimde."

"Yani on sekiz yaşından beri John ya da Edna Smith ile hiç temas kurmadığınızı mı söylüyorsunuz? Bu doğru mu?"

"Evet."

"Büyükanne ve büyükbabanızın altı ay önce vahşice öldürüldüğünün ve sizin onların çifte cinayetinde şüpheli olduğunuzun farkında mısınız?"

Başım dönüyor.

Dedektif Wren bir dosyayı masanın üzerinden kaydırarak açıyor ve olay yerinden bir dizi fotoğrafı ortaya çıkarıyor. Büyükanne ve büyükbabam John ve Edna Smith bıçaklanarak öldürülmüş. Büyükanne'nin en sevdiği desenli eşarbi boynuna dolanmış. Büyükbabam, kendi kanıyla dolu bir havuzda yüzüstü yatıyor.

Sanırım hasta olabilirim. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve içimde oluşan paniği nefesimle uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bir şekilde, dedektifin sorusuna cevap verecek kadar kendimi toparlıyorum. Kolay olmadı.

"Evet, yakın zamanda bundan haberdar oldum. Aslında bugün."

"Cinayetlerle herhangi bir ilginiz olduğunu inkâr ediyor musunuz?"

Rick araya giriyor. "Sanırım müvekkilimin, bırakın altı ay öncesini, son on dört yıldır ayrı yaşadığı büyükanne ve büyükbabasıyla bile görüşmediğini tespit ettik. Hepimiz Smith'lerin öldürüldüğünün farkındayız. Ve müvekkilim onlardan uzak olduğu gerçeğine itiraz etmiyor. Bu soruyla nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim. Spekülasyondan başka somut bir şeyiniz yoksa bu konuşmayı kısa kesmek zorundayız. Müvekkilimin oğlu kayıp."

Rick'e karşı bir sevgi kabarması hissediyorum ve gözlerim doluyor. Tabii, muhtemelen onu aldatan bir koca olduğunu ortaya çıkarmamdan korktuğu için burada ama yine de Benim için burada olan tek kişi o.

"Bunu ben alıyorum, ortak." Dedektif Marx masaya doğru eğiliyor, nefesindeki kahve kokusunu alabileceğim kadar yakın. Saldırmaya hazır bir pitbull gibi dişlerini gösteriyor ve ben istemsizce sandalyemde kayıyorum.

"Lütfen soruya cevap verin, Bayan Rizzo."

"Haklısınız. Ayrıldığımdan beri büyükanne ve büyükbabamla hiç görüşmedim. Onların öldürülmesiyle hiçbir ilgim yok. Ben ayrıldığımda mutsuz olmuş olabilirler ama sahip olduğum tek aile onlardı. Onları asla öldüremezdim."

Dedektif Marx sandalyesinde arkasına yaslanır, kaşları birbirine doğru katlanır. "O halde olay yerindeki parmak izlerinizi nasıl açıklıyorsunuz?"

Mikrofon düştü.

Bölüm 27

GREG RIZZO

Otelimize dönmek için uzun ve dolambaçlı yolda hızla ilerlerken Gamechanger'dan maçı takip ediyorum. İkinci yarının sonlarıydı ve maç 2-2 berabere bitmişti. Jake kazanılmış bir koşu verdi ve birinci kalecisini devirerek pahalıya mal olan bir hata yaptı. Birinci kalecinin ıskalaması için oldukça berbat bir atış olmalıydı - daha on üç yaşında, şimdiden 1.80 boyunda ve Gumby gibi yapılı.

Jake iyi oynamadığı için kendimi iyi hissetmiyorum. Höyükte Cam'in olması gerektiğini düşünerek iyi hissedeceğimi sanmıştım ama hiç iyi hissetmiyorum.

Tek düşünebildiğim metin.

On dakikalık yol beş dakikadan az sürüyor. Birkaç kez yoldan çıkıyorum ve bir polis arabasının yanından geçerken son saniyede zar zor yavaşlamayı başarıyorum. Gümbürdeyerek park yerine giriyorum ve aracı öyle ani bir şekilde parka çekiyorum ki kendimi kırbaçladığıma eminim.

Otoparktan Foxcroft'un girişine doğru koşuyorum. Polislerin çoğu gitmişti. Lobi, farklı yönlerde -restoranlara, havuzlara ve spaya- giden tatilcilerle dolup taşıyor. İçinde bulunduğumuz durum olmasaydı böyle bir yerin ne kadar keyifli olabileceğine şaşıyorum.

Resepsiyon masasına baktığımda müdürün bana ters ters baktığını görüyorum. *Ters ters*. Neden bu kadar kızgın *olduğundan* emin değilim. Burada kızması gereken kişi benim, değil mi? Otelinden kaybolan benim oğlum. Belki de ziyaretimizin getirdiği istenmeyen ilgiye kızmıştır. Eminim bu durum Foxcroft ve dolayısıyla onun için ideal olmaktan çok uzaktır ama bunun sorumlusu ben değilim.

Resepsiyona gidip ona ağzının payını vermek geliyor içimden ama bağırıp çağırmak hiçbir işe yaramayacak. Telefonum cebimde tekrar çaldığında, olmam gereken daha önemli bir yer olduğunu da hatırlıyorum.

Yine de, lobiye doğru ilerlerken gözlerinin sırtıma dikildiğini hissedebiliyorum ve yollarımızın daha önce kesiştiğine dair aynı déjà vu hissine kapılıyorum. Acaba paranoya mı beni ele geçiriyor? Bakalım: oğlum on iki saatten fazladır kayıp; karım tehdit notları aldı; ve büyükanne ve büyükbabası bıçaklanarak öldürüldü. Paranoya için oldukça sağlam gerekçelerim olduğunu söyleyebilirim.

Asansörü beklemeye zahmet etmedim. Merdiven boşluğunun kapısından son sürat odamıza doğru fırladım.

Oraya vardığımda yumruklarımı kapıya öyle bir vuruyorum ki ahşabı çentikliyorum. Parmak eklemlerim kızarıyor ve kanamaya başlıyor ama vurmaya devam ediyorum. Panik, elektrik şoku gibi vücuduma yayılıyor.

Zihnimde bir maraton koşan düşünce - *Lütfen çok geç kalmama izin verme.*

Omzumu kapıya çarpıyorum ve kapı menteşeleri üzerinde kayıyor. Tekrar saldırıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Ta ki bir çatırtı duyup ahşabı yerinden oynatana kadar. Vücudumu açıklıktan geçirip odaya daldım.

Boş. Yatak odası boş.

Bir hata yapmadığımdan emin olmak için telefonumu dördüncü kez kontrol ediyorum. Çünkü kendime karşı dürüst olursam, pek çok hata yaptım.

Ama hayır, onunla odamızda buluşmamızı söylüyor.

"Gabby?" Dikkatli bir şekilde seslendim. *Hangi cehennemdesin sen?* Görünüşe göre burada değil.

Yatağın kenarına yığılıyorum ve başımı ellerimin arasına alıp telaşlı düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Sırtıma bir ağrı saplanıyor - keskin bir cisim omurgamın alt kısmına saplanıyor. Yorganı yana atarak ayağa kalkıyorum ve yatağa dramatik bir şekilde çökmek için acele ederken fark etmediğim bavulu görüyorum.

Bir bakayım bari, diye düşündüm ve kızın bavulda olduğunu düşünerek panik içinde bir an durakladım. Başımı sallıyorum. Bu *Seven* değil. Ben Brad Pitt değilim. Gwyneth Paltrow'un kafası orada değil.

İçindekileri hızla karıştırıyorum - çoraplar, iç çamaşırları, siyah bir elbise - Gabby'nin bana bakan cansız gözlerini bulamadığım için şükrediyorum. Gabby'nin bavulu neden yatağın üzerindeydi? Gitmeye mi çalışıyordu?

Üst dudağımda ter kabarcıkları var. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olmalı. Sonra banyodaki duşun sesini duyuyorum.

Banyo kapısına doğru hamle yapıyorum ama daha iyi düşünüp şifonyerden kristal vazoyu almak için geri dönüyorum. İçindekileri boşaltıyorum - su ve güller - halıyı kan kırmızısına boyuyor. Her neyse, daha sonra hasar için beni suçlasınlar. Yaşadıklarımızdan sonra, denediklerini görmek isterim.

Derin bir nefes alıyorum, üçe kadar sayıyorum ve sonra banyo kapısını tekmeleyerek açıyorum.

Gözlerimin alışması bir dakika sürüyor. Oda kalın ve ağır bir buhar tabakasıyla kaplanmıştı.

Neredeyse oğlumu sisin içinden görebiliyorum.

Cam iki yaşındayken korkunç bir krup vakası geçirmişti. Gabby'nin üç gece boyunca onu kucağında tuttuğunu hatırlıyorum - buhar dolu banyodan dışarıdaki kış havasına gidip geliyordu. Kalbim acıyor. Oğlumu özlüyorum. Karımı özlüyorum.

Onu görüyorum, çıplak, banyonun köşesinde duvara yaslanmış. Ayaklarım artık çalışmıyor. Olduğum yerde donup kaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" Kafam iyice karışmış bir halde soruyorum.

Susie ileri geri sallanıyor, kollarını dizlerine sıkıca sarmış.

"Konuşmalıyız Greg."

Duşu kapattım ve odadaki nemi temizlemek için fanı çalıştırdım. Sonra bir havlu alıp ona fırlatıyorum.

"Tanrı aşkına, örtün."

İyi olup olmadığını sormalıyım ama sormuyorum. Gabby'yi burada bulmayı bekliyordum, Susie'yi değil. Susie bana Gabby'nin telefonundan mesaj atmış olmalı. Susie buraya nasıl girdi? Neden maçta değil? Neden karımın telefonu onda?

Karım *nerede*?

"Bak," diyor aynayı göstererek.

Dönüyorum ve onu görüyorum, sisin içinden kezzap damlıyor.

Geber orospu.

Bir an için bunu barmenin yapıp yapmadığını merak ettim. Susie'yle yattı ve sonra onu burada, fayansların üzerinde parçalanmış bir halde, aynanın üzerine yazılmış kötü bir notla mı bıraktı? Bu son yirmi dört saatin en rahatsız edici ifşası olmazdı, orası kesin. Ama bunun benimle ne ilgisi olabilirdi ki? Karımla? Oğlumuzla?

"Ne oldu Susie?"

"Steven Miller," diye teklif ediyor, sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi.

"Barmenin adının Chip olduğunu sanıyordum. Neden Steven Miller'la birlikteydin? Benim odamda?" Üst dudağım titriyor, Susie'ye duyduğum tiksinti hissediliyor. Oğlunun 13U beyzbol turnuvasında kendini barmene at ve sonra eve başka bir adamla git - başka bir oyuncunun babasıyla, daha az değil? Matt'e bir parça sempati duyuyorum. O mükemmel değil ama zaten hiçbirimiz mükemmel değiliz. Susie gibi zampara bir eşi hak etmiyor.

"Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm Greg, ama gerçeği öğrenmenin zamanı geldi. Gabby'nin bir ilişkisi var. Son altı aydır. Steven Miller onun sevgilisi."

Karıma bir yumruk yemiş gibiyim. Hasta olacağım. Karım *tanıdığımız* biriyle ilişki yaşıyor - turnuvalarda birlikte oturduğumuz, maç aralarında birlikte yemek yediğimiz, birlikte seyahat ettiğimiz bir adamla. *Hayır, hayır, hayır.* Bu doğru olamaz.

Neredeyse her gün saçını dağınık topuz yapan ve oğlumuza şoförlük yapmak, market alışverişi yapmak ve terapi seanslarına katılmak dışında evden nadiren çıkan eşim. Sessiz, içe dönük Gabby.

Gabby, mutfak çekmecemize pozitif hamilelik testi saklamış.

Görünüş gerçekten aldatıcı olabiliyor.

"Bunu son altı aydır biliyordun ve bana söylemedin mi?"

"Ne yapsaydım Greg? O benim en iyi arkadaşım. Ve Tanrı biliyor ki benim için pek çok sır sakladı."

Başımı sallıyorum çünkü Gabby'nin üzerinde ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Ateşim var ve midem bulanıyor, oda dönüyor ama

Bir şeyler doğru gitmiyor. Mesaj. Mesaj Gabby'nin telefonundan gelmiş.

"Gabby'nin telefonu neden sende? Nerede o Susie?"

"Neden bahsediyorsun Greg? Onun telefonu bende değil. Telefonu Gabby'de. Onu bir saat önce sorgudan aldılar."

Ve beni aramadı mı?

Şifreli bir mesaj gönderdim. *Konuşmaya hazırım.*

"Buraya nasıl girdin ki?"

"Kapı aralıktı Greg, burada olduğunu sanmıştım. Yani, neden burada olmayıp da benimle burada buluşmak istesin ki?"

Tabii aceleyle gitmediyse. Tabii biri onu aceleyle gitmeye zorlamadıysa.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu hiç mantıklı değil. Gabby neden beni ve Susie'yi odamıza çağırırsın ki? Tabii bir bomba patlatmayı planlamıyorsa? Beni terk etmeyi mi planlıyordu? Susie bu bombaya nasıl tepki vereceğimden korktuğu için mi burada?

Hayır, bu mümkün değil. Gabby beni asla terk etmez. Oğlumuzu asla terk etmez. Cameron'ı da yanında götürmeyi planlamıyorsa tabii. Onu durduramayayım diye saklamayı mı?

Susie'nin evliliğimin sona ermesini ve oğlumun kaçırılmasını izlerken gözlerinin tenimde bir delik açtığını hissediyorum. Gözlerim onunkileri buluyor. Her şey anlam kazanmaya başlıyor, bir yapbozun eksik parçaları bir araya gelerek bir resim oluşturuyor.

Susie hariç.

"O nerede, Susie? Ve neden burada, duşumuzdaydın?"

"Bakın, dün geceki davranışlarımdan gurur duymuyorum. Gabby buraya gelmem için bana mesaj attı ve ben de doğrudan onun odasından geldim."

"Kimin odası?"

Susie yanaklarına renk gelirken yere bakar. "Koç Bob."

"Şaka yapıyorsun!"

"Dinle, bir hata yaptım. Kapı açıktı ama geldiğimde Gabby burada değildi. Eğer mantıklı geliyorsa, geceyi üzerimden atmam gerektiğini hissettim. Sonra duştayken bir şey duydum.

ve perdeyi buna açtım." Aynayı işaret ediyor. "Sanırım Gabby buradaydı ve bunu o yaptı. Tamamen raydan çıktı, Greg. Son zamanlarda çok dengesiz davranıyor. Düşünsene, tüm işaretler oradaydı."

Öyleydiler, değil mi? Gözünün önündekini görmek neden bu kadar zor?

Yine de bir şeyler doğru gelmiyor. "Susie, neden banyomuzun zemininde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyorsun?"

"Aynadaki mesajı gördüğümde bayıldım Greg. Ondan korkuyorum. Gerçekten korkuyorum. Görmem gereken bir şey var."

Susie kendini fayansın üzerinden kaldırıyor, havlusu yere düşüyor ve çıplak vücudu ortaya çıkıyor. Tanrım, bakmaya değer bir şey. Ama uzun zaman önce fark ettiğim gibi, o sadece bundan ibaret.

Susie'yi banyodan yatak odasına kadar takip ediyorum. Kafam bulanık ve karışık; tek düşünebildiğim bunun ne kadar kötü görüldüğü. Kapı kısmen menteşelerinden sarkmış, yoldan geçenlere Susie'nin tüm çıplaklığıyla yatağın üzerine eğilmiş halini ön sıradan izleme fırsatı veriyor. "Görüldüğü gibi değil." demeye hazırım. Gabby raydan çıktıysa, beni çıplak en iyi arkadaşıyla yakalamak görmesi gereken son şey.

Hızla kapıya gidip tekrar yerine sabitliyorum. Kilidi çeviriyorum, rahatlatıcı bir klik sesi çıkıyor. Sonra Susie'ye dönüyorum.

Gabby'nin bavuluna uzanıp bir kitap çıkarmasını izliyorum. Bir günlük. Kahverengi deri kapağını tanıdım. Çünkü bu günlüğü daha önce görmüştüm.

Gabby'nin.

Elime tutuşturdu.

"Devam et," diyor. "Oku."

ON İKİ YIL ÖNCE GABBY'NİN GÜNLÜĞÜ

Greg sakatlık listesinde. Üniversiteden beri onu rahatsız eden inatçı sakatlığını onarmak için Tommy John ameliyatını oldu. Doktorlar çok kısa bir süre içinde sahalara döneceğinden emin.

Ama kısa sürede sahalara dönmesini istemiyorum. Onu hiç istemiyorum. Bu çok mu kötü? Onu burada, evde, çocuğumuzla ve benimle istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?

Daha önce işlerin kötü olduğunu düşünüyorsam, her şey yolunda giderse nasıl olacağını hayal edebiliyorum. Onu büyükler liginde çağırmaktan bahsediyorlar. Bu gerçekleşirse kocamı daha da az göreceğim. Ben evde oğlumuzu büyütürken o şehirden şehre uçacak, boş zamanlarında kim bilir neler yapacak.

*Bunun olmasına izin
veremem. Bunun
olmasına izin
vermeyeceğim.*

Greg'in beyzbol kariyeri sona ererse (ne zaman) ne yapacağımızı sık sık düşündüm. Çünkü elbette bir gün sona erecek. Spor yaparken vücudunuzun sizi ne zaman bırakacağını, bileğinize ne zaman sonunuz olacak bir top yiyeceğinizi ya da başka bir talihsiz durumun başınıza gelip gelmeyeceğini asla bilemezsiniz. Neyse ki Greg, sahada bir roket ve kalede bir canavar olmasının yanı sıra zeki bir adam. İşletme yönetimi okudu ve finans kuruluşları ile beyzbol organizasyonlarından çok sayıda teklif aldı.

Yine de bu onun için hiçbir zaman bir seçim olmadı. Wells Fargo ona ayda yüz bin maaş teklif edebilirdi ve o yine de bedavaya beyzbol oynamayı seçerdi. Beyzbolun Greg'in tek gerçek aşkı olduğuna dair şakalar yapıyorum. Ama her şakanın ardında bir gerçek yatar. Kramponları asıldığında ve forması emekliye ayrıldığında Greg beyzbolun elinden kaçan tek şey olduğunu düşünecek. Onu bir seçim yapmaya zorlasam beni seçeceğinden emin değilim. Bu yüzden asla ortaya çıkıp ondan bunu yapmasını istemem.

Ama bu konuda bir şeyler yapabilirim. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

O.

Kocamı ilaçla uyutmak - kulağa olduğundan daha kötü geliyor, yoksa göründüğünden daha mı kötü? Bunu bizim için yapıyorum. Geleceğimiz için. Oğlumuz için. Babasının yanında olmasını hak ediyor.

Bölüm 28

GREG RIZZO

Sanki bir rollercoaster'da sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum - koltuğa bağlanmış, pistte sürünüyorum. Üç yüz fit aşağıya düşmeden önce inmek için çaresizim. Ama operatör sadece gülümsüyor, bana gülüyor.

Yüzümdeki tüm renk uçup gitti. Oda dönüyor. Sanırım hasta olabilirim.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu bir şaka olmalı. İğrenç, lanet bir şaka. Gözlerim odada gizli bir kamera arıyor. *Nerede saklanıyorsun, Ashton Kutcher?* Gabby asla böyle korkunç bir şey yapmaz. Yapmış olamaz. Beni uyuşturmaz, hayallerimi camdan bir eve atılan bir taş gibi paramparça etmezdi.

Yapar mıydı?

Gördüklerimi inkâr edemem. Gabby'nin günlüğünde öyle yazıyor. Görünüşe göre yapacaktı. Görünüşe göre yapmış.

Tanrım, çok aptaldım. Kendimi uyuşturmuş da olabilirim. Bunu onun için yeterince kolaylaştırmıştım, değil mi? Pazar gününden pazartesiye kadar onun satın aldığı hap düzenleyiciden haplarımı hiç düşünmeden özenle aldım. Çünkü ona güvenmiştim. Güvenmemek için ne sebebim olabilirdi ki? Karım neden bana böyle bir şey yapsın ki? *Neden* mi?

Geçmişte yaptığım hataları düşünüyorum. Hepimiz hata yaparız. Ama ona iyi bir koca olmaya çalıştım. Ona yardım etmeye çalıştım. Ve onun tek yaptığı yalan söylemek ve bana ihanet etmek.

Ben her şeyi kavrarken Susie sessizce bana bakıyor. Susie'ye özgü bir şekilde kirpiklerini kırıştırıyor ve sık sık olduğu gibi bakışlarımın gereğinden uzun süre kaldığını fark ediyorum. Susie hayatımda gördüğüm en büyük, en mavi gözlere sahip. Gerçek olması mümkün değilmiş gibi görünen koyu bir Karayip mavisini. Ama gerçekler. Muhtemelen onun gerçek olan tek parçası.

Aramızda manyetik bir bağ var - zıt kutuplar birbirini çekiyor. Gabby'nin fark etmediğine inanmakla, umursamayacağını düşünmekle aptallık ettim.

Belki de hepsi benim suçumdur. Karımı doğruca başka bir adamın kollarına mı ittim? Ve onu tamamen hafife mi aldım? Cameron oyunlarımızın bedelini mi ödüyor?

Çünkü merak ediyorum, eğer Gabby bunu sezdiyse, bu Matt'in de sezdiği anlamına mı geliyor? Burada olup bitenlerin arkasındaki beyin o olabilir mi? Maçta onunla yüzleştüğimde yüzünde beliren kendini beğenmiş ifadeye geri dönüyorum. Karımla birlikte bu işin içinde mi? Yoksa Gabby'nin sevgilisi mi? Karımın oğlumuzu kaçırmamasına kim yardım etti?

Olasılıklar üzerimde o kadar ağır bir yük oluşturuyor ki ayakta zor duruyorum.

"Greg, bence kendine karşı dürüst olmanın ve birbirimize karşı dürüst olmamızın zamanı geldi. Sen bunu hak etmiyorsun. Gabby senin için doğru kadın değil. Hiçbir zaman olmadı. Asla da olmayacak." Susie yatağın etrafından dolaşıp benim durduğum yere geliyor ve elini omzuma koyuyor. Başını göğsüme yaslıyor ve parfümü burun deliklerimi gıcıklıyor. Kalbimin bir mil hızla attığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Bir yanımda *bunu yapma* diye bağıyor. Dikkatimi çekmek, hayatımın geri kalanında pişman olacağım bir hata yapmamı engellemek için göğüs kafesime vuruyor.

Diğer kısmı . . .

Hayır, hayır.

Yapamam.

Susie'yi itiyorum.

"Karımı seviyorum, Susie. Senin de onu sevmen gerekiyor. O senin en iyi arkadaşın."

Susie huffs, "En iyi arkadaş, ha? Evet, okumaya devam etmek isteyebilirsin."

Bir itirafım var - en iyi arkadaşımdan nefret ediyorum. Mükemmel yüzü, mükemmel saçları, mükemmel vücudu ve her şeyi mükemmel olan Susie Baker'dan kesinlikle nefret ediyorum. Bazen, keşke . . . Keşke ortadan kaybolursa. İnsanlar her zaman ortadan kaybolur, değil mi? Matt için üzülürdüm elbette, çünkü suçlanacak kişi o olacak. Çünkü

her zaman kocadır. Ama o zaman hepimize iyilik yapmış olurum, değil mi?

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, Susie. Senden nefret ettiğini söyledi. Muhtemelen kavga etmişsinizdir ve o da içini döküyordur. İnsanlar üzgün olduklarında böyle yaparlar. Eminim öyle demek istememiştir. Muhtemelen bazen benden de nefret ettiğini söylemiştir."

"Oh, yaptı, Greg. Ve beni ortadan kaldırmakla tehdit etmesini de 'hava atma' olarak nitelendirmem zor."

Kitabı odanın öbür ucuna fırlattım.

"Daha fazlasını görmeme gerek yok."

Çünkü gerçekten daha fazlasını görmeme gerek yok.

"Biliyorsun Greg. Büyükannesi ve büyükbabası ve Cameron hakkında yazdığı bir sürü şey de var. Hepsini okudum. Onları öldürmüş. Bunu kendisi söyledi. Sanırım Cam'e bir şey yaptı."

Dünden beri bininci kez, tek düşünebildiğim, *hayır, hayır, hayır*.

Susie'nin bana söylediklerine inanmama izin veremem çünkü bu çocuğumun annesini bir canavar yapar. Büyükannesini ve büyükbabasını soğukkanlılıkla öldüren ve kendi çocuğunun kayboluşunu düzenleyen bir canavar. Bizim çocuğumuzun.

"Bunun üzücü olduğunu biliyorum Greg. Açıkçası ben de en az senin kadar sarsıldım ama burada önemli olan Cam'i bulmak. Bunu yapmak için de Gabby'yi olduğu gibi kabul etmelisin... rahatsız ve tehlikeli bir insan."

"Onun günlüğü neden sende Susie?" Susie'nin karıma bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorum. Çünkü buradaki son oyunu ne? *Ben* mi? Bu sefer başka tarafa bakmayı reddediyorum. Gözlerimi onunkilere kilitleyip gerçeği arıyorum.

"Dengesiz davranıyordu ve ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra Gabby'nin onu nereye sakladığını bilseydim benim de aynı şeyi yapacağımı fark ettim. Onun günlüğünü de okumak isterdim. Hamilelik testi, Cameron'ın ortadan kaybolması, Gabby'nin geçmişinin ve öldürüldüğünün ortaya çıkması

büyükanne ve büyükbabalar beni tamamen paranoyak yaptı. Susie boktan bir eş olabilir ama benim için her zaman çok iyi bir arkadaş olmuştur.

"Neredeydi?" Ben sordum.

"Yatağın onun tarafındaki şilte ve bazanın arasına. Bir süre önce kıyafet denerken onu oraya koyarken görmüştüm. Yani bilirsiniz..." Omuzlarını silkiyor ve odanın diğer ucuna geçerek dergiyi yerden almak için eğiliyor. Bir kadının bu şekilde eğildiğini en son otuzuncu yaş günü partimde izlemiştim. Burada eksik olan tek şey bir direk.

Ve o senin arkadaşın. Karının en iyi arkadaşı.

"Lütfen, sadece oku Greg. Buradaki kötü adam ben değilim."

Uzattığı elinden kitabı aldım ve yatağa yığıldım. Parmaklarımı ciltli deri üzerinde gezdirip sayfaları çeviriyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Son birkaç dakika içinde çok şey öğrendim. Karım, gelecek vaat eden beyzbol kariyerimi mahvetmek için bana ilaç vermişti. Ve en iyi arkadaşını ortadan kaldırmayı düşünüyordu. Bir oturuşta daha ne kadar sürprizi zihnime işleyebileceğimden emin değilim.

Orada başka neler olabileceğini düşündükçe midem bulanıyor. Gabby, Steven Miller hakkında mı yazdı? İlişkisi hakkında iğrenç detaylar mı okuyacağım?

Yapamam.

Başımı kaldırıyorum ve Susie devam etmem gerektiğini söylüyor. Yapamam ama yapmam gerektiğini biliyorum. Gabby'nin Cameron'ın kayboluşuyla bir ilgisi varsa, bunu oğluma borçluyum. Birkaç sayfanın üstü çizilmiş, defterdeki yerlerine bakılırsa hepsi de yeni yazılmış.

Derin bir nefes alıyorum.

*Neden hayatıma tekrar girmek zorundaydılar?
Neden beni rahat bırakmadılar? Ailem öldü;
büyükanne ve büyükbabamın onları hayata
döndürmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği
hiçbir şey yok. Her zaman beni suçladıklarını
biliyorum, ama bu yüzden ayrıldım ve asla arkama
bakmadım. Kapanış. Böylece hepimiz kapanışa
sahip olabilirdik. Bir şekilde beni buldular. Her şeyi
mahvetmelerine izin vermeyeceğim.*

Kendim ve ailem için çok çalıştım. Bırakın bunu düşünmeyi, bunu yazdığım bile inanamıyorum ama büyükannem ve büyükbabam ölmek zorunda.

Bölüm 29

GABBY RIZZO

Görünüşe göre, büyükannem ve büyükbabamın ölmesinin sebebi benim. Birisi cinayetleri benim üzerime yıkıyor, hayatımı mahvetmeye çalışıyor. Kim benden bu kadar sapkınca bir şey yapacak kadar nefret edebilir ki?

Ve beni bir suçla itham etmeden ne kadar süre burada tutabilirler?

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Rick sessizce yanımda oturmuş, telefonuna bir şeyler yazıyor. Greg'e destek çağırması için mesaj attığını hayal edebiliyorum. Şirketler vergisi geçmişi onu olabildiğince ileri götürdü. Rick, benim yapmadığıma inandığında beni temsil etmenin baskısını kaldırabilirdi. Elleri benim yaptığıma dair spekülasyonlar ve çılgın teoriler dışında hiçbir kanıt yokken.

Ama şimdi?

Yazdığı metni ve bu metni okurken Greg'in yüzünde beliren dehşet ifadesini hayal edebiliyorum.

Hey dostum, karının parmak izleri suç mahallinin her yerindeydi. Evet, bir ceza avukatına yatırım yapmak isteyebileceğini düşünüyorum. Tamamen mahvoldu.

Bunları söylerken de haklıydı. Tamamen mahvoldum.

Rick dedektiflerin bakması için telefonunu çeviriyor ve belki de her şeyi yanlış anladığıma dair içimde bir umut belirliyor. Hareketli, işaret parmağını tekrar tekrar ekrana vuruyor.

"Elbette, Gabby'nin parmak izleri evin her yerindeydi. Onlar onun büyükanne ve büyükbabası. İki yıl boyunca ana ikametgahı orasıydı. Gizli parmak izleri kırk yıla kadar dayanabilir. Burada öyle yazıyor." Tekrar öyle bir vuruyor ki iPhone'unun ekranını çatlatacak diye endişeleniyorum. "Eminim hepiniz bunu zaten biliyorsunuzdur." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, yüzüne bir memnuniyet ifadesi yayılıyor. Etkilendim. Rick kesinlikle sandığımdan daha iyi bir avukatmış. İnsanlar sürprizlerle dolu, değil mi?

"Bu *Law and Order* dizisinin bir bölümü değil, Bay Prendergast. Parmak izlerinin onlarca yıl boyunca yüzeylerde kalabildiğinin farkındayız.

Bazı davalarda. Ancak müvekkilinizin parmak izlerinin, muhtemelen son on yılda sayısız kez yıkanmış ve sterilize edilmiş olan cinayet silahının üzerinde nasıl bulunduğunu bilmiyoruz. Bunu açıklamak ister misiniz?"

Gözlerimi, yüzü hastalıklı bir yeşile dönmüş olan Rick'e çeviriyorum. Bu kez o bana dönüp baktığında tek yapabildiğim omuz silmek oluyor çünkü gerçekten de neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

"Cinayet silahı neydi?" Beynimde bıçaklar, hançerler ve şömine çubukları uçuşmasına rağmen gerçekten kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Büyükannem ve büyükbabamın bıçaklanarak öldürüldüğünü zaten göstermişlerdi. Cinayet silahının üzerinde benim parmak izim nasıl çıktı?

"Bu tanıdık geliyor mu, Bayan Rizzo?"

Dedektif dosyasından 8x10 boyutunda parlak bir fotoğraf daha çıkarıyor. Görünüşe göre sınırsız bir kaynağı var. Bu resim, plastik bir kanıt torbasında muhafaza edilen kanlı bir bıçağa ait. Referans olması için yanına bir cetvel yerleştirilmiş; yaklaşık sekiz inç uzunluğunda. Bir şef bıçağı. Kenarları tırtıklı. Kalın bir biftek dilimini kesmek ya da görünüşe göre yaşlı bir çifti öldürmek için kullanabileceğiniz bir bıçak.

Gözlerimi kıstım, inceliyormuş gibi yaptım. Tabii ki tanıdık geliyor. Mutfağımdaki kayıp bıçağı tanımamak için oldukça kalın kafalı olmam gerekirdi, değil mi? Bir an için, en azından ona ne olduğunu bildiğimi düşünüyorum. Ama bu, oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Bütün bunları ortaya çıkıp söyleyemem, değil mi? Burayı zincirler içinde terk etmeye pek hevesli değilim. Buradan elim kolum bağlı çıkmam lazım. Oğlumu bulmalıyım.

"Bıçağa benziyor," diyorum, resmi masanın üzerinden mümkün olduğunca uzağa iterek. Elime alıp parçalara ayırmak istiyorum ama bu beni suçlu gösterir. Beni suçladıkları şey için suçlu değilim. Büyükannemi ve büyükbabamı ben öldürmedim.

Dedektif Marx gözlerini devirir. "Ne kadar da anlayışlısınız."

Kanın metalik tınısı ağızıma dolana kadar yanaklarımın içini ısıtıyor. Masanın altında titremelerini engellemek için bacak bacak üstüne atıyorum. Dizim metale çarpıyor ve gözlerim bulanıklaşıyor. Endişem her zamanki gibi varlığını hissettiriyor. Onu kontrol altına almak için mücadele ediyorum. Burada yıkılamam.

"Bu bıçağı daha önce gördünüz mü, Bayan Rizzo?"

Gözlerimi tekrar Dedektif Marx'ın kibarca masanın üzerine bıraktığı resme odaklıyorum. "Bu bir Henckels," diyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Evet, daha önce bir Henckels bıçağı görmüştüm. Birçok kez. Mahallemizdeki her aile gibi bizim de evde bir setimiz var." "Evet, çok popüler bir marka, sadece sizin mahallenizde değil. Popüler düğün hediyesi. Ama merak ediyorum, acaba başka bir ailede 8 inçlik şef bıçağı eksik mi? Büyükannen ve büyükbabanın çiftte *cinayetinde* kullanılan bıçak. Üzerinde parmak izleriniz olan bıçak..."

Sorunun aramızda havada asılı kalmasına izin veriyor. Aslında soru olmayan bir soru. Bir bıçağımın eksik olduğunu nereden bilebilir?

Yumruklarımı masaya vuruyorum, kâğıtlar etrafa saçılıyor.

"Bana inanmak zorundasınız. Ben kimseyi öldürmedim. Evet, o benim bıçağım olabilir. Aylar önce kaybetmiştim. Birisi onu evimden almış olmalı. Anlamıyor musunuz? Biri bana komplo kurmaya çalışıyor!"

"Gelmiş geçmiş tüm suçluların söylediği gibi..." Dedektif Marx, hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle nefesinin altından mırıldanıyor.

"Ama ben suçlu değilim! Rick, beni tanıyorsun. Ailemi tanıyorsun. Ben yapmadım!" Bana çaresiz bir bakış attı. *Seni tanıyor muyum?*

Dedektif Marx yüksek sesle boğazını temizliyor.

"Bir jüriyi bu konuda ikna etmeye çalışırken iyi şanslar." Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Kendinden memnun görünüyor ve benden neden bu kadar nefret ettiğini, neden kızardığını görmek istediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Çünkü büyükannem ve büyükbabamın çiftte cinayetinden hüküm giyersen olacak olan bu. Beni kızarmam için elektrikli sandalyeye gönderecekler.

"Bayanlar . . ." Rick bir elini kaldırdı. Sonra parmaklarını kalçama geçirerek beni kendime getiriyor.

"Müvekkilimle bir dakika yalnız kalmak istiyorum, lütfen."

Dedektif Marx ayağa fırladı ve neredeyse sandalyesini yere devirecekti. Özgürlüğüm üzerine bahse girerim ki onunla kafama vurmak isterdi. Bahse girecek özgürlüğüm çok uzun sürmeyecek gibi görünüyor.

Metal kapıyı arkasından çarparak sorgu odasından çıktı. Bunun kişisel olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Dedektif Wren de ayağa kalkıyor ama bunu çok daha kontrollü bir şekilde yapıyor. Vücut dili soğukkanlı, sakin ve ağırbaşlı olduğunu söylüyor ama gözlerinde değişen bir şey var. Dedektif Marx ve Dedektif Wren'in büyükannemle büyükbabamı şahsen tanıyıp tanımadıklarını merak ediyorum. Kaçtığım yer o kadar küçük bir kasaba ki; tanıyor olsalar şaşırmazdım.

Dedektif Wren sandalyesini sessizce masanın altına koyar. Derin bir nefes alıyor, gözleri bir an benimkilerle kilitleniyor.

Sonra bakışlarını Rick'e çevirir. "*Bunu* tartışmak isteyebilirsin " diyor ve bir dosya uzatıyor.

Rick'in kaşları birbirine yaklaşır. "Bu ne?" diye sorar açarken.

"Bay ve Bayan Rizzo'nun evinde arama emri çıkarıldı."

"Arama emri mi? Ama buradalar. . . Evlerine nasıl girdiniz?"

Geniş omuzlarını silkiyor. "Köpek gezdiricisi."

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Teddy'nin bana sallayacağı bir orta parmağı olsaydı, eminim şu anda onu sallıyor olurdu. Onu evde bıraktığım için başıma gelen bu.

"Pekala, sizi bunlarla baş başa bırakayım. İçinde bazı resimler de var. Çok güzel bir mutfağınız var Bayan Rizzo. Kaliteli bıçaklardan oluşan güzel bir ahşap blok. Boş yeri fark ettik. O bıçağı bulmak için tüm binayı aradık."

Midem bulandı. Tabii ki onlar yaptı. Ve tabii ki orada değildi. Çünkü orada olsaydı, onu bulurdum.

Dedektif Wren beni Rick'le yalnız bırakarak odadan çıktı. Avukatımın ağzı açık kaldı, yüzünde saf bir şok ifadesi vardı.

"Sen mi yaptın?" O kadar alçak sesle fısıldıyor ki zar zor duyuyorum. Dedektiflerin muhtemelen aynalı duvarın diğer tarafında beni dinlediklerini fark ediyorum. Avukat ve müvekkil arasındaki özel bir konuşmanın mahkemede kabul edileceğinden değil, ama yine de Zaten bana karşı yeterince cephaneleri var, bir de biz onlara daha fazlasını vermeyelim.

Ben mi yaptım?

Bunun mümkün olup olmadığını merak ederek beynimi zorluyorum. Son zamanlarda kendimde değilim, kafam çok karışık. Bazen bir seyirciymişim gibi hissediyorum.

kendimi dışarıdan. Ama kendimi büyükannemi ve büyükbabamı bıçaklayarak öldürürken izlediğimi hatırlamıyorum. İki kişiyi öldürmek gözlerinizi kırıp unutabileceğiniz bir şey değil. Öyle mi?

"Rick, sana yemin ederim. Bunların hepsi büyük bir hata."

"Evet, ikna etmen gereken ben değilim Gabby. Ve tüm bunları göz önüne alırsak ..." Rick kollarını açarak masanın etrafında a l e y h i m e yığılan kanıtları işaret ediyor. "Ben ikna olmadım."

Boğazıma düğümlenen çaresizlik yumrusunu yutuyorum. Avukatım bile suçlu olduğumu düşünüyor ve Rick'i masumiyetime ikna edemezsem, akranlarımdan oluşan bir jüriyi nasıl ikna edebilirim?

Cinayet silahının bir başka resmini bir kenara itiyorum ve çılgınca kâğıt yığınını karıştırmaya başlıyorum. Ne aradığımdan emin değilim; sadece Rick'in beni aklamak için kullanabileceği bir şeyler olması gerektiğini biliyorum. Çünkü ben yapmadım, bu da eleme sürecine göre başka birinin yaptığı anlamına geliyor.

Bir DNA raporunu inceledim. Anlamadığım bir sürü saçmalık var ama sonra anlıyorum. "Rick," dedim. "Şuna bir bak." Kaydedilen bulgular arasında bir paragrafı işaret ediyorum ve gözleri tekrar açılıyor. "Yanlış mı okuyorum, yoksa bıçağın üzerinde başka bir parmak izi mi var?"

"Hayır," diyor yavaşça, belgeyi tarayarak. "Olay yerinde cinayet silahı üzerinde ne kurbanı ne de Brittany Stone'a ait olmayan tanımlanamayan DNA bulundu."

"Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun? Sana birinin bana komplo kurmaya çalıştığını söylemiştim. Polis neden bundan bahsetmedi? Neden bunu araştırmadılar?"

"Belki de öyledir," diyor, kendinden emin görünmüyor.

"Rick, siyah ve beyaz olarak orada. O bıçakta başka birinin eli vardı. Ben ya da büyükannem ve büyükbabam olmayan başka biri. Bu parmak izleri bana tuzak kuran kişiye ait olmalı. Bunun kim olduğunu bulmalıyız Rick. Birisi hayatımı mahvetmeye çalışıyor, anlamıyor musun? Aman Tanrım Rick, muhtemelen Cameron ellerinde."

Başarısız bir şekilde derin bir nefes almaya çalışırken göğsüm daralıyor. Nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor.

Metal kapıya vurulunca tüylerim diken diken oluyor. Tokmak dönüyor ve ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Arkamı dönmeye zahmet etmiyorum. Orada kimin durduğunu zaten biliyorum.

Dedektif Marx'ın sesini duymadan önce üzerimde gezinen bir bedenin sıcaklığını hissediyorum.

"Gabby Rizzo, yasal adıyla Brittany Stone, John ve Edna Smith cinayetlerinden dolayı sizi tutukluyoruz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz."

Bölüm 30

GREG RIZZO

Bir şeyler tıklıyor.

Gabby bir keresinde bana devedikeni ile dolu bakımsız bir bahçeden daha yoğun olduğumu söylemişti. Bana kitap akıllısı derdi. Yapbozun tüm parçalarını yerine oturttuğumda yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim.

Susie sonunda kıyafetlerini giydi ve benimle birlikte yatakta uyluk uyluğa oturuyor. Sırtımı ovuyor.

Onu çıplak tenimden ayıran ince kumaşa tırnaklarıyla daireler çizerken bedenim karıncalanıyor. Ona doğru eğiliyorum, böylece yüz yüze geliyoruz.

"Susie. . ."

Kocaman mavi gözlerini beklentiyle benimkilere dikeyor.

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Gabby hamile mi?"

Susie hızla gözlerini kaçırıyor, ama gözlerindeki hayal kırıklığını yakalamadan önce değil. Muhtemelen bu konuşmanın tamamen farklı bir yöne gideceğini hayal ediyordu. Muhtemelen sohbetten daha fazlasını bekliyordu. Susie beni ne tür bir adam sanıyor? Cameron için Amber alarmı verildi ve Gabby, büyükanne ve büyükbabasının çifte cinayetinde şüpheli olarak sorgulandı. Karımın en yakın arkadaşına asılacak değilim.

Midem ayaklarıma yerleşirken rahatsız edici bir sessizlik oluyor.

"Susie. . . ." Parmaklarımı üst koluna doluyor, bronzlaşmış, tonlanmış teninin etine gömülüyorum. Onu sarsmak, bana gerçeği söyleyene kadar vücudunu ileri geri itmek istiyorum. Ama kendimi durduruyorum çünkü zaten yeterince ileri gitmiştim. "Cevap ver bana. Sana söyleyeceğini biliyorum. Gabby hamile mi?"

Susie tekrar bana baktı. Gözleri buğulanıyor ve yüzünden tek bir damla yaş süzülüyor. "Çok üzgünüm Greg, gerçekten. Gerçekten çok üzgünüm. Seni incitmek isteyeceğim son şey. Bu en iyi arkadaşına ihanet etmekten bile daha kötü hissettiriyor."

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Gerçeği bilmek istiyorsan Greg, bunu okumalısın. Kendi gözlerinle görmenin tek yolu bu." Susie günlüğü eline alıyor, görmemi istediği şeyi bulana kadar birkaç sayfayı çeviriyor. Günlüğü açık tutuyor ve bir bölümü işaret ediyor.

Bir insana başka bir çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğinizi ne kadar sık söyleyebilirsiniz bilmiyorum. Yıllarca Greg'e kendimi tamamlanmış hissetmediğimi anlatmaya çalıştım. Ama o bunu duymak istemedi. Her zaman bahaneleri vardı - doğru zaman değil, işler çok yoğun, başka bir çocuk Cam'e odaklanmamızı engelleyecek ve bu onun için adil mi?

Cameron göz açıp kapayıncaya kadar prematüre bir bebekten ergen bir çocuğa dönüştü ve benim bu dünyaya başka bir hayat getirme arzum da onunla birlikte büyüdü.

Bu yüzden, kocamla ya da kocam olmadan bir çocuk daha yapmaya karar verdim.

Greg bana bir ilişki yaşamaktan başka seçenek bırakmadı. Ve şimdi, beni ve içimde büyüyen hayatı seven bir adamım var. Cam için bir kardeş. İstediğim her şeye sahibim.

Ve umarım hepimiz için yeni bir başlangıç olur.

"Bu da ne böyle? Gabby bana hiç böyle bir şey söylememiştii." Sanki ayağımın altındaki toprak kayıyormuş gibi titriyorum. Kitap elimden kayıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Hamilelik testini bulduğumda daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Hamilelik kasıtlıydı. Gabby ne yaptığını çok iyi biliyordu. Karımı fena halde hafife almışım.

Gabby haklıydı; ben devedikenleriyle dolu bakımsız bir bahçeden daha yoğunum.

Karımın başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesi beni dehşete düşürse de, bunun burnumun dibinde nasıl gerçekleşebildiğini anlamak için çaresizim.

"Gabby ve Steven'ı hiç birlikte gördün mü?" Adı ağızımda akü asidi gibi yanıyor - karımın doğmamış çocuğunun babası. Cevabını duymak istediğimden bile emin değilim. Ölümcül bir araba kazasının yanından geçiyormuşum gibi hissediyorum - bakmak istemiyorum ama kafamı da çeviremiyorum. Çekirgeler vebalı gibi mideme üşüşüyor.

"Bir kez," diye itiraf ediyor, elini benimkinin üzerine koyarak. "Sen şehir dışındaydın. Gabby, Cam'in bizim evde kalıp kalamayacağını sordu ve ben de beklenmedik bir anda onun doldurulmuş beyzbol sopasını almak için uğradım. Biliyor musun?"

Kalbim sıkışıyor. Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum çünkü tabii ki biliyorum. Cam doğmadan hemen önce ona almıştım.

- Richmond Uçan Sincaplar üniforması giydirilmiş ve ön tarafına mavi bir yüz dikilmiş, içi doldurulmuş bir beyzbol sopası. Gabby, Cam iki yaşına gelene kadar onunla uyumasına izin vermedi. Beşiğinde boğulmasına neden olabilecek herhangi bir şey olmasından endişe ediyordu. Her zaman her konuda çok endişeliydi.

Bugünlerde endişelenmesi gereken daha çok şey olması ironik.

Düşüncelerim oğluma geri döndü. Onu yatağına götürmesine izin verdiğimiz ilk geceyi asla unutmayacağım. O doldurulmuş yarasaya öyle sıkı sarılmıştı ki asla bırakmayacağını düşünmüştüm. Ve bir bakıma, bırakmadı da. On üç yaşındaki Cam hâlâ onu göğsüne sıkıca bastırarak uyuyor. Acaba boş otel yatağında yarasa var mı diye kontrol eden oldu mu?

Göğsüm tekrar sıkışıyor.

Buraya nasıl geldik?

"Steven'ın Cam'e bir şey yaptığını mı düşünüyorsun? Ve Gabby'ye?"

Susie'nin yüzü bembeyaz, gözleri fincan tabağı gibi. Başını iki yana sallıyor, görünüşe göre konuşamıyor.

"Aman Tanrım, Susie, ya birlikteler ise? Ya ikisinin de bu işle bir ilgisi varsa?"

Gabby ve Steven'ı oğlumla birlikte arabasının arka koltuğunda, uzaklara, onları asla bulamayacağım ıssız bir yere giderken hayal ediyorum. Bensiz yeniden başlıyorlar.

"Onları bulmalıyız," diyorum, karımın ve oğlumun hâlâ bu otelde bir yerlerde olduğuna ikna olmuş bir şekilde.

Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerliyorum. Elim kapı koluna uzandı.
Boynumdaki keskin bir sızı beni olduğum yerde durduruyor.

Ne . . .

Oda bulanıklaşıyor. Kapıya doğru eğildim ama parmaklarımı kapı koluna dolamaya çalışırken kapı yerinden oynadı. Bütün oda dönüyor. Etrafımda dönüyorum, panik çöküyor ve dokunaçlarını vücuduma yayıyor.

Gözlerim odanın içinde dönüyor, başım dönüyor. Havayı tutuyorum ama parmak uçlarımdan kayıp gidiyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Başım dönüyor, yer ayaklarımın altından kayıyor ve kayıyor.

Kalbim göğsümden o kadar güçlü atıyor ki kulaklarım duyuyor. Sıcaklık vücuduma yayılıyor, uzuvlarımı ölü bir ağırlığa dönüştürüyor. Elim boynuma gidiyor. Kan var. Bir bıçak yarası için yeterli değil. İkiyle ikiye birleştirdim. Biri bana bir şey enjekte etmiş. Sanki yetişkin bir atı sakinleştirecek kadar sakinleştirici verilmiş gibi hissediyorum.

Bacaklarım her adımda daha da ağırlaşıyor, ta ki tamamen pes edene kadar ve halının üzerine bir yığın halinde yığılıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama tekrar düşüyorum. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Ta ki artık ayakta duracak gücüm kalmayana kadar.

Göz kapaklarım karanlığa gömülürken oğlumu bulmak için yaşayıp yaşamayacağımı merak eden bakışlarım son bir kez kapıyı buluyor.

Bölüm 31

GREG RIZZO

Yerimde sarsılıyorum.

Kafatasım sanki kafama hızlı bir top yemişim gibi çarpıyor. Ağzım çöl gibi kuru. Neredeyim ben? Ne oldu? Zihnimi yokluyorum ama sadece anı kırıntıları var, tutunabileceğim somut bir şey yok.

Ayağa kalkıyorum ama hız trenindeki yerçekimi kuvveti gibi tekrar aşağı çekiliyorum. O kadar yoğun bir baş dönmesi dalgasına kapılıyorum ki birden oturduğuma şükrediyorum. Alnımdaki teri silmek için kolumu kaldırıyorum ama elle tutulur bir şeye çarpıyor. Başımı çeviriyorum ve panik başlıyor. Ellerimi kaldıramıyorum çünkü arkamda bağlilar, bir sandalyenin boynuna dolanmışlar. Bakışlarım ayaklarımın bacaklarına bağlı olduğu yere düşüyor.

Ve sonra her şey geri geliyor.

Susie. Susie nerede?

Çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim boğazımın kenarlarına yapışıyor. Gözlerim kapıya doğru kayıyor ve onunkileri buluyor.

"Ah, uyanmışsın," diyor.

"Neler oluyor?" İdare ediyorum. "Bana ne yaptın?" "*Ben sana ne yaptım?*"

Kafam çok karıştı.

"Lütfen, Susie. Çöz beni. Konuşabiliriz. Kaldığımız yerden devam ederiz." Susie gülüyor, yüzüne geniş bir sırıtma yayılıyor. Ben de gülümsüyorum,

ve onunki de aynı hızla kaybolur.

"Nerede kaldığımızı düşünüyorsun Greg?"

"Gabby ve Cam'i arayacaktım ve sonra-"

"Bu," diye düşüncemi tamamladı ve boş bir şırıngayı eliyle salladı.

Hava.

"Bana ilaç mı *verdin*? Neden bana ilaç verdin, Susie? Ve bu gerçekten gerekli mi?" Başımı çevirerek beni sandalyeye bağlayan bağları gösteriyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Sana asla zarar vermem. Lütfen, çöz beni. Konuşabiliriz. Bunu çözebiliriz."

"Beni asla incitmezsin," diye tekrarlıyor, aramızdaki mesafeyi kapatırken bunu d ü ş ü n ü y o r gibi görünüyor.

Kalp atışlarım mantıksız bir şekilde hızlanıyor. *Beni çözecek. Gitmeme izin verecek. Cam'i bulmama yardım edecek.*

Gabby haklı, ben berbat bir yalancıyım.

Susie eğiliyor, yüzü o kadar yakın ki beni öpeceğini düşünüyorum. Yıllarca böyle bir anın hayalini kurmuş olmam ne tuhaf -tam olarak *böyle* değil- ama şimdi gerçekleştiğine göre, bunu durdurmak için her şeyi yaparım. Bir elini yanağımda gezdiriyor. Parmakları sıcak ama gözleri buz gibi. Ağzıma bir şerit koli bandı yapııştırıyor.

"Kapa çeneni, Greg."

Susie elini yanağımdan çekiyor ve sonra sertçe yüzüme geri getiriyor.

"Susie. . ." Çığlık atıyorum, çığlıklarım koli bandıyla karışıyor, vücudum bağlara karşı çılgınca çırpınıyor. Bana sırtını dönüyor ve hışımla odadan çıkıyor. Kapı çarpıyor ve tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. Böyle bir şeyi nasıl yapabildi? *Neden* böyle bir şey yapsın ki? Aklıma gelen tek senaryo, Susie Baker'ın bir şekilde karımla birlikte bu işin içinde olduğu.

Kısıtlamalara karşı çekiyorum, derim ipe sürtünüyor. Neredeyse bir santimetre boşluk var ve bu hareket bileklerime, ellerime ve kollarıma yakıcı bir acı gönderiyor. Yine de içim tamamen hissizleşti. Oğlum hâlâ kayıp. Karımın onun kaybolmasıyla bir ilgisi ola b il ir. Sahip olduğunu hiç bilmediğim büyükanne ve büyükbabamı öldürmüş olabilir. Bir kaç santim derinliğindeki yaralar bu büyük planın içinde nedir ki? Gabby'nin ihanetleri, herhangi bir ip ya da bıçağın kesebileceğinden çok daha derin.

Yine de birkaç dakika sonra pes ediyorum çünkü hızla bir yere varamıyorum. İp kopmuyor. Tek yaptığım izci düğümlerine karşı kaybettiğim bir savaş vermek. Cameron izcilikte birkaç yıl geçirdi. Yeleği hala dolabında asılı, her santimi gururla çeşitli liyakat rozetleriyle süslenmiş.

Kendimi sandalyeden kurtarmak için nafile bir çabayla ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydırıyorum. Bir şeyler yapmak zorundayım. Gabby'nin sözleri canımı yakıyor.

Susie'nin tokadından daha keskin. "Her zaman yaptığın gibi yapıyorsun Greg." Mesele bu mu?

Sandalyenin ayakları halıya yapışmış, hareket etmeyi reddediyor. Şiddetli bir sarsıntı yapıyorum ve sandalye ben içindeyken devrilerek beni yere fırlatıyor. Yüzüm halıya çarpıyor ve dişlerim ağzımın kenarına saplanıyor. Biriken kanın tadını alabiliyorum.

Ve sonra duyduğumda yutkunuyorum - kapıda birinin sesi.

Bölüm 32

GABBY RIZZO

"Bekle!" Çığlık atarak metal sandalyeden fırladım ve neredeyse Dedektif Marx'ın ayaklarını yerden kesiyordum. Hızla tepki vererek sırtıma bastırıyor ve beni yüzüstü sorgu masasına yapıştırırken yüksek sesli bir nefes alıyorum.

"Beni tutuklayamazsınız," diye yalvarıyorum, yanağım çarpmanın etkisiyle sızlıyor. "Raporlar. DNA raporlarını gördünüz mü? Başka parmak izleri de var. Rick, lütfen, söyle ona. Ona parmak izlerinden bahset!"

Rick'in yüz ifadesini göz ucuyla yakalıyorum. Masaya sabitlenmemiş gözümle. Farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. Yasal sözleşmeler, davalar, tahsilatlar, birleşmeler ve satın almalar onun işi. DNA analizi değil. Korkunç çifte cinayetler değil. Bu onun maaş derecesinde değil, bu kesin. Ama hâlâ burada. Gidebilirdi ama gitmedi. Aynı şeyi kocam için de söyleyebilseydim güzel olmaz mıydı?

"Müvekkilim haklı. Söz konusu bıçağın üzerinde tanımlanamayan bir dizi parmak izi var. Müvekkilimi tutuklamadan önce bu parmak izlerinin kime ait olduğunu bulmanız gerekmez mi? Cinayet silahı üzerinde başka bir parmak izi varken mahkumiyet kararı alabileceğinizden şüpheliyim."

Dedektif Marx gözlerini deviriyor, sabrı gözle görülür bir şekilde tükeniyor.

"Diğer parmak izi setini Pennsylvania'nın parmak izi veri tabanında tarattık ama eşleşme çıkmadı. Parmak izlerini ulusal veri tabanında aratmak için FBI'ı aradım. Bununla birlikte, müvekkilinizin parmak izleri evinde bulunan cinayet silahında da vardı. Maktulle olan ilişkisinin bir zamanlar samimi, o zamandan beri gergin doğası göz önüne alındığında, Bayan Stone'un - özür dilerim, Bayan Rizzo - bu suçu işlemek için çok iyi bir nedeni ve fırsatı olduğunu söyleyebilirim. Ama endişelenmeyin Bay Prendergast, sizi temin ederim ki taş üstünde taş bırakmayacağız."

Gülümsemek üzereymiş gibi dudağı titriyor ama hemen kendini toparlıyor. Çevrilmemiş taş yok. Ne kadar orijinal, diye düşünüyorum.

bunu daha önce duymamıştım. Bu Stone Therapeutics'in sloganıydı.

"Bir fikrim var, bir ricam olacak..."

"Şu andan itibaren tam altmış saniyeniz var." Parmağıyla Apple Watch'una dokunuyor. "Otur," diye emrediyor ve ben de sandalyeye yığılıyorum. Rick'in ne söylemek üzere olduğunu hayal bile edemiyorum. Yani, ne söyleyebilir ki? O haklı ve bunu hepimiz biliyoruz. Bu benim için hiç de iyi görünmüyor.

"Ya - sadece beni dinleyin - Bayan Rizzo tanıdığı ve bu olayla ilgisi olabileceğini düşündüğü herkesin bir listesini çıkarırsa? Parmak izlerini alıp cinayet silahındakilerle karşılaştırırsınız. Eğer hiçbir tutmazsa, müvekkilimi tutuklayıp gözaltına almanızda bir sakınca görmüyorum, kimliği tespit edilemeyen DNA'nın kimliği belirlenene kadar."

"Rick!" Ona ölümcül bir bakış fırlattım ve masanın altına tekme attım.

"Güven bana," diyor.

Koltuğumda kıpırdanıyor, dedektiflerin avukatımın duyulmamış talebi üzerinde düşünmelerini izliyorum. Yani, kim böyle bir şey söyler ki? Dinleyin, şunu ya da bunu yapana kadar müvekkilimi tutuklamayı erteleyebilir misiniz? Teşekkürler, çok makbule geçer. Yüzüne gülerlerse hiç şaşırmam.

Özellikle de fırsat verilse beni seve seve elektrikli sandalyeye bağlayıp düğmeye kendisi basacakmış gibi görünen Dedektif Marx.

Cevap veren Dedektif Wren olunca rahatladım. Hayatım boyunca onun ortağından yeterince çektim, çok teşekkür ederim.

"Bu en hafif tabirle tuhaf bir istek ve bunu düşündüğüme bile inanamıyorum ama ..."

Nefesimi tutup bekliyorum. Saniyeler, kilometrelerce boş otoyol gibi uzayıp gidiyor.

Lütfen, bir şey söyle. Çıglık atmamak için ağzımın içini ısıırıyorum. Dişlerim iç yanağımı kaplayan yara dokusunu itiyor ve kan dilimi kaplamadan önce tanıdık bir acı geliyor.

Dedektif Wren iki elini masaya dayamış, bana bakıyor. "İtiraf etmeliyim ki, açıklanamayan parmak izleri beni tedirgin ediyor. Bir liste hazırlamak için on dakikanız var. Listenizdeki kişilerin DNA'larını rapordaki DNA'larla karşılaştıran kadar sizi kayıt için Johnstown karakoluna transfer etmeyi erteleyeceğiz. Bunun birkaç gün sürebileceğini tahmin ediyorum. Önce arama emri ve numune almamız gerekecek. Bu süre zarfında burada tutulacaksınız."

"Ama ..."

Bu sefer beni tekmeleyen Rick oldu. "Bundan hoşlanmadım, Wren."

"Yapılacak en doğru şey bu Marx."

Dedektif Marx'a bakıyorum. Muhtemelen benden on yaş kadar büyük, ama gözlerindeki sertlik olmasa, muhtemelen daha genç görünebilirdi. O gözlerin neler gördüğünü hayal bile edemiyorum. Kendi gözlerim büyükannem ve büyükbabamın fotoğrafına kayıyor ve midem bulanıyor çünkü hayal etmek zorunda değilim.

Kollarını göğsünde kavuşturarak "Peki," diye onaylıyor. "Bu kadın tehlikeli. Seni uyarmadığımı söyleme Nick. O artık senin sorunun. Patronlarımıza neden çifte cinayet zanlısının burada söz sahibi olmasına izin verdiğimizizi açıklayabilirsin."

Polis gücü belgesellerinde en dramatik kadın oyuncu ödülü ise Rhonda Marx'a gidiyor.

Dedektif Marx lacivert ceketinin altındaki bembeyaz gömleğini düzeltiyor ve Dedektif Wren'e dönmeden önce bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. "İyi şanslar ortak. Kariyerinin en kötü kararını veriyorsun. Seni uyarmadığımı söyleme."

Ve sonra bana baktı, taş suratlı. "Sözlerimi unutma. Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

"Ama ben-"

"Yapma," diye uyarıyor Rick, mahkemede aleyhime kullanılabilecek herhangi bir şey söylememi engellemek için elini havaya kaldırarak.

Dedektif Marx, muhtemelen Johnstown'a ortağı olmadan dönmek üzere sorgu odasından hışımla çıkar. Dedektif Wren ve Rick vakit kaybetmeden tüm DNA'yı bir araya getirmenin ve hızlı analiz için laboratuvara göndermenin lojistiğini tartışırlar.

Birkaç dakika sonra Dedektif Wren oturduğu yerden kalktı. "Sizi bu listeyle baş başa bırakayım."

Rick başını sallar. "Teşekkür ederim, Dedektif."

Ağzımı Rick'in kulağına dayamadan önce kapı zar zor kapanıyor. "Ne oluyor Rick? Hapse girmem umurunda değil mi? Onlarla ne tür bir oyun oynuyorsun? Buradan çıkmam lazım! Cam . . ." Düşüncemi yüksek sesle bitirecek gücü kendimde bulamıyorum. Saatlerdir buradayım ve oğlumdan hâlâ haber yok.

"Bize zaman kazandırıyordum. Bir sonraki talebimiz Cameron'ı aramak için otele bir polis eskortu. Umarım diğer parmak izlerinin kime ait olduğunu bulana kadar Cam'i bulmuş oluruz ve sen de tüm suçlamalardan aklanmış olursun. Top bizim sahamızda değil, Gabby. Burada elimde olanlarla çalışıyorum. Uzun bir liste yapmanı öneririm. Seni Pennsylvania'ya iade ettiklerinde, seni dışarı çıkarmak çok daha zor olacak."

Not defterini bana doğru itiyor ve bir kalem uzatıyor. Müstehcen derecede pahalı bir kalem - sınırlı sayıda üretilmiş bir Montblanc, kapağının etrafını bir yılan gibi saran altın işlemleri var. Greg, Rick'e bir servet ödemiş olmalı. Kocam hakkında bilmediğim bir şey daha. Bu düşünce hırpalanmış mideme bir yumruk gibi indi ama garip bir şekilde avukatıma daha çok güvenmemi sağladı.

Kalemi elime alıyorum, büyükannemi ve büyükbabamı kimin öldürmüş ve beni cinayetle suçlamış olabileceğini düşünürken parmaklarımı çıkıntılarda gezdiriyorum.

Bölüm 33

GABBY RIZZO

Rick, onlar beni zırhlı arabalarının arkasına bindirip Pennsylvania'ya götürmeden önce bize mümkün olduğunca fazla zaman kazandırmak için listemi olabildiğince uzun tutmam gerektiğini söyledi. Kaçtığım yere dönmek iyi bir şey olmayacak, özellikle de bir polis arabasıyla.

Bu yüzden kendimi cinayeti kimin üzerime yıkmak isteyebileceğini düşünmeye zorluyorum ki bu düşündüğünüzden daha zor bir görev. Çünkü aklıma gelen her kişi için, neden beni cinayetle suçlamayacaklarına ya da suçlayamayacaklarına dair bir bahane bulabilirim. Bu korkunç bir sorun gibi görünmüyor, ancak gerçek şu ki bunu biri yaptı.

Ve ben aslında bu kişinin kim olduğunu bulmakla görevlendirildim. Çünkü belli ki bunu benim yerime başka kimse yapmıyor.

Şu anda hayatımda olan herkesin ve şimdiye kadar tanıştığım herkesin bir listesini çıkarmaya başladım. Rahatsız etmiş olabileceğim herkesin. Bana en yakın olanlarla başlıyorum, ancak kesinlikle bu olayla bir ilgileri olamayacağını biliyorum - Greg, Susie, Matt ve Jake.

Jake, hayal gücünün tüm sınırlarını zorlayan bir imkânsızdır. On üç yaşındaki bir çocuk, Richmond, Virginia'dan Johnstown, Pennsylvania'ya tek başına, yokluğu fark edilmeden nasıl seyahat edebilir? Ve hiç tanımadığı yaşlı bir çifti katletmek için motivasyonu ne olabilir? Ve bunun da ötesinde, en iyi arkadaşının ortadan kaybolmasını tasarlamak? En iyi ihtimalle uzak bir ihtimal. Yine de, umarım adının geçmesi bile dedektiflerin onunla konuşmasını sağlar. Çünkü bunu onun yapmadığını bilsem de, bir şeyler sakladığını inkar edemem.

Pahalı kalemi çeneme dayayıp düşünüyorum. Koç Bob'un adını listeye karalıyorum, ancak görünen o ki Cameron'ın kayboluşuna karışmaktan çoktan aklanmış. En azından kanunun gözünde. Onun hakkında hâlâ şüphelerim var. Ama büyükannemle büyükbabamı katlederek ne elde etmek istiyor olabilir? Aileme ve bana karşı bu denli nefret beslemesi için tek bir neden bile düşünemiyorum.

Cam'in takımında çocuğu olan her ebeveynin ve yedi yaşından beri birlikte oynadığı her oyuncunun ebeveyninin adını hızlıca yazıyorum. Rakip takımlarda tanıdığım ya da duyduğum aileler. Cameron'ın okul arkadaşları. Greg'in ailesi. Kocamın iş ortakları ve benim on yıl önceki eski iş arkadaşlarım. Komşularımız. Daha çok dedikodu kulübü gibi olan kitap kulübüm.

Sonra Steven geliyor, karısı. Dr. Green. Büyükannele büyükbabamın ve ailemin arkadaşları. Annemle babamın öldüğü kazadaki diğer sürücü. Bana zarar vermek için kesinlikle motivasyonu vardı.

O olabilir mi? Büyükanne ve büyükbabamı öldürüp oğlumu almış olabilir mi?

O bariz bir şüpheli, ama benim sorularım var. Bunca yıl sonra beni nasıl bulmuş olabilir? Ve intikam almak için neden bu kadar bekledi? Bu hiç mantıklı değil. Kaza 16 yıl önceydi. On altı yıl, birinden intikam almak için pusuya yatmak için çok uzun bir süre ama yine de ona ne oldu - adının yanına bir yıldız çiziyorum.

Listede sırada Carla Miller var. Kocasıyla olan ilişkimi öğrenirse beni yok etmek isteyeceği kesin. Ama büyükannele büyükbabamı nereden bilebilir ki? Ayrıca, o burada turnuvada değil. Yoksa burada mı? Onun adının yanına da bir yıldız işareti karalıyorum.

Daha sonra, sadece tanışmamıza rağmen iyi bir önlem için yolumun keşiştiği oteldeki personeli ekliyorum - müdür, kat görevlileri ve barmen. Boşuna çabalıyorum, ama çabalayacak başka bir şeyim yok.

Çılgınca yazmaya devam ediyorum. Bitirdiğimi düşündüğümde, başka bir isim buluyorum. Liste uzayıp gidiyor.

Sonunda Rick'in kalemini yavaşça masaya bırakıyorum, mümkün olduğunca kapsamlı bir liste sunduğumdan memnunum. Zihinsel ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım.

"Aklına gelen herkes bu kadar mı?" Rick sayfalar dolusu ismi inceleyerek sorar.

"Hazırlıksız. Sanırım öyle. Yani, sen de işin içindesin," diyorum omuzlarımı silkerek.

Rick kaşını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. "Herkes demiştin."

"Touché."

Metal kapı sanki işaret verilmiş gibi açılıyor ve Dedektif Wren masada bize katılıyor.

"Listeni bitirdin mi?"

"Bulduk." Rick, büyükannemle büyükbabamı öldüren, onların cinayetlerini benim üzerime atan ve oğlumu kaçıran kişinin adını içeren ya da içermeyen kâğıdı uzatıyor.

Hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğundan emin değilim. Ama nasıl bağlantılı olmasın ki? Bu parmak izlerinin kime ait olduğunu bulmak pek çok açıdan çok önemli, en önemlisi de oğlumu elinde tutan kişiyi bulmak.

Dedektif Wren listeyi alır, i n c e l e r k e n kaşları çatılır. "Bay Prendergast, isminizin müvekkilinizin olası şüpheliler listesinde yer aldığının farkında mısınız?"

Rick'in yanakları hafifçe pembeleşir. "Evet, Dedektif. Bayan Rizzo'ya tanıdığım herkesin bir listesini yapmasını söyledim. Herhangi biri olabilir ama sizi temin ederim ki ben değilim. Yine de protokole uymanız gerektiğini biliyorum, o yüzden devam edin."

Rick, Dedektif Wren'in parmak izini alabilmesi için ellerini uzatıyor. Neredeyse sesli gülecektim. Şüphelinin parmak izlerinin cinayet silahında zaten tespit edildiğini bildiği halde neden sorgu odasına parmak izi kiti getirsin ki?

Benim durumumla ilgili hiçbir şeyin komik olmaması dışında.

Dedektif Wren Rick'in sol elini alkolle siler. Kuruduktan sonra Rick'in her bir parmağını uçtan eklem yerine kadar yeterince kaplanana kadar mürekkep pedinin üzerinde yuvarlar. Sonra her bir parmağı bir parmak izi kartına yönlendirir. Son olarak, Dedektif Wren kartı plastik bir kanıt torbasına koyuyor. Acaba araştırmaya zahmet edecek mi? Belli ki bunun faili benim avukatım değil.

"Biri gitti, doksan dokuz kaldı" diyor.

Rick anlayışla başını sallar. Bu hiç de kolay bir görev olmayacak. Dedektif Wren bana yardım etmek için gerçekten riske giriyor. Ortağının bunu yapmaya karşı ne kadar kararlı olduğunu düşünürsek, neden bunu istediğinden bile emin değilim. Belki de kendi kendi büyümüştür.

ve ben ona onu hatırlatıyorum. Belki de gerçekten iyi huylu bir adamdır. Ya da belki de masum olduğumu içten içe biliyor ve masum bir kadının hayatının geri kalanını hapiste geçirmesine seyirci kalamayacak kadar yasaları önemsiyor. Özellikle de oğlu kayıpken.

Motivasyonlarının ne olduğu umurumda değil; elimden gelen her şekilde, biçimde veya formda yardımı kabul edeceğim.

Şimdi sadece geceyi nerede geçireceğim sorusu var.

Bölüm 34

GREG RIZZO

Geceyi böyle geçirmeyi planlamamıştım. Bir sandalyeye bağlıyım, bileklerimde ve ayak bileklerimde kabarcıklı ip yanıkları var ve boğazıma halı lifleri takıldı.

Hâlâ içinde bulunduğum durumu anlamaya çalışıyorum. Susie neden böyle korkunç bir şey yapsın ki? Gabby için miydi? Susie en iyi arkadaşı için her şeyi yapabileceğini gösterdi. Ama *bu*? Mükemmel bir koca olmadığımı biliyorum ama Gabby beni incitmek için gerçekten bu kadar ileri gider miydi? Başım dönüyor çünkü bunların hiçbir mantıklı gelmiyor.

Kapının dışındaki sesleri dinliyorum, ama şimdi sessiz. Orada her kim varsa gitmiş olmalı. Belki de hafif bir kargaşa duyduktan sonra, sonunda işlerine bakmaya ve akşamlarına devam etmeye karar verdiler. Ama Susie nereye gitti? Geri gelecek mi? Yoksa biri beni bulana kadar burada mı bırakacak? Yarın sabah temizlikçi kapıyı çalana kadar burada mı kalacağım? Midemde bir panik yumağı oluşuyor - ya rahatsız etmeyin tabelasını astıysa? Eğer durum buysa, bu odada ne kadar süre mahsur kalacağımı hayal bile edemiyorum.

Böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

Ama başka ne düşünebilirim ki? Başarısız beyzbol kariyerimi mi? Korkunç hayat seçimleri mi? Oğlumun başına ne gibi felaketler gelmiş olabilir?

Tam eski moda bir çığlık atmak üzereydim ki kapının çalındığını duydum. Yaptıklarını düşününce, Susie'nin kapıyı çalacağından şüpheliyim. Bu da demek oluyor ki, başka biri olmalı.

"Yardım edin lütfen," diye içgüdüsel olarak bağıriyorum, bu kâbus gibi yolculuğun en azından bir kısmı bitmek üzere olduğu için rahatlıyorum. Ellerim arkadan bağlı olmadığında diğer kısımlarla daha iyi başa çıkabileceğim.

Kapının dışında birtakım itiş kakışlar oluyor ve ardından gözlerimi yaşartan bir ses geliyor.

Bip.

Kapı açılıp otel müdürü Tomas içeri girdiğinde nefesimi tutuyorum.

"Aman Tanrım," diyor, olduğu yerde donup kalıyor ve bir elini göğsüne götürüyor. "Burada ne varmış böyle? Sen iyi misin?"

Tamam, Tomas tuhaf ve biraz da pislik. Ayrıca otelinde olanlar için onu biraz suçluyorum ama hayatım boyunca birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Onu gördüğüm için inanılmaz mutluyum. Ona sarılmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. İstese ayak parmaklarını bile yalayabilirim.

Ama önce şu lanet ipleri çözmesini istiyorum.

İçime bir kuşku düştü - *onu buraya beni bulmaya getiren neydi?*

- Ama Tomas dizlerinin üzerine çöküp ağızındaki bandı çekince omuz silkiyorum. Sonra iplerle oynamaya başladı.

"Oldukça sıkılar," diyorum ama beni görmezden geliyor ve onları çözmeye çalışarak bir o yana bir bu yana hareket ettirmeye devam ediyor. Sonunda yenilgiyle ellerini havaya kaldırıyor. "Bu işe yaramıyor."

Tomas ayağa kalkıyor ve sanırım ipi çözmek için bir şeyler bulmaya gidiyor. "*Lütfen beni burada bırakma*" diye haykırmak üzereyim. Ama o gitmiyor. Onun yerine siyah pantolonunun içine uzanıyor ve bir çakı çıkarıyor.

Bıçağı açtığı anda içimi bir panik kaplıyor. Bir otel müdürünün acil bir durumda yanında çakı taşıması normaldir, değil mi? Ama dört yıldızlı bir tesiste ne tür bir acil durum çakı taşımayı gerektirebilir ki? Ve bu tür acil durumlarla bakım ilgilenmez mi?

Sonra bıçak bana Gabby'nin sıçan hakkında söylediklerini düşündürdü - karnının altındaki üç inçlik yarık. Kesinlikle olamazdı. Tomas neden kendi otelinde bir fareyi öldürsün ki?

Tekrar çömelip bıçağı ipe götürmesini dehşet içinde izliyorum. Kapıya vurduğu bir başka darbe onu yarı yolda durduruyor.

"Bir saniye," diyor bir kez daha ayağa kalkarken.

Kapıyı çekip açtığı anda nefesim kesiliyor ve kalbim duracakmış gibi atıyor.

Susie diğer tarafta duruyor.

Tomas'ın gözleri Susie ve benim aramda gidip gelirken, "Bunu o yaptı," diye bağıriyorum. "Beni dinle, lütfen!"

Susie'nin odaya girebilmesi için kenara çekilirken Tomas'ın beni dinlemediği hemen anlaşılıyor. Kapıyı arkasından kapatıyor ve zincir kilidini yerine takıyor. Ve sonra, Tomas'ın bir elini nazikçe Susie'nin sırtına koyarak onu odanın içine doğru ilerletmesini şaşkınlıkla izliyorum. Bu jestte hoşuma gitmeyen tanıdık bir şeyler var. Belli ki birbirlerini yakından tanıyorlar.

Bu benim için ne anlama geliyor?

Tomas'ın gözlerinde çılgın bir bakış ve kulaktan kulağa uzanan aptal bir sırıtış var. Bir şeyler uyuşmuyor. Burada bir şeyleri kaçıyorum. Düşünceler kafamda dönüp dururken, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Tomas'ın bıçağıyla havayı kesmesi ve kendi kendine manyakça konuşması beni böldü. Bir sandalyeyi kaptığı gibi zincirli kapıya götürüp tokmağın altına sıkıştırmasını dehşet içinde izliyorum.

Sonra bize bakmak için geri döndü.

"Şimdi, kim burada biraz eğlenmeye hazır?"

Bölüm 35

GABBY RIZZO

"Gitme vakti Bayan Rizzo." Üniformalı bir memur yanımda, sallanan kelepçelerini bileklerime geçirip hücreme kadar bana eşlik edebilmesi için ayağa kalkmama yardım ediyor. Görünüşe göre sorumun cevabını aldım - geceyi hapisanede geçireceğim. Kollarımın arkamdan garip bir şekilde çekildiğini, soğuk çeliğin tenime değdiğini şimdiden hissedebiliyorum.

Rick aniden ayağa kalkar ve elini uzatır. Polise, "Bir saniye bekle," der. Tekrar Dedektif Wren'in yüzüne döner. "Dinle, bir fikrim var. Lütfen beni dinleyin."

Rick'in bu kadar taşaklı olduğunu kim bilebilirdi? Karısı ve Susie dışında tabii.

Dedektif Wren ellerini havaya kaldırır, *cidden, şimdi ne olacak?* Sanki zaten yapacak yeterince işi yokmuş gibi. Rick'in çılgınca isteğini kabul ederek, dedektif kendisine muhtemelen ne yapacağını bildiğinden daha fazla iş yarattı. Hem de yardım edecek bir ortağı olmadan. Bahse girerim şu anda Rick'in ağzından çıkacak bir sonraki şeyi beklerken, onun alışılmışın dışındaki isteğine en başta evet dediği için pişmanlık duyuyordur.

"Bakın, müvekkilimin teknik olarak tutuklu olduğunu biliyorum, ancak hafifletici koşullar göz önüne alındığında, kefaletle serbest bırakılmam gerekiyor, hemen." Dedektif Wren inanamayarak başını sallar. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Çifte cinayet zanlısını *bırakmamı* istediğinizi mi söylüyorsunuz? Kefaletin *hemen* ödenmesi gerektiği için mi? Bu bende var mı?

değil mi, Bay Prendergast?"

Talebini tekrarlarlarken bana delice geliyor ve ben çifte cinayetten tutuklu bir şüpheliyim. Ama Dedektif Wren daha fazla itiraz etmiyor, belli ki Rick en azından onun dikkatini çekmiş.

"Dinle, teknik olarak Bayan Rizzo'nun kefaletle serbest bırakılabilmesi için hakim karşısına çıkması gerektiğini biliyorum ama buna zaman yok. Polis oğlunu ararken o otelde olması gerekiyor. Ve kim bilir, belki de

listesindeki kişileri belirlemenize yardımcı olabilir. Yani bu aslında size katlanarak yardımcı olabilir."

Biraz çarpık bir ifade oldu ama haklı bir noktaya değindi. Bunu yapan kişinin bulunmasına yardımcı olabilirim çünkü gerçekten de bunu yapan kişiyi bulmak için herkesten daha fazla motive olmuş durumdayım.

Dedektif Wren'in gözleri benim, Rick'in ve talimat bekleyen memurun arasında langırt topu gibi gidip geliyor. Beni gözaltına alacak mı, almayacak mı? Geceyi burada mı yoksa tüm hayatımın alt üst olduğu dört yıldızlı lüks Foxcroft'ta mı geçireceğim?

"Bilmiyorum, Bay Prendergast. Müvekkilinizin bir şey yapmayacağını ve gözaltından kaçmaya çalışmayacağını nasıl garanti edebilirsiniz? Benden kariyerimi tehlikeye atmamı istiyorsunuz. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Bayan Rizzo'nun bu iğrenç suçu işleyip işlemediğine dair şüphelerimin olması, işlemediğine dair de şüphelerimin olmadığı anlamına gelmez."

Gözlerini bana diyor ve sessizleşiyor. Hayır demedi, demek ki düşünüyor. Gerçekten düşündüğüne inanamıyorum! Greg'in Rick'e neden bu kadar iyi para verdiğini şimdi anlıyorum. O tam bir dahi.

Her şeyi masanın üzerine koymadan önce derin bir nefes alıyorum. "Lütfen, Dedektif. Oğlumu bulmam gerek. Şu anda bu dünyada benim için önemli olan tek şey o. Size söz veriyorum, hiçbir yere gitmiyorum. O geldiğinde orada olmalıyım." Hıçkırıklara boğuluyorum "...geri döndüğünde. Geri döndüğünde ..." Sesim acı dolu bir çığlıkla kesiliyor.

Rick bana bir kutu Kleenex uzatıyor ve ben de açgözlülükle bir tomar mendil alıyorum. Onlara ihtiyacım olacak.

Özgürlüğümü ellerinde tutan adamın karanlık gözlerine bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. En azından şimdilik. Eğer o ekstra parmak izleri için bir DNA eşleşmesi bulamazsak, yapabileceği başka bir şey kalmayacak. Özgürlüğüme veda edebilirim.

Cam'i asla bulamayabiliriz.

Ama umudun hala var olduğu bu anda birlikteyiz. Haklı çıkabileceğim bir yerde. Cam hala hayatta ve iyi olabilir ve bize geri dönebilir. Greg ve benim henüz vedalaşmadığımız ve evliliğimizin sona ermesine karar vermediğimiz bir yerdeyiz.

"Söyleyeceğim şey çılgınca. Belgelenebilir bir delilik." Yanımda tetikte bekleyen ve rozetini inceleyen memura baktı. "Saat kaç kadar görevdesin, Johnson?"

"Vardiyam bir saat önce başladı efendim. Önümüzdeki on iki saat boyunca görevdeyim."

"Peki fazla mesai konusunda ne düşünüyorsun?"

Memur Johnson genç, bebek yüzlü ve parmağında ince altın bir bant var. Bahse girerim yeni evlenmiştir, hatta belki de yeni bir babadır. Bu tür suçların duyulmadığı böyle küçük bir karakolda olağanüstü iyi maaş verdiklerini düşünemiyorum. En azından Rizzo'lar bir zamanlar sakin olan kasabalarına gelene kadar. Tabii ki fazla mesai istiyor.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım efendim. Elimden gelen her şekilde."

"Evet, işte oldu. Johnson, üstlerinle konuşacağım ve sonra Bayan Rizzo'ya Foxcroft'a kadar eşlik etmeni istiyorum. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca onun gölgesi olacaksın."

Dikkati tekrar bana yöneldi. "Bayan Rizzo, bu parmak izleriyle eşleşebileceğini düşündüğünüz herhangi birini bulmanız için size yirmi dört saat veriyorum, ancak bundan sonra sizi gözaltına almak zorunda kalacağım. Dalga geçmek yok, anladınız mı?"

Listemdeki herkesi yirmi dört saat içinde bulmamızın imkânı yok. Ama dışarıdaki yirmi dört saat, burada parmaklıklar ardında geçirilmeyen yirmi dört saat demek. Oğlumu bulmam için yirmi dört saat.

"Çok teşekkür ederim, Dedektif Wren. Komik bir şey yok. Anlıyorum."

Memur Johnson'a doğru başını sallıyor, görünüşe göre her şeyi çözdüğümüzden memnun. Kayıp oğlum ve ayrı yaşadığım büyükannem ve büyükbabamı katletmek için kullanılan cinayet silahındaki kimliği belirsiz parmak izleri çözüldü diyebilirsiniz.

"Tahliye işlemlerinizi yapmam için bana bir dakika verin." "Onu kelepçeleyeyim mi, Dedektif?"

"İçimden bir ses bunun gerekli olmayacağını söylüyor."

Bölüm 36

GABBY RIZZO

Buna gerek kalmayacak. Hiçbir yere gitmemek konusunda ciddiydim. Oğlum olmadan olmaz.

Memur Johnson otelimize giden dolambaçlı yollarda ilerlerken kalbim dakikada bir mil atıyor. Yol yaklaşık bir saat sürüyor ve bir kez daha buranın ne kadar ıssız bir yer olduğunu fark ediyorum.

İçinde bulunduğum duruma rağmen Memur Johnson'ın varlığını rahatlatıcı buluyorum. Sanki artık başımıza kötü bir şey gelemezmiş gibi, hasar çoktan verilmiş olsa bile. Sanki bir şekilde, alttaki yeni büyümeyi ortaya çıkarmak için hasarın katmanlarını geri sıyrabiliriz.

Öğleden sonra yavaş yavaş geceye dönüyor, gökyüzü batmakta olan güneşin pembeleri, morları ve turuncularıyla dolup taşıyor. Son kırk sekiz saat boyunca yaşadığımız kargaşayla büyük bir tezat oluşturuyor.

Midemden gürültülü bir ses geliyor ve iki gündür bir lokma bile yemediğimi fark ediyorum. Evden çıkmadan önce kurabiyeyi bitirdiğimden beri. Ama böyle bir zamanda kim yemek yiyebilir ki?

Tanrım, Cam'i özledim. Artık dans umurumda değil - onu tekrar kollarıma aldığımda ona sarılmaya, öpmeye ve sonsuza dek sıkmaya niyetliyim. Bu sevgi gösterilerimi kimin göreceği ya da Cam'in bunları ona bahsettiğim için benden ne kadar utanacağı ya da kızacağı umurumda değil. Yine de içimden bir ses, benim onu gördüğüm kadar onun da beni gördüğüne sevineceğini söylüyor. Her iki durumda da, küçük oğlumu bir daha asla bırakmayacağım.

Greg, diğer taraftan . . .

Bu kez kocamı düşündüğümde keskin bir üzüntü hissediyorum çünkü bu bizim için yolun sonu gibi geliyor. Yaşanan onca şeye rağmen, bunun bizim sonumuz olduğunu hayal etmek hala zor. Ama kendime bu dünyada çok az şeyin sonsuza dek sürdüğünü hatırlatıyorum.

Otelin otoparkına girdiğimizde Greg'i aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Memur Johnson polis aracını park ediyor ve arabanın benim tarafıma doğru yürüyor. Biraz terlediğini fark ediyorum ve bunun sadece Georgia öğleden sonrasının bunaltıcı sıcağından kaynaklanmadığından şüpheleniyorum. Polislikte henüz bir yılını doldurmuş - araba yolculuğumuz sırasında öğrendiğim bir bilgi. Eminim beni arabadan indirmek için kapıyı açar açmaz koşmaya başlayacağımdan endişeleniyordur. Peki o zaman ne yapacak? Peşime düşüp beni yere mi yapıştıracak? Ben oğlumun gerçek kaybının yasını tutarken dizini sırtıma mı geçirecek?

Memur Johnson bunu yapmak istemiyor. Bana zarar vermek istemiyor. Evinde iki aylık bir erkek bebeği var ve onun resmi polis arabasının ön panelinde gururla sergileniyor. Eminim biri ona bir şey yaparsa neler yapabileceğini hayal ediyordur.

Neler yapabileceğimi merak ediyorum.

Ama endişelenmesine gerek yok. Yeterince uzun süre kaçtım. Kaçmaktan bıktım.

Arabadan indiğimde ve otoparkı çevreleyen ormanlık alana doğru koşmayacağım belli olduğunda, Memur Johnson otele doğru yürümemi işaret ediyor. Belirgin işbirliğime rağmen, kollarıma atlamadan mümkün olduğunca yanımdan ayrılmıyor.

İkimiz de adımlarımızı hızlandırıyoruz. Şiddetli sıcak, etrafımızdaki havayı elektriklendiren aciliyet duygusunu daha da artırıyor. Zaman azalıyor.

Zihnimde tüm olası senaryoları ve bana zarar vermek isteyebilecek insanları gözden geçirirken, Steven'a geri dönüyorum. Beni otel odasından kovduğunda bunu yüzünde gördüm - onu incittim. Ve şimdi, bana zarar vermek için elinden gelen her şeyi yaptığına inanıyorum. Bu, büyükanne ve büyükbabamın çifte cinayetini açıklamıyor ama oğlumun kayboluşunu açıklıyor.

Futures ilk maçını kaybetti ve turnuvadan elendi. Eminim oyuncuların ve ailelerin çoğu toparlanıp evlerinin yolunu tutmuştur. Ama Steven değil. Hayır, o hala Foxcroft'ta. Bunu içimde hissediyorum. Daha fazla mücadele etmeden otelden ayrılıp Richmond'a geri dönmesine imkan yok. Evet,

Duyguları hamdı ve bana çok kızgındı. Ama Steven da beni seviyor. Bunu kendisi de söyledi. Sanırım söyledikleri doğru - bazen sevdiklerimizi incitiriz.

"Oda numaranız neydi Bayan Rizzo?"

"2012'deyiz. Benimkinin yanındaki oda. Steven Miller ile başlayacağız. O benim listemde."

Lobi, plajdan ya da tarladan dönen, havuza ve spaya giden insanlarla dolup taşıyor. Merdivenlere doğru yürürken bara göz atıyorum, yarı yarıya Susie'yi bıraktığımız bar taburesine tünemiş bulmayı umarak. Chip barın arkasına geri dönmüş ama bar boş.

Merdiven boşluğuna yaklaşıırken, kendimi birazdan gerçekleşecek çirkin sahneye hazırlıyorum. Steven'dan ayrıldım, kalbini paramparça ettim ve şimdi yanında bir polisle kapısına geri dönmek üzereyim.

Vücudumda dolaşan adrenalinden mi emin değilim ama uzun zamandır hiç olmadığım kadar zihnim açık. Sanki bir perde kalkmış gibi.

Memur Johnson bizim için kapıyı açıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde merdiven boşluğuna adım atıyorum. Loş ışıklı ve dar ama basamakları yan yana tırmanıyoruz. Son basamağı geçip çıkış kapısına uzandığımda elini dirseğime koyuyor. "Yapmakla suçlandığın şeyi yapmış olsan bile, oğlunu bulana kadar rahat etmeyeceğimi bilmeni istiyorum."

Zayıfça gülümsüyorum.

Bazı insanların kazanmak için her şeyi yapacağını bilsem de - iş dünyasında, beyzbolda ve aşkta - bu dünyada hala iyiliğin var olduğuna inanıyorum. Dedektif Wren ve Memur Johnson bunun kanıtıdır. Umarım onların iyiliği Cameron'ı eve getirmeye ve adımı temize çıkarmaya yeter. Umarım adalet yerini bulur ve bunu aileme kim yaptıysa cezasını çeker.

Bu yolculuktan sonra hayat eskisi gibi olmayacak, ancak Greg ve benim, Cam ortadan kaybolmadan çok önce bunun böyle olduğunu bildiğimizi hissediyorum.

Koridorda sessizce 2012 numaralı odaya doğru yürüyoruz. Aklımda sıradan bir konuşma yapamayacak kadar çok şey var. Bunun yerine, deniyorum

İçeri girdiğimizde ne bulacağımızı anlamak için. Steven mı? Oğlum mu? Ön büro terk edilmişti, kat görevlileri çoktan gitmişti, bu yüzden anahtarımız yok. Acaba Steven kapıyı bizim için açacak mı yoksa polis eskortum kapıyı kırmak zorunda mı kalacak?

Yakında öğreneceğiz.

Koridorun yarısında Memur Johnson'ı kenara çektim.

"Ne yaptığını bildiğini biliyorum ama bence kapıyı çalmama izin vermelisin. Belki de kenarda durmalısın."

"Hatırlat bana - sence içeride kim var?" Yanaklarım alev alev yanıyor. "Eski sevgilim. Belki oğlum?"

Göz temasını kesiyorum.

"Benim işim sizi yargılamak değil Bayan Rizzo. Benim gözetimimde ve güvende olduğunuzdan emin olmak. Yasaları uygulamak."

"Teşekkür ederim." Hafifçe gevşediğimi hissediyorum.

"Ayrıca," diye ekliyor. "Bu gece bir kapıyı kırmak zorunda kalmamayı tercih ederim." Dudaklarının kenarları kısa bir gülümsemeye dönüşüyor.

2012 numaralı odaya ulaştığımızda derin bir nefes alıyorum. Parmaklarımın titremesini engellemek için yumruklarımı birkaç kez sıkıp açıyorum. Sonra elimi kapıya doğru kaldırıyorum ve kapıyı çalıyorum.

Bölüm 37

GREG RIZZO

Kapıyı çalınca hepimiz atlıyoruz.

Ses yan odadan geliyor gibi, yani koridorda biri var, duyma mesafesinde.

Tomas başını kapıya doğru çevirir, gözleri çılgına dönmüştür. Bir parmağını ağızına götürüp, "Tek kelime etme," diye fısıldar ve vurgulamak için çakısını sallar.

Sanki cinayet çılgınlıkları atmayacakmışım gibi.

Kalın siyah botu yanağıma çarpmadan önce "İçerideyiz" diye bağıriyorum. Yakıcı bir acı yüzüme yayılıyor. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve bir tanesinin gevşediğini, yerinde sallandığını görüyorum. Küçümseyerek ona baktım. Lanet olası dişimi kırmıştı. Onu terslemek için fiziksel olarak parmağımı hareket ettiremediğimden halıya kırmızı püskürtüyorum.

Ama yine çılgılık atmıyorum. Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde mühürlüyorum. Tomas kuduz bir hayvan gibi bana bakıyor, etrafımda dönüyor, tekrar saldırmak ve beni parçalara ayırmak için fırsat kolluyor. Normal şartlar altında, gözlerim kapalıyken vücudundaki her kemiği paramparça edebilirdim. Ama bunlar normal koşullardan çok uzak. Ellerim ve ayaklarım arkadan bağlı olduğu için hiçbir şey yapamıyorum.

Ayrıca, çılgılık atmak beni ölümden başka nereye götürecektir? O bıçağı sallama şekline bakılırsa, onu çok zorlarsam beni öldürmek için kullanmaktan çekinmeyeceğinden hiç şüphem yok.

Beni susturduğuna -şimdilik- memnun olan Tomas hızla Susie'ye doğru ilerliyor ve boğazımdaki yumru genişliyor.

Bir sonraki kapı *bizim* kapımızdır.

Bir umut ışığı hissediyorum. Belki gitmeme izin verir? Beni çözer ve sonra kapıyı açıp her şey normalmiş gibi davranır?

Yoksa kapıyı cevapsız mı bırakacak? Beni öldürür mü? Bir psikopatın ne yapacağını kim söyleyebilir?

İkinci bir kapı çalınmasıyla Tomas maratonun son kilometresindeymiş gibi odanın içinde volta atmaya başlar. Susie'yle karşılaşır ve Susie sendeleyerek geri çekilir. "İyi misin aşkım? Seni incittim mi?" diye sorar.

Kalbim bir an için durdu. Bunu doğru duymuş olamam. Kafama yediğim tekme yüzünden beyin sarsıntısı geçiriyor olmalıyım; bu da halüsinasyon görmeme neden oluyor. Su ve kan akışı eksikliği olmayan şeyler görmeme neden oluyor.

Ama orada bir şey *var*.

Elini yüzüne doğru uzatıp yanağını nazikçe okşamasında. Yüz ifadesi artık "ekşi bir limon emiyordum" diye bağırıyor. Ve Susie'nin ona nasıl baktığında, büyük mavi gözleri hayranlıkla yüzüyor. Aralarında kanımı donduran bir yakınlık var.

Eğilip Susie'nin alnını öperken onu izliyorum. Bakışları benimkilerle buluşup dudakları düşene kadar kulaktan kulağa gülümsüyor. Ve sonra onu yakalıyorum - bir tanıma parıltısı - gözlerinde görmemeyi dilediğim bir şey.

ON DÖRT YIL ÖNCE GABBY'NİN GÜNLÜĞÜ

Bütün gece bekledim.

Greg bazı takım arkadaşlarıyla birlikte büyük galibiyetlerini kutlamak için dışarı çıktı. Beni de davet etti ama diğer kız arkadaşların hiçbiri gitmiyordu ve benim de Cumartesi sabahı erkenden emlakçılık dersim vardı.

Geriye dönüp baktığımda, gitmeliydim. Evde kalarak hiç uyumadım.

Buradaki barlar saat ikide kapanıyor ve ara sıra parti sonrasına katılsak da Greg'in bensiz ya da benim onsuz gittiğim nadirdir. Birbirimizin her şeyiyiz.

Vardı.

Birbirimizin her şeyiydik.

Dün gece eve gelmeye kadar.

Gece 2.30 olduğunda endişelenmeye başladım. Barlara sadece on dakikalık yürüme mesafesindeydik, belki on beş, sarhoş sarhoş tökezliyorduk. Greg'i aramayı denedim ama telefonu doğrudan telesekretere düştü. Mesajlarıma da cevap vermiyordu. Bu Greg'e hiç benzemiyordu. En azından benim tanıdığımı sandığım Greg'e.

Saat üçte panik moduna girdim ve altı yüz metrekarelik bodrum katındaki dairemizde volta atmaya başladım. Saat dörtte Greg'in tüm arkadaşlarına mesaj bırakmıştım ve hastaneleri, polisi ve hatta ailesini aramaya başlamaya hazırdım.

Çünkü yanlış giden bir şeyler vardı ve bu durum saatimin saniye ibresinin her tik tak edişinde daha da belirginleşiyordu. Yine de içten içe bir parçam Greg'in bir çukurda ölmediğini biliyordu. Bir kadının sezgileri sanırım. İkinci sınıftan beri paylaştığımız yatakta uyuyana kadar ağladım. Sabaha kadar evde olmazsa, gerekli aramaları yapacak ve aramaya başlayacaktım.

Bir yanımlı haklı çıkmamış olmayı, Greg'in kaldırımında bir yerlerde beyin sarsıntısı geçirip uyuyor olmasını diledi. Çünkü eve gelmişti. Greg sonunda tökezleyerek kapıdan içeri girdiğinde bitkin haldeydi. Güneş, duvara çivilenmiş iki eski, koyu renkli yastık kılıfından oluşan, gelişigüzel atılmış pencere gölgeliklerimizden süzülüyordu.

Ayakkabı kutusu dairemizin üzerinde uğursuz bir sis vardı. Nerede olduğunu hemen anladım. Şövalyemin zırhında bir çatlak vardı - gömleğinde ruj izi, sırtında çizik izleri.

Orospu çocuğu.

Greg ağlıyordu ve çaresizce özür diliyordu. Eminim genelde öyledir. Kelimeleri geveliyordu ve parfümle karışık içki kokusu vücudumun her hücrelerine sinmişti. Ne olduğunu hatırlamadığını söyledi, ama bu sadece insanların yaptıklarını kabul etmek istemediklerinde söyledikleri bir şey değil mi? Başka biriyle birlikte olduğunu gerçekten unutabilir misin?

Ona bir şans daha vermeyecektim; onu geri almamın hiçbir yolu yoktu ama sanırım hepimiz hata yapıyoruz.

Ben de mükemmel değilim.

Ama ihanetinden dolayı onu affedebileceğimden emin değilim. O hatırlamayabilir ama ben asla unutmayacağım.

Bölüm 38

GREG RIZZO

Hatırlıyorum.

Bölüm 39

GABBY RIZZO

"*Bunu duydun mu?* Memur Johnson'a sessizce sesleniyorum. Sırtını 2010 ve 2012 numaralı odalar arasındaki duvara dayamış, bir eli kılıfındaki sert siyah silahın üzerinde duruyor.

Başını sallıyor; o da duyuyor.

Yani kapıdan gelen sesleri hayal etmiyorum. Yan odadan. *Benim* odamdan.

Tartışıyoruz.

Oda 2010'a doğru birkaç adım yürüyoruz ve ben kapıyı çalıyorum. Bir dakika bekledim ama kimse cevap vermedi.

"Bak," diye fısıldıyorum Memur Johnson'a, kapının çerçevede hafifçe eğri durduğu yeri göstererek, sanki menteşeleri kırılmış ve sonra aceleyle yerine itilmiş gibi.

Anlamak için başını sallıyor ve sonra gözleri ve çenesiyle devam etmemi işaret ediyor, ben de kapıyı tekrar çalıyorum. Parmaklarımı tahtaya vuruyorum, bu sefer daha sert vuruyorum, belki tartışmalar ilk vuruşumu bastırmıştır diye. Gerçi içimden bir ses tam tersi olduğunu, tartışmanın katalizörünün benim vuruşum olduğunu söylüyor.

Midemin çukurunda bir düğüm oluşuyor. Matt ve Greg'in koridorda Cam hakkında tartışmalarına uyanalı iki günden az olmuş olması imkânsız. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve önümüzdeki otuz altı saatin ne kadar iç burkucu olacağı konusunda kendimi uyarabilsem. Tüm dünyanın başıma yıkılmasına hazır olsaydım.

Ve bunu kimin yaptığını bulamazsan daha da kötüleşecek. Onlar seni gözaltına alıp Johnstown, Pennsylvania'ya götürmeden önce Cam'i bulamazsan.

Kulağımı kapıya dayayıp konuşulanları anlamaya çalışıyorum. Sesler şimdi daha alçak, sanki koridorda duyulmak istemiyorlarmış gibi.

"Kim var orada? Greg, sen misin? Kapıyı aç lütfen. Ben Gabby."

Kapının arkasında sanki biri mobilyaların yerini değiştiriyormuş gibi yüksek bir ses var. İçimdeki çaresizlik artıyor.

Odamız kim? Neden cevap vermiyorlar?

"Aç şu lanet kapıyı!" Şimdi çılgılık atıyorum. Memur Johnson göz ucuyla bana bakıyor, elini sallayarak sakın olmam için beni uyarıyor. Nasıl sakın olabilirim ki? Odamda insanlar var. Greg? Cameron? Steven? Neden şu lanet kapıyı açmıyorlar?

"Aç şu kapıyı hemen!" Spor ayakkabımla tahtaya tekme atıyorum, ayak parmaklarımdan bacağıma doğru bir acı sarsıntısı gönderiyorum. Bu beni durdurmuyor - daha sert vuruyorum.

Eğer bu kapıyı açmazlarsa, menteşelerinden tamamen düşene kadar vücudumu kapıya vuracağım. Bunu iliklerime kadar hissediyorum - sevdiğim biri o odada. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Omzuma dokunan bir el beni çılgınlığımdan çekip aldı. Memur Johnson. Yüzünde endişe ve kızgınlık karışımı bir ifade var. Onu kızdırmak istemediğim için kenara çekildim. Ona takımımda ihtiyacım var.

Şimdi kapıya sertçe vuran o. "Polis, kapıyı açın."

Biraz daha karıştır.

Memur Johnson'ın telsizi havayı deliyor. Diğer uçtaki sesi hemen tanıyorum - Dedektif Grady. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Cam'i bulmuşlar. Cam'i bulmuş olmalılar.

Nefesimi tuttum, bekliyorum.

Sırada ne var bilmiyorum.

"Neredesin Johnson? Bayan Rizzo ile acilen konuşmamız gerekiyor. Richmond Polisi karakolumuza ulaştı. Evini aradıktan sonra hastanede iki memurları var."

"Evimi aradıktan sonra mı?"

"Hemen yanımda, Dedektif Grady. İkinci katta, 2010 numaralı odanın dışındayız. Anladınız mı? 2-0-1-0? Devam edin lütfen. Dinliyor."

"Memurların ikisi de hastaneye kaldırıldı. Açıklanamayan yorgunluk, baş dönmesi ve kusma belirtileri gösteriyorlardı. Olay yerindeki bir başka memur, her ikisinin de mutfak adasındaki tepsiden bir kurabiye aldığına tanık olduğunu bildirdi. Eliniz kurabiye kavanozundayken yakalanmak oldukça utanç verici bir durum, ama her halükarda . . ."

Statik.

"Kurabiyeler mi?" Duyduklarıma inanamıyorum. "Kurabiyelere ne olmuş?"

"Dedektif Grady, beni duyuyor musunuz?"

"Evet, buradayım. Kurabiyeleri test için laboratuara gönderdik ve potansiyel olarak ölümcül düzeyde Ambien pozitif çıktı."

"Uyku hapi mı? Kurabiyelerin içinde neden uyku hapi olsun ki?"

"Ben de sana bunu sormak istiyordum. Kurabiyelerinizde neden Ambien olsun ki? Kimi uyuşturmaya çalışıyordunuz Bayan Rizzo?"

Koridor dönüyor ve destek için bir elimi duvara koyuyorum. Dedektif Grady'nin sorusuna cevap veremiyorum. Hatta konuşamıyorum bile. Başım çılgınca dönüyor.

Kurabiyeler. Susie'nin benim için düzenli olarak ekstra bitter çikolata parçacıklarıyla pişirdiği devasa çikolatalı kurabiye partileri çünkü onları ne kadar sevdiğimi biliyor. Her gün yediğim kurabiyeler, çünkü onlar mutfağımın vazgeçilmezleri. Greg ve Cameron'ın damakları tatlı değil tuzlu ve ekşi olduğu için asla dokunmadıkları kurabiyeler. Susie'nin asla bir ısırık bile almadığı kurabiyeler çünkü o her zaman formuna dikkat ediyor.

Bir hata olmalı. Susie yapmaz. Bunca yıl . . .

Hasta olacağım.

"Susie Baker," idare ediyorum. "Susie Baker'ı bulmalısın."

Bölüm 40

GREG RIZZO

"Hatırlıyorum," diyorum, öfkeyle. "Sen . . ."

Burada parmağımla suçluyu işaret ederdim ama hâlâ halının üzerinde yatıyorum ve ellerim arkadan bağlı. Bu mükemmel şeytani kadına sadece inanamayarak bakabiliyorum.

Gülümseme geri döndü, Susie'nin yüzüne yayıldı. Onu hiç kendinden bu kadar memnun görmemiştim. "Gabby senin için ne diyor?" diye soruyor üzerimde gezinirken, ayağını yüzümün yan tarafına sürüyor, orada bir çürük oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. "Doğru, devedikenini ile dolu bakımsız bir çimden daha yoğun."

Yanaklarım ısınıyor. Gabby bu kadına ne söylememiştii? "O gece . . ."

"Hiç hatırlamayacağını sanmıştım Greg. Bunca yıl yan komşumuz olarak yaşadım, ihtimallerle flört ettim."

"Ne olasılığı ile Susie?"

"Benimle yatma ihtimaliyle, Greg. Çekingen olma. Bana nasıl baktığını görüyorum. Gabby de görüyor. İkimiz de bunu düşündüğünü biliyoruz. Eminim şimdi hatırladığın için kendini tekmeliyorsundur."

"Ama mesele de bu - bardan sonrasını hatırlamıyorum. İçki içiyorduk ve sonra senin dairende uyandım. Çıktığımda kafam tamamen karışmıştı. Seninle konuşmak için geri gelmek istedim. Ne olduğunu öğrenmek için. Söylediğim ya da yaptığım her şey için özür dilemek için. Ama nerede yaşadığını hatırlayamadım. Adını bile hatırlayamadım. O gece ne oldu, Susie?"

"O gün maçta seni izliyordum Greg. Maçı hatırlıyor musun? Muhtemelen bunları düşünmüyorsundur çünkü neden düşünesin ki? Sadece kendini ve mükemmel küçük aileni düşünüyorsun. O gece seni barda gördüğümde, *kutlama* yaparken, erkek arkadaşım hastane yatağında kırık bir şekilde yatarken, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Geleceğimiz için büyük planlarımız vardı, biliyorsun. Ve sen her şeyi mahvettin."

Mutluluk şansımız vardı. Ve şimdi, yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Susie bir ileri bir geri sallanıyor, ayakkabısı burnuma değiyor. Oda aydınlıktan karanlığa geçerken yıldızlar gözlerimin önünde dans ediyor. Burun deliklerimden yüzüme doğru bir sıcaklık fışkırıyor ve dudaklarımı kaplıyor.

"Sen aklını kaçırmışsın," diyorum ona, konuşurken kan tükürüyorum.

"Aklını kaçırmış kadınlara karşı bir ilgin var gibi görünüyor, değil mi?" Haklı bir noktaya değindi. Karımı savunmak istiyorum ama nasıl yapabilirim?

Tek yapabildiğim sormak, "Ama Gabby? O senin en iyi arkadaşın. Bunu ona nasıl yaparsın?"

"İntikam kötüdür, Greg. Bazen masum insanlar da bu yolda zarar görür. Gerçi polisin karınızı masum göreceğinden şüpheliyim. Bundan eminim."

"Biz, sevgilim. Bundan emin olduk."

Tomas. Odada olduğunu neredeyse unutmuştum. Kolunu koruyucu bir şekilde Susie'nin omzuna doladı. Tamamen inanmaz bir halde onlara bakıyorum. Bana halüsinogen enjekte edip etmediklerini ve tüm bunların kötü bir yolculuk olup olmadığını tekrar merak ediyorum.

"Tommy ile tanıştın mı, Greg?"

"Müdür Tomas'la mı?"

"Tommy Piccola." Müdür elini uzatıyor, sonra geri çekip gülüyor. "Doğru ya, yapamazsın."

İsim etiketine baktım, Tomas. Ve şimdi neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyorum - çünkü o çok tanıdık. Son sınıfta, App State'ten hızlı toplumla vurduğum oyuncu. Eğer bu olmasaydı profesyonel olur muydu? Muhtemelen hayır, ama kim bilir? Daha garip şeyler de oldu. Ne olmuş olabileceği önemli değil. Önemli olan öyle düşünüyor gibi görünmeleri. Ve şimdi, bunca yıldan sonra, beni yok etmek için geri geldi.

Onlar. Beni yok etmek için geri geldiler. Ailemi yok etmek için.

Dikkatimi tekrar Susie'ye veriyorum.

"Bana neden bu kadar kırgınsın Susie? Ondan ayrılan sendin."

"Evet, yaptım Greg. Planlarımızı mahvettin ve ben panikledim. Ama Tommy ve ben bunca yıldır iletişim halindeydik. Bu fırsat ortaya çıktığında, ikimiz de intikam alma zamanının geldiğine karar verdik."

"Peki ya Matt ve Jake? Ailen Susie? Onlara böyle bir şeyi nasıl yapabildin?"

Susie gözlerini devirir. "Kocam Greg'le tanıştın mı? Bizimki mantık evliliği. Matt beni Tommy gibi sevmiyor. Kimse beni Tommy gibi sevemez. Sen gelene kadar önümüzde mükemmel bir gelecek vardı. Sen bizim hayatımızı mahvettin, şimdi biz de seninkini mahvedeceğiz. Adil olan adildir. Sence de öyle değil mi?"

"En azından Jake'i düşün, Susie. Oğlunu. Bunun ona ne yapacağını düşün."

Susie başını geriye atıyor ve gülüyor. "Gerçekten bu bedenden bir bebek çıkarabileceğimi ve hâlâ bu kadar iyi görünebileceğimi mi düşünüyorsun? Uyan ve kahveyi kokla, Greg. Jake benim oğlum değil. Matt'le bir ilişki yaşıyorduk, karısı zıplayan oğlumuzu doğurduktan hemen sonra zamansız bir ölümle karşılaştı. Korkunç bir kaza, gerçekten. Yeni doğan bebeğine yardım etmek için araya girdim; gerisi tarih oldu. Bana borçluydu."

"Yani tüm bunları biliyor mu?"

"Kocam hız sınırının beş milden fazla üzerine çıkmaz. Sence bunu yapabilir mi?" Kadın başını sallıyor. "Matt sadece beni mutlu etmek için ne istersem yapması gerektiğini biliyor. Belki sen de aynısını Gabby için yapmalıydın. Burada farklı bir sonuç elde edebilirdin."

İçimde gelgit dalgası gibi yükselen mide bulantısını bastırıyorum. Susie Baker aklını kaçırmış. Lanet olası aklını kaçırmış.

"Lütfen Susie. En azından bana aramızda ne olduğunu anlat. Gerçekten bardan sonrasını hatırlamıyorum."

"Tabii ki yapamazsın, şapşal. İçkine küçük bir şey kattım. Zil zurna sarhoştun. Bir şey yapamayacak kadar sarhoştun ama yaptığına inanacak kadar da sarhoştun. Gabby'yi inandıracak kadar sarhoştun."

"Yani onu aldatmadım mı?"

"Bize söylemediğin gizli bir kadın yoksa hayır." Duraksıyor, bana bakıyor. "Hayır, ben bilirim. Takip ediyordum"

Yıllardır her hareketini izledim. Gabby'nin de. Ona aldığım takip cihazlı kolye çok işine yaradı. Steven'ı nasıl öğrendiğimi sanıyorsun?"

Gözlerim yaşardı. Bunca yıl, yapmadığım korkunç bir şeyi yaptığımı inandım. Karımı mahvedenin ben olduğumu düşündüm. Tüm bunlar psikopat bir kadın ve onun aynı derecede psikopat eski erkek arkadaşı tarafından tasarlanmış korkunç bir hataydı.

Hayatım boyunca Gabby'yi görmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Beni aldatlsa bile onu asla aldatmadığımı söyle. Eminim onu bu noktaya getirmek için çok şey gerekmiştir. Eminim Susie başından beri ipleri elinde tutuyordu, arka planda gizleniyordu, aramızı açmaya çalışıyordu.

Karımın beni hâlâ sevdiğini biliyorum. Ve her şeye rağmen Gabby'yi de seviyorum. Şimdi, eğer buradan çıkıp karımı ve oğlumu bulabilirsem.

"Cam? Cam'e ne yaptın?"

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım Greg. Cam ile *henüz* bir şey yapmadık. Onu bulamadık. Nerede saklanıyor? Söyle yoksa seni hemen öldürmek zorunda kalacağım."

Tommy bıçağı Susie'ye uzattı. Susie bıçağı açıyor ve boynuma doğru eğerek vücuduma sarılıyor.

Bölüm 41

GABBY RIZZO

Memur Johnson destek çağırıyor.

Sonra kapıya tekrar vurur. "Polis geldi." "*Kapıyı aç*" dedim.

Bariz olanı belirtmeme gerek yok - odamda kim olursa olsun kapıyı açmayacaktır. Birinin polise kapıyı açmayacağı tüm senaryoları göz önünde bulunduruyorum. İçeride Cam var mı? Polis kapıyı kırarsa ne olur? Oğluma zarar verirler mi? Ya da daha kötüsü?

Koridordan gelen bağırışlar çılgınca düşüncelerimi bölüyor. Köşeyi dönüp sesler yükseldikçe, polisin mekâna hücum ettiğini görmeyi umuyorum. Ama onun yerine Matt ve Jake son sürat koşup adımı haykırıyorlar.

"Gabby ..." Matt yanıma ulaştığında nefesi kesilmişti, kelimeleri telaşlı soluklarla geliyordu. "Tanrıya şükür seni buldum. Jake'in sana söyleyecek bir şeyi var. Söyle ona, evlat. Bana anlattıklarını ona da anlat."

Jake yanımda duruyor, ayaklarına bakıyor. Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. Bunların hiçbirisi onun suçu değil. O sadece bir çocuk. On üç yaşındaki bir çocuk bu kadar büyük bir şeyi sindirmek zorunda kalmamalı. Yine de yapmak zorunda olduğu şey bu.

Geri çekilip ona bakıyorum. Jake'in büyük kahverengi gözleri cam gibiydi. Bitkin ve korkmuş görünüyor. Derin bir nefes alıyorum. "Sorun yok, dostum. Sana kızgın değilim. Başın belada değil. Ama lütfen bana bildiklerini anlat."

"Sana daha önce gerçeği söylemediğim için çok özür dilerim. Sadece Cam'i korumaya çalışıyordum."

"Onu kimden koruyacaksın?"

Jake göz temasını kesiyor, bana bakmadan önce babasına bakıyor. "Annemden."

"Annenden mi? Anlamıyorum, Jake. Neden Cameron'ı annenden koruma ihtiyacı hissediyorsun?" Bunu söylerken, Ambien'li kurabiyeleri düşünüyorum ve neden Cameron'ı annesinden

Cameron'ı Susie'den korumam gerekiyor. Açık olmayan şey ise neden oğluma ve bana zarar vermek istediği. Peki ya Greg? Kocamın nerede olduğunu ve güvende olup olmadığını merak ediyorum - bizden vazgeçti mi?

"Gabby Teyze'yle konuşmama izin ver, Jake. Bana anlattığın her şeyi ona da anlatacağım."

"Çok üzgünüm," diyor Jake tekrar. Elimi yüzüne götürüyorum ve yanağındaki bir damla gözyaşını siliyorum. "Sorun değil. Her şey yoluna girecek." Umarım haklıyım.

"Bu uzun bir hikaye..."

"Dinliyorum."

"Birkaç hafta önce Jake, Susie'nin telefonda biriyle ailenizden bir tür intikam almak hakkında konuştuğunu duydu. Ne yapacağını bilemedi. Onunla yüzleşmekten ve bana gelmekten korkuyordu. Ama Cam'e söyledi. Günlüğünü bizim evde, Susie'nin komodininde bulduğunda da Cam'e söyledi."

Başımı sallıyorum, anlıyorum ama anlamıyorum. Çünkü Susie neden bizden intikam almak istesin ki? Ve günlüğümle ne yapıyor olabilir?

"Dahası da var. Jake, Susie'nin Cam'e bir şey yapmaktan bahsettiğini duymuş. Bu yolculukta burada olacağını söyledi."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Dinlemediklerini düşündüğünde bile.

"Ona bir şey mi yaptı?" "Hayır," diyor Jake.

"Saklanıyor."

"*Saklanmak* mı?" Elbette onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Saklanmasına yardım ettim. Neler olduğunu anlayana kadar otelden uzak durmasını söyledim."

"Yani, yaşıyor mu?"

"Evet, ama-"

"Ama ne?"

"Ama bu sabah maça gelmesi gerekiyordu ve hiç gelmedi. Endişelenmeye başladım ve sonunda babama söyledim."

"Nerede o, Jake? Beni ona götürebilir misin?"

Jake başını sallıyor, kabarık siyah saçları alnına dökülüyor. Tavırları bana Cam'inkileri o kadar çok hatırlatıyor ki kalbim sıkışıyor

şefkatle.

Hepimiz koridorda hızla ilerleyen ayak seslerine doğru dönüyoruz. Destek geldi, hem de çok erken değil. Memur Johnson hızlıca polise haber verdi. Sonra bana döndü.

"Bunu onlar halledecek. Hadi gidip oğlunu bulalım."

* * *

Otopark karanlık bir okyanus. Jake ve Matt'i otelden çıkıp uçsuz bucaksız karanlığa doğru takip ediyoruz. Memur Johnson el fenerini yakarak otoparkı ve ötesindeki ormanı aydınlatıyor. Jake bize Cam'in o ormanda saklandığını söylüyor.

Jake "kaybolduğundan" beri onu görmedi ya da ondan haber almadı ve en kötüsünden korkmaktan kendimi alamıyorum. Maça gelmeliydi. Otuz altı saat doksan derece sıcakta, aç ve susuz, doğa koşulları üzerine geliyor. Onu ne durumda bulacağımızdan emin değilim. Bir yanım bize bunu yaptığı için kafasını koparmak istiyor ama diğer yanım kaçırılmadığı ya da öldürülmediği için kızgın olamayacak kadar rahatlamış durumda. İkincisinin kazanacağına hiç şüphe yok.

"Bir sorum var Jake," diyorum ona yetişmeye çalışırken. "Annenin ona bir şey yapacağından korkuyorsa Cam neden bizimle kalmaya gelmedi?"

"Bunun onu uyaracağından ve hepinize zarar vermek için başka bir yol bulacağından endişelendik."

"Tamam. Ama siz çocuklar görünmeden otelden nasıl gizlice çıktınız?"

"Babam annemi ararken dikkati dağılmıştı. Arka merdivenden çıktık ve o gelmeden önce gizlice içeri girdim. Bizi kontrol edeceğini bilmiyordum. Planım gizlice dışarı çıkmak ve annemin neyin peşinde olduğunu öğrenmeye çalışmaktı."

Bu çocukların neler yaşadığını düşünerek başımı sallıyorum.

"Seni affediyorum," dedim, ciddiydim. "En iyi arkadaşını korumaya çalışıyordun. Yine de bundan sonra daha iyi kararlar almak konusunda uzun uzun konuşacağız, tamam mı?"

"Tamam."

"Bir soru daha, Jake." "Elbette."

"Notlar mı?"

"O bendim. Ben ve Cam. Seni uyarmaya çalışıyordum. Annemden geldiğini düşüneneğini, ben söylemeden kendi başına bir şeyler bulmaya başlayacağını düşündüm."

Başımı salladım. Susie bana tehdit notları gönderdiğinden şüpheleneceğim son kişiydi. Ama Jake bunu nereden bilebilirdi ki? Annesini benden farklı bir gözle görmüştü. Onun için her şey apaçık ortadaydı. Kafamda oluşturduğum mükemmel en iyi arkadaş imajı beni kör etmişti.

"Bekle," diye araya giriyor Memur Johnson. "Bunu duyuyor musunuz?"

Yaralı bir hayvanın ince iniltisi ağaçların arasından bir meltem gibi esiyor. Ne keşfedeceğimizden emin olmadan, ihtiyatlı bir şekilde gürültüye doğru ilerliyoruz. Buralarda bir sürü hayvan var.

- timsahlar, yılanlar ve vaşaklar. Kalbim bir an için göğsümde atmaya bırakıyor çünkü Cameron da buralarda bir yerde.

Sonra onu görüyorum, bir ağaca yaslanmış, cenin pozisyonunda kıvrılmış, inliyor.

Cam.

Bölüm 42

GREG RIZZO

Tomas kulağını kapıya dayamış; Susie, bıçağın keskin ucunu boğazımın derisine dayamış. Vücudumu kendi vücuduyla bastırıyor ve ben öksürene kadar baskıyı artırıyor. "Susie, lütfen, bunu yapmana gerek yok. Sadece konuşamaz mıyız?"

"Peki bunu neden yapmak isteyeyim Greg?"

"Sana söz veriyorum; hiçbir şey söylemeyeceğim. Hiç kimse senin bu işe karıştığını bilmek zorunda değil. Tomas yaptı, sen değil. Gabby muhtemelen hayatının geri kalanını hapiste geçirecek. Matt'i terk edebilirsin. Sonunda birlikte olabiliriz. Sanırım ikimiz de içten içe hep senin yaptığını biliyoruz."

Onun dikkatini çektim. Susie hafifçe geri çekiliyor ve nefesim acılı bir şekilde geri geliyor. Konuşmaya devam etmeliyim, beni incitmek istemediğine onu ikna etmeliyim.

"Ne kadar büyüleyici bir hayat yaşayacağımızı düşün Susie. Sana dünyayı verebilirim."

"Peki ya bebek?" "O benim değil."

"Tabii ki senin değil. En azından henüz birlikte yatmadık."

"Bekle. Ne demek istiyorsun?"

"Hamilelik testini çekmecende bıraktığım yerde bulduğunu varsayıyorum, değil mi? Her iki durumda da birinizin onu bulacağını ve diğerinin onu aldattığını düşüneceğini tahmin ettim. Gabby hamile değil; ben hamileyim."

Serbest düşüşe geçmişim gibi bir duyguya kapıldım. Bunca zamandır Gabby'nin hamile olduğunu sanıyordum. Elimden gelse kendimi tekmelerdim. Tek yapmam gereken karımla konuşmaktı ama bunun yerine öfke ve gururumun beni yenmesine izin verdim. Ve şimdi, korkarım çok geç olabilir.

"Bebeğini birlikte büyüteceğiz," diyorum. "Çöz beni, Susie." *Böylece ellerimi boynuna dolayabilirim.*

Susie bıçağı boğazımdan çekti. Söylediklerimi düşünüyor. Büyük evimi ve içini dolduran her şeyi düşünüyor,

Gabby'ye yaptığım gibi onu nasıl şımartacağımı ve hayatının benimle ne kadar daha iyi olacağını.

Görünüşe göre ikimiz de Tomas'ı unutmuşuz. Bir anda üzerimize geldi, Susie'yi üzerimden öyle bir itti ki Susie geriye doğru sendeledi ve başını yere çarptı. Bıçağı Susie'nin elinden kaptı ve üzerime atladı.

"Her zaman ahmağın tekiydi," diyor adam, ona tiksintiyle bakarak. "Ama bir sauna kadar sıcaktı, ne demek istediğimi anlıyorsan." Sanki ikimiz de Susie'yle ilgili bir şakanın içindeymişiz gibi komplocu bir tavırla göz kırpmıyor.

Sonra kapımızın dışındaki kakafoniye görmezden gelerek bir köpekbalığı gibi etrafımda dolanıyor.

"Sana karşı hep bir şeyler hissediyordu, biliyorsun. Ben hastanedeyken barda seninle tanıştığından beri. Neden senin yerine beni seçebileceğini düşündüm bilmiyorum. Ama senin aksine Greg, ben ikinciliğe razıyım. İkincilik. Eğer herhangi bir sebepten dolayı kazanan görevini yerine getiremezse, ikinci olan görevi devralır. Ölürsen görevlerini yerine getirmen zor olur Greg."

"Kapı, Tomas. Polis. Bundan kurtulamayacaksın."

"Bana ne olacağı umurumda değil Greg. Sana ne olacağı umurumda."

Bununla birlikte Tomas bana doğru hamle yaptı, bıçağını uzatmıştı. İçgüdüsel olarak ana organlarımı korumaya çalışarak kendimi sıkı bir top haline getiriyorum. Bıçak kalçama saplanıyor ve çığlığım havada yankılanırken kan donduran bir acı bacağımı delip geçiyor.

Bıçağı etimden çekerek vücuduma yeni bir acı dalgası gönderiyor. Kolunu geriye atıp tekrar saldırmaya hazırlanırken dehşetle izliyorum. Gözlerimi kapatıp dua ediyorum.

Darbe gelmiyor.

Otel odasının kapısı çökerken, ormanda yarılan bir ağaç gövdesinin sesi onu durdurur. Yirmi üniformalı memur odaya iner.

Tam bir kaos ve karmaşa. Memurlardan birinin Tomas'ı yere yatırmasını izliyorum. Beni tekrar bıçaklamasını engelleyecek kadar hızlıydı ama arabayı sürmesini engelleyecek kadar hızlı değildi.

bıçağı kendi göğsüne saplar. Bir an için oda hareketsiz kalır. Bıçağı göğsünden çekerken yerden son bir çılgılık atar ve halının üzerinde bir kan gölü oluşur.

Gözlerimi Tomas'ın bedeninden ayırdığımda Susie'nin kırık dökük kapağıya doğru ilerlediğini görüyorum.

"O kadının gözünün önünden ayrılmasına izin verme. O da işin içindeydi." Bileklerimdeki düğümleri çözen memuru uyarıyorum. Aynı anda başka bir memur telsizle acil tıbbi yardım çağırıyor ve bacağımdaki kanamaya müdahale ediyor.

Susie'yi göz ucuyla yakalıyorum, bembeyaz dişleri ve kiraz rengi rujuyla. Kendisiyle konuşan memura kirpiklerini kırıştırıyor. Konuşarak bu işten sıyrılabileceğinden endişeleniyorum. Çünkü Susie gibi manipülatif insanların yaptığı şey budur - kurban gibi görünmek için durumları değiştirirler.

Memur, kelepçelerini Susie'nin ince bileklerine geçirip onu tutuklarken ona gülümsüyor.

Bu sefer değil, Susie Baker.

Susie bunun için uzun süre hapiste kalacak. Eminim hapisnede partinin kraliçe arısı, canı ve ruhu olacaktır, en azından botoks ve dolguların etkisi geçip kökleri ortaya çıkana kadar. O güzel yüzünün ardında sakladığı kötülüğü kim tahmin edebilirdi ki? Umarım o yüze bir daha bakmak zorunda kalmam.

Bir memur yaramın etrafına kalın bir gazlı bez sararken "Ambulans yolda," diyor. Hastaneye nakledilmeyi beklerken derin bir nefes alıyorum.

Telsizi kükrer. "Buna inanamayacaksın. Onu bulduk - kayıp çocuğu."

"Kayıp çocuğu buldular mı - oğlumu?" Elindeki telsizi almak için doğrulmaya çalışıyorum.

"Yavaş ol," diye uyarıyor, beni tekrar yere indirirken. "Oldukça kan kaybettin." Sesinde sanki başım suya batmış gibi uzak bir hava var. Oda kararmaya başlarken haliya gömülüyorum.

Telsizi dudaklarına götürür. "İsmi ve mevcut durumu teyit edebilir misiniz?"

"Cameron Rizzo. Œu anda annesiyle birlikte Foxcroft'taki ormanda. Ciddi derecede susuz kalmış, yüzünde ve vücudunda bazı yanıklar ve kesikler var ama iyi olacak gibi görünüyor."

Bu sefer gerçekten meleklerin şarkı söylediğini duyuyorum. Bu kabus sonunda sona eriyor.

Bölüm 43

GABBY RIZZO

Kabus sona erdi. Kabusun bir kısmı.

Neredeyse kendimi Cam'in vücuduna atacaktım. Durumu daha kötüydü ama yaşıyordu. Önemli olan tek şey hayatta olması.

"Anne," diye fısıldıyor, sesi titriyor, kollarımın arasına girerken. Onu vücuduma mümkün olduğunca yaklaşıtıyorum. Bir süre bu şekilde birbirimize sokuluyoruz, benim rahatlama gözyaşlarım onun saçlarına damlıyor, Cam'in gözyaşları ise gömleğimi ıslatıyor.

"Çok üzgünüm," diye göğsüme doğru ağlıyor.

Yüzünü ellerimin arasında tutarak onu üzerimden sıyırdım. "Beni dinle, Cam. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Korkmuştun. Bu senin suçun değil."

Cam'in gözleri büyür. "Seni seviyorum anne."

Kalbim göğsümde patlıyor.

"Eğer daha önce helikopter anne olduğumu düşündüyseniz, bekleyin. . ." Onu uyarıyorum, bir başka şefkat dalgasına daha dayanıp dayanamayacağımdan emin değilim.

Hallmark anımız otele yaklaşan ambulans sirenleriyle bölünüyor. Kırmızı ve mavi ışıklar ağaçların üzerinde dans ediyor ve bir an için her şeyin yoluna gireceğine gerçekten inanıyorum. Çünkü ne olursa olsun, oğlum yanımda; sonuçta önemli olan tek şey bu.

Neredeyse hepsi önemli.

Memur Johnson telsiziyle konuşuyor. "Ana girişten yaklaşık 100 metre içeride ormanlık alandayız."

"Anlaşıldı. Birkaç dakika içinde bir ambulans daha gelecek. Şu anda iki kurban çıkarılıyor. Biri öldü."

Yüzümdeki tüm renk kayboluyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"İki kurban mı?" Kelimeler boğazımda düğümlenerek soruyorum.

"Kurbanlar gibi mi? ÖLDÜLER Mİ?"

Varışta öldü mü?"

"Kurbanların isimlerini açıklayabilir misiniz?"

"Hâlâ her şeyi çözmeye çalışıyoruz. Ölen kişinin otel müdürü olduğu anlaşılıyor. Yaralı kurban Greg Rizzo. Bacağında bıçak yarası var.

Çok kan kaybetmiş ama durumu stabil görünüyor."

Bu dünyada en çok sevdiğim ikinci kişi için ikinci kez gözyaşlarım yüzümden akıyor.

* * *

Sağlık görevlileri Cameron'ı ambulansın arkasına yüklediler. Onunla birlikte hastaneye gitmek için atlamak üzereydim ki Matt kolumu tuttu.

"Oh, Gabby," diyor. "Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu." "Hiçbirimizin yoktu, Matt."

"Cameron iyi olacak mı?"

"Sağlık görevlileri öyle düşünüyor. Hastaneye gitmek için binmem gerekiyor."

"Sadece şunu bilmeni istiyorum Gabby, Susie'nin ailene yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacağım."

"*Susie?*"

"Duymadınız mı? Cinayetten tutuklandı. Parmak izlerini büyükannen ve büyükbabanı öldürmek için kullanılan bıçakta bulunanlarla karşılaştırdılar ve eşleştigiğine inanabiliyor musun?"

Sanki bir işaretmiş gibi, Dedektif Wren'in polis arabası gıcırdayarak ambulansın yanında durdu. Araçtan atlıyor ve yanıma koşuyor. "Bayan Rizzo," dedi nefes nefese. "Hakkınızdaki tüm suçlamaları düşürdüğümüzü bilmenizi istedim. Artık özgür bir kadınsınız." Ambulansa bakarken gülümsüyor. "Oğluna kavuşmuş özgür bir kadın."

Ben de gülümsüyorum.

Otuz altı saat önce, Susie'nin böyle bir şey yapabileceğine inanmam için bana para veremezdin. *Ya şimdi?* Ambulansa binip Cameron'ın yanına oturduğumda başım dönüyor. Matt ve Jake bizi hastaneye kadar takip etmek için Suburban'larına bindiler.

Ambulans yolculuğu boyunca en iyi arkadaşımı düşündüm. Bunu bana nasıl yapabildi? Nasıl bilemedim?

Neden?

Hastaneye vardığımızda midem allak bullak olmuştu. Acil servis doktorları hemen Cam'le ilgilenir. Onu rehidrate etmek için bir seruma bağladılar ve bir dizi test yaptılar.

Cameron sınavı başarıyla geçti. Çünkü tabii ki geçer. O Cam.

Serum damlatılırken ve makineler Cam'in hayati değerlerini izlerken sözsüz bir sessizlik içinde oturuyor, düşüncelerimize dalıyoruz. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Anne?"

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Evet, tatlım?" "Maça ne oldu?"

Yüksek sesle kıkırdadım. İşte Cam bu, bir beyzbol maçı için endişelenerek cehennemi yaşadktan sonra hastane yatağında yatıyor. "Kaybettiler, tatlım."

"Bu utanç verici," diyor. "Bunu başaracaklarını gerçekten umuyordum."

Oğlumla hiç şu anda olduğum kadar gurur duymamıştım. Çünkü söyledikleri doğrudur - kazanmak ya da kaybetmek önemli değildir, önemli olan oyunu nasıl oynadığınızdır.

"Jake'e söylediğin gibi neden gitmedin Cam?" "Kayboldum."

Ne demek istediğini biliyorum, birden fazla şekilde.

Doktor Cam'in güvende ve iyi olduğuna dair bana güvence verdiğinde, alnından nazikçe öpüyorum ve odasının kapısından sızışıyorum. Asansöre doğru ilerlerken parmak arası terliklerim muşamba zeminde yankılanıyor. Yukarı okuna basıyorum ve bekliyorum. Bunun nasıl sona erebileceğine, nasıl sona ereceğine dair düzinelerce senaryo yer kapmak için savaşıyor.

Asansörün kapıları açılıyor ve kalbim göğüs kafesime çarparak içeri giriyorum. Yanımda taşıdığım paranoyanın geçmesinin biraz zaman alacağını hissediyorum. Ama bir gün geçeceğine inanmak zorundayım.

Olanlara rağmen, yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Beşinci katın düğmesine basıyorum ve nefesimi tutuyorum.

* * *

Greg zar zor tanınabiliyor. Yüzünde kesikler ve çürükler vardır ve bilekleri yumuşak beyaz gazlı bezle sarılmıştır. Bir bacağı kalın bir destekle yatağa uzatılmış. Kapı aralığından göğsünün yavaşça inip kalkışını izliyorum. Sonra onu uyandırmamak için parmak uçlarımda odaya giriyorum. Biraz daha bekleyebilirim. Tanrı biliyor ya, ikimiz de bunu uzun zamandır bekliyorduk.

Greg'in gözleri sanki odadaki varlığını hissediyormuş gibi dalgalanıyor. Tüm bu olanlardan sonra beni nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Göz kapakları açılıp gözleri benimkileri bulduğunda kalbim bir an için duracak gibi oluyor. Dudaklarının kenarları kalkıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Gabby," diyor şiddetli bir şekilde öksürmeye başlamadan önce. Bir hemşire çağırmak için topuklarımın üzerinde dönüyorum ama beni durdurmak için kolumu tutuyor. Bir sürahi suyun durduğu masayı işaret ediyor ve ben de ona bir bardak dolduruyorum. Dudaklarına götürüyorum. Sonunda öksürük azaldı.

"Tanrı'ya şükür iyisin." Parmaklarını elimin üstünde gezdiriyor. Tüylerim diken diken oldu.

"Ben tam tersi olduğunu söyleyebilirim. Sıkıntı çekmiş gibi görünüyorsun."

"Birden fazla şekilde."

Greg'in yatağının yanına oturarak, "Sanırım konuşmamızın zamanı geldi," diyorum.

Bölüm 44

SUSIE BAKER

Gabby, kime güvendiğine daha dikkat etmelisin.

Bunu nasıl anlamadı bilmiyorum. Zavallı saf Gabby. *Hadi ama, kimse o kadar iyi değildir, kızım. Gerçekten mi?* Haftalık çikolatalı kurabiye partisi mi? Kimim ben, Martha Stewart mı? En azından onu biraz şişmanlattı.

İyi ki o talihsiz polisler dışında kimse o kurabiyelere dokunmamış.

Yıllardır Ambien'i hamurda eziyorum, dozu sürekli artırıyorum - gündüz uyuşukluğu, baş ağrısı, kafa karışıklığı ve en iyi arkadaşımın sergilediği diğer tüm güzel özellikleri tetiklemek için mükemmel bir kokteyl. *Bir de neden bu kadar yorgun olduğunu merak ediyorsun, Gabby?*

Son partide yetişkin bir atı sakinleştirmeye yetecek kadar uyku hapı vardı. Gabby'nin onları Startown'a getireceğini umuyordum ama her şeyi kontrol edemezsin, değil mi?

Düşünsenize, Gabby Greg'in devedikeniyile dolu bakımsız bir çimden daha yoğun olduğunu söylüyor. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.

Bir kez daha düşündüm de, karısı kadar kalın kafalı olmayabilir ama Greg'in Gabby'nin büyükannesiyile konuştuğunu sanırken hattın diğer ucundaki sesimi nasıl fark etmediği konusunda hiçbir fikrim yok. Öldürülmüş biriyle konuşmak zordur. Kimse mükemmel değildir.

Kesinlikle "en iyi arkadaşım" Gabby Rizzo değil.

On altı yıl. İntikam için çok uzun bir süre bekledim. Nasıl ya da neden bu kadar beklediğimden emin değilim ama oldukça keyif aldım.

Kaza olduğunda Gabby'den sadece biraz daha büyüktüm. Karanlık ve rüzgarlı bir yolda erkek arkadaşımın evinden eve dönüyordum ki arabası birdenbire ortaya çıktı. O bölgelerde insanlar bu kadar geç saatlerde dışarı çıkmazdı. O gece hariç.

Direksiyonu yoldan çekmesini ve ikinci arabanın ortaya çıkışını dehşet içinde izledim. Tepki verecek zamanım yoktu, gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Çarpışma sağır ediciydi. *Kelimenin tam anlamıyla* - başım hava yastığına çarptığında sol kulağımdaki işitme duyusunun yüzde otuzunu kaybettim. A

Birkaç dakika sonra, arabam öfkeli alevler içinde patladı. Kendimi araçtan kurtarmak için mücadele ederken, arabasının farlarının kayboluşunu izledim. Yüzünü gördüm, gözlerini yola dikmişti.

Yardım etmeye bile çalışmadı. Hızla uzaklaşırken bir ambulans çağırdı mı yoksa hepimizi orada ölüme mi terk etti? Bunun cevabını sadece Gabby biliyor. Eminim şu anda ölmüş olmamı diliyordur. Kesinlikle çok yaklaştım. Vücudumun neredeyse yarısını yanıklar kapladı. Sonraki altı ayı bir rehabilitasyon merkezinde geçirdim ve sayamayacağım kadar çok ameliyat geçirdim.

Hastanede yatmak bana düşünmek ve kendi dedektifliğimi yapmak için bolca zaman verdi. Onun kim olduğunu bulmak zor olmadı. Gazeteler kazaya karışan kurbanların küçük çocuklarından bahsediyordu. Tek yapmam gereken biraz araştırma yapmaktı ve *işte* - bir isim bulmuştum.

Yine de hayatıma devam etmeye çalıştım. Ettim de. Üniversiteye gittim. Aşık oldum. Tommy ve ben evlenecektik. Birlikte harika bir hayatımız olacaktı. Brittany Stone'u bir beyzbol maçında görme ve onun erkek arkadaşının hayatımı ikinci kez mahvetme ihtimali neydi? Görünüşe göre gecenin bir yarısı o ıssız yolda bir arabanın ilerleme ihtimali kadar yüksekti. Yıldırım asla iki kere çarpmaz derler. Ben aynı fikirde değilim.

İki kez, sahip olduğum mutluluk şansını öldürdü. Ve ben de yemin ettim.

- Ne kadar sürerse sürsün, onunkini öldürecektim.

Sonsöz

Bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederiz. E-posta listemize katılın ve her hafta en çok satan yazarlarımızdan ÜCRETSİZ Kindle kitapları alın!

www.joffebooks.com/freebooks

ALTI AY SONRA GABBY'NİN GÜNLÜĞÜ

Ne sabahtı ama.

Evimin büyük fuayesinde duruyordum, çıplak ayak parmaklarım yeni manikürlenmişti, yüzümde geniş bir sırıtış vardı. Güneş, çift kapımı çevreleyen cam panellerden içeri giriyor ve açık alana sıcak bir parıltı yayıyordu. Greg'in Porsche'sine uyması için ön kapıları kısa süre önce çarpıcı bir kobalt mavisine boyamıştık.

Her şey uzlaşmayla ilgili. Greg arada bir bulaşıkları yıkamayı bile kabul etti.

İkimiz için de bebek adımları.

Ayrıca, geçmişimle ilgili gerçekler ortaya çıktığına göre saklanmak için bir nedenim yok.

Mermer fayanslar ayaklarıma serinlik hissi veriyordu, kahve lekelerinden arınmış gri ve beyaz bir havuz. O lekeleri çıkarmak bize küçük bir servete mal oldu. Her kuruşuna değdi.

Susie'nin duruşması hızlıydı. Rastgele seçilmiş akranlarından oluşan bir grup oybirliğiyle onu John ve Edna Smith'in ölümcül şekilde bıçaklanmasıyla ilgili iki birinci derece cinayetten suçlu buldu. Yargıç ona şartlı tahliye imkanı olmaksızın iki kez müebbet hapis cezası verdi.

Hapishanede doğum yaptı.

En başta hamile olsaydı da böyle olacaktı. Görünüşe göre Amazon'dan her şeyi satın alabiliyorsunuz, kendinizin ya da hayatını mahvetmek istediğiniz bir başkasının gibi göstermek için pozitif bir hamilelik testi de dahil. Greg'e neden hamile olduğunu söylediğini hiçbir zaman anlayamadık ama bir psikopatın istediğini elde etmek için neler yapabileceğini kim bilebilir ki?

Ya da bir psikopatın sırf psikopat olduğu için neler yapabileceğini? Odamızdaki fareyi hatırlayın - Tomas'ın bizimle uğraşmak için onu oraya yerleştirdiği ortaya çıktı. İddiaya göre Susie'nin bununla bir ilgisi yokmuş. Tomas'a bununla gerçekten neyi başarmayı umduğunu sormak isterdim ama öldüğü için soramıyorum.

Birbirlerini gerçekten hak ediyorlardı.

Susie'nin bir zamanlar mutlu olan birlikteliğimizi bozmak, ailemizi yok etmek için yaptıklarının yüzeyini henüz kazımaya başladık gibi geliyor.

Greg ve bana gelince, güvenimizi yeniden kazanmak ve birbirimizi yeniden tanımak için yavaş ama istikrarlı bir tırmanış oldu, bu sefer temiz bir sayfa açtık. Yarı zamanlı olarak emlakçılığa geri döndüm ve kendimi farklı bir insan gibi hissediyorum, çünkü büyük ölçüde kendime daha iyi bakmaya başladım ve Susie'nin bitter çikolatalı kurabiyelerini yemeyi bıraktım. Meğer gizli malzemesi Ambien'miş. Ayrıca ilaç verdiği tek kişi ben değilmişim. Susie, Greg'in ilaçlarıyla da oynadığını itiraf etti ve gelecek vaat eden beyzbol kariyerini hızla bitirdi. Performans artırıcı madde testleri pozitif çıktı.

Dr. Green'i hala görüyorum ama sadece birkaç ayda bir bakım için. Görünüşe göre yıllarca gereksiz yere ilaç kullanmaktan kaynaklanan sıradan bir anksiyete vakam varmış. Çocukluğumu ve o zamandan beri yaşadıklarımı göz önünde bulundurduğumda, bunun makul bir teşhis olduğunu söyleyebilirim. Artık seanslarımıza çok daha fazla yatırım yapıyorum ve bunun karşılığını alıyorum gibi görünüyor. Bir de aşırı miktarda uyku hapi kullanmıyorum.

Oh, ve nasıl unutabilirim ki? Gönüllü çalışmaya başladım! Haftada birkaç saatimi yerel hastanede bebekleri kucağıma alarak yenidoğan yoğun bakım ünitesine yardım ederek geçiriyorum. Yine kaşınmaya başladım ve bu sefer Greg de bana katılıyor.

- vazektomisini geri almak için randevusu var! Evet, bunu itiraf etti. Birbirimize her şeyi anlattık.

Neredeyse her şeyi.

Cam olabildiğince mutlu. Hâlâ beyzbol oynuyor tabii ki. Ve hala kendi yaş grubunda en iyi atıcılar, vurucular ve kısa topçular arasında yer alıyor. Ama o eskiden olduğu Cam - daha çok gülümsüyor ve tatlıdan daha az ekşi olmaya geri döndü. Bana kalırsa bu hepimiz için bir kazanç.

Susie gittiğinden beri Matt ve Jake evimizde çok zaman geçiriyorlar ve hepimiz onlara sahip olduğumuz için mutluyuz. Matt bizim için bir kardeş, Cam için de bir amca gibi.

Biz büyük, mutlu ve artık işlevsiz olmayan bir aileyiz.

Öte yandan Steven - Foxcroft'ta olanlar duyulduktan sonra ondan bir kez haber aldım. Bana beni, çılgın ailemi, çılgın arkadaşlarımı ya da çılgın komşularımı bir daha asla görmek ya da duymak istemediğini söyledi. Colton ertesi sezon Futures'dan çıkarıldı. Bu her şeyi kolaylaştırdı.

Koç Bob hâlâ koçluk yapıyor ama başka bir takımda. Görünüşe göre şüphelendiğim gibi on üç yaşındaki çocuklara koçluk yapmaktan memnun değilmiş. Cam'e bir şey yapmamış olabilir ama yine de Cam kaybolduğunda basını uyaran kişinin o olduğuna inanıyorum. Cam'in kayboluşu ve ardından yaşanan vahşi olaylar medyanın tahmin edebileceğinden çok daha fazla ilgisini çekti. Dateline bu konuda iki bölümlük bir haber bile yayınladı. Futures ilk maçını kaybedip turnuvadan elenmesine rağmen teklifler yağmaya başladı. Koç Bob hiç vakit kaybetmeden bir D1 okulunda baş antrenörlük pozisyonunu açgözlülükle kaptı.

Memur Johnson'la görüşmeye devam ettim. Kısa süre önce ikinci bebeğini, bir kız çocuğunu dünyaya getirdi. Bana düzenli olarak fotoğraflarını gönderiyor ve tıpkı oğlu gibi bir düğme kadar sevimli.

Dedektif Wren hepimizin nasıl olduğunu kontrol etmek ve günlüğümü iade etmek için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere bir kez aradı. Susie, el yazısı analiziyle doğrulandığı üzere, günlüğün içine yazma cüretini göstermişti. Bu onun cezasına zaman ekleyecek değil, ama benim için daha da haklı bir kanıt. Yaptığımı iddia ettiği şeylerin hiçbirini yapmadım. Kapanış.

Dedektif Wren'i sık sık düşünüyorum, benim için kendini nasıl tehlikeye attığını. Dedektif Marx'ı da düşünüyorum. Çünkü kişisel bir mesele olduğu ortaya çıktı. Annem ve babam trajik bir şekilde araba kazasında öldüğünde o daha yeni göreve başlamıştı.

olay yerine geldi. Eminim yanmış ailemin görüntüsü beynine kazınmıştır.

Dedektiflikle ilgili bir şey varsa o da bunun bir şans işi olduğudur. Bazı dedektifler titizdir; diğerleri tembeldir ve bazıları da size bir şans verecek kadar sezgilerine inanır. Sonunda, hangi tür dedektifle çalışacağınıza yazı tura atarak karar verirsiniz.

Ne diyebilirim ki? Bayan Şans benim köşemde yaşıyor. Frenleri hiç kontrol etmediler.

SON

E-posta listemize katılın ve her hafta en çok satan yazarlarımızdan
ÜCRETSİZ Kindle kitapları alın!

www.joffebooks.com/freebooks

Teşekkür

Çimdikle beni. Rüya görüyor olmalıyım.

Sana minnettarım, okuyucu. Seçebileceğin onca harika kitap arasından benimkini seçmiş olman beni onurlandırdı.

Teşekkür ederim.

(Çok) güçlü fikirler vermekten ve bulabildikleri hataları belirtmekten çekinmeyen tüm beta okuyucularıma, arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Editörüm Traci Finlay'e, detaylara olan keskin bakışınız ve bu kitabı siz dokunmadan önceki halinden çok daha iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Hafta sonları yatakta kalıp yazabilmem için çocuklarımızla birlikte kalkıp bana kahve getirdiği için kocama teşekkür ederim. Sarsılmaz desteğiniz için aileme teşekkür ederim. Ve beş çocuğuma - bana her gün ilham veriyorsunuz. Gerçekten bir köy gerekiyor.

Umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir!

Beni Instagram'da takip edebilirsiniz @dlfisherthrillers yaklaşan yayınlar hakkında bilgi almak ve bana ulaşmak için. Sizden haber almak isterim! Size huzur, sevgi ve bol miktarda heyecan verici kitap diliyorum.

xx

D.L. Fisher

D.L. Fisher Yazarına Ait Diğer Kitapları Keşfedin

MÜKEMMEL DADI

İNGİLTERE www.amazon.co.uk/dp/B0DYSPT

[CGG](http://www.amazon.co.uk/dp/B0DYSPT) ABD

www.amazon.com/dp/B0DYSPTCGG

Onu kızımızı güvende tutması için tuttuk.

Kocam neden işe dönmek istediğimi anlamıyor, özellikle de kızımız bu kadar küçükken. Daha dört haftalık. Ama dönmezsem işimi kaybetme riskiyle karşı karşıyayım.

Bir dadı tutmak en iyi çözüm gibi görünmektedir ve Bree Miller mükemmel bir cevaptır - genç, zeki ve Delilah'ya hemen tapmaktadır.

Bree'nin ilk gününde Central Park'ta yürüyüşe çıktık. Bir telefon görüşmesi yapıyordum ki yüksek sesli, tiz bir çığlık duydum. Köseyi döndüğümde kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir adam parmaklarını Delilah'nın bebek arabasının sapına dolamış.

Bree onunla savaşıyor. Ben onlara doğru koşarken, o kaçıyor. Bree'nin yüzünde koyu bir morluk var ve gözü şişmiş.

Birisi kızımı kaçırmaya çalıştı.

Sonra kapıma tehditkâr fotoğraflar geldi. Tüylerim diken diken oldu.

Birileri benim ve ailemin peşinde. Ve birdenbire, tehlikenin dışarıda mı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Yoksa onu evime ben mi davet ettim?

**D.L. Fisher tarafından
da**

**STANDALONLAR
MÜKEMMEL DADI BENİM
KAYIP OĞLUM**

Joffe Books Hikayesi

2014 yılında Jasper'ın annesinin çok reddedilen aşk romanını yayınlamayı kabul etmesi ve romanın çok satanlar listesine girmesiyle başladık.

O zamandan beri İngiltere'deki en büyük bağımsız yayıncı haline geldik. Joy Ellis, Faith Martin, Caro Ramsay, Helen Forrester, Simon Brett ve Robert Goddard gibi dünyanın en iyi yazarlarından bazılarını yayınlamaktan son derece gurur duyuyoruz. Joffe Books'taki herkes okumayı seviyor ve her şeyin bir yazarın hikaye anlatmasının büyüyle başladığını asla unutmuyoruz.

İlk kez kitap yayımlayacak yetenekli yazarların yanı sıra, kitaplarını yeni nesil okurlarla buluşturmayı sevdiğimiz tanınmış yazarları da yayımlamaktan gurur duyuyoruz.

2023'te Independent Publishing Awards'ta Yılın Ticari Yayıncısı ve 2024'te People's Book Prize'da En İyi Yayıncı ödüllerini kazandık. Son beş yıldır İngiliz Kitap Ödülleri'nde Yılın Bağımsız Yayıncısı dalında kısa listeye kalıyoruz ve 2022 Bağımsız Yayıncılık Ödülleri'nde Çeşitlilik ve Kapsayıcılık Ödülü için kısa listeye kaldık. 2023 yılında RNA Endüstri Ödülleri'nde Yılın Yayıncısı ve 2024 yılında CWA Daggers'da En İyi Suç ve Gizem Yayıncısı ödüllerinde kısa listeye kaldık.

Bu şirketi sizin yardımınızla kurduk ve sizden haber almayı seviyoruz, bu yüzden lütfen feedback@joffebooks.com adresinden kitapla ilgili her konuda bize e-posta gönderin.

Her Cuma ücretsiz kitap almak ve yeni çıkan tüm kitaplarımızdan haberdar olmak istiyorsanız, posta listemize buradan katılın: www.joffebooks.com/freebooks.

Ve arkadaşlarınıza bizden bahsederken şunu unutmayın: Joffe, kahve ya da şekerleme gibi telaffuz edilir!

www.joffebooks.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

